ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἑξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ· Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΒ'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1964 | ΤΕΥΧΟΣ 255ον

Σ. Ν. ΚΑΨΟΧΗΣ

Σήμερα ξημέρωσε ἕνας νέος χρόνος. Ἡ σκηνογραφία ἄλλαξε. Τὸ 1964 προβάλλει στὰ μάτια μας ἀστραφτερὸ καὶ πανέμορφο. Γλυκόηχα καὶ χαρμόσυνα χτύπησαν κι' ἐφέτος οἱ καμπάνες τὴν Πρωτοχρονιά.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς μὲ βαθειὰ πίστι κάνουν προσευχὲς στὸν Βασιλέα τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς Ζωῆς, παρακαλώντας Τον νὰ κατευθύνη τὰ βήματα τῶν ἰσχυρῶν στὸ δρόμο τῶν ὡραίων ἰδανικῶν. Γονατισμένες οἱ ἀνθρώπινες ὑπάρξεις ἀναπέμπουν εὐχὲς γιὰ μέρες χαρᾶς καὶ εὐτυχίας.

Ἀκόμα ἕνας χρόνος κύλισε στὴν ἄβυσσο τῆς αἰωνιότητος. Ἕνας χρόνος χάθηκε καὶ ἕνας καινούργιος ἀνέτειλε. Τὸ χθὲς ἔγινε πλέον ἀνάμνησις. Τὸ σήμερα καὶ τὸ αὔριο ἐλπίδα. Μὲ τὸν χρόνο ποὺ ἔφυγε μένουν στὴν λήθη καὶ πόθοι καὶ ὄνειρα. Μὲ τὸν χρόνο ποὺ μπῆκε γεννιοῦνται νέα ὄνειρα καὶ νέες ἐλπίδες.

Μὲ διαφορετικὰ ὁ καθένας μας συναισθήματα ἀτενίζουμε τὸν χρόνο ποὺ ἔφυγε, γιατὶ σ' αὐτὸν ἄλλοι βρήκαμε τὴν δικαίωσι τῶν ἐπιδιώξεών μας καὶ ἄλλοι γευθήκαμε τὸ πικρὸ ποτήρι τῶν ἀπογοητεύσεων. Ὁποιαδήποτε ὅμως καὶ ἂν εἶναι τὰ συναισθήματά μας γιὰ τὸ 1963, ἀτενίζουμε τὸ 1964 μὲ ἀνανεωμένες τὶς ἐλπίδες μας.

Μέσα στὴν πυκνὴ ὁμίχλη ποὺ καλύπτει τὴν παγκόσμια ἀτμόσφαιρα, στὴν τιτάνια σύγκρουσι τῶν ἀνταγωνιζομένων θεωριῶν καὶ τῶν πνευματικῶν τάσεων, μέσα, τέλος, στὸ μολυσμένο παγκόσμιο κλῖμα, ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁδοιπόρος τῆς ζωῆς, ζητάει μιὰ ὅασι, μιὰ φωτεινὴ ἀχτίδα ἐλπίδος, ἕνα ἀπήνεμο λιμανάκι. Κουρασμένος, θέλει νὰ βρῆ λίγη ἀνάπαυσι, λίγη στοργὴ καὶ κατανόησι. Ἀγάπη ζητάει, τίποτα ἄλλο. Ἀγάπη γι' αὐτόν, ἀγάπη γιὰ τὸν πλησίον, ἀγάπη γιὰ ὅλον τὸν κόσμο. Ποιὸς ὅμως μπορεῖ νὰ ἱκανοποιήση τὴν ἀπαίτησι αὐτὴ τοῦ ἀνθρώπου;

Ἂν ὁ ἄνθρωπος λαχταράη ἀληθινὰ λίγη ψυχικὴ ἀνακούφισι, λίγη ἀγάπη, ἂς πλησιάση τὸν Βασιλέα τῆς Ἀγάπης, τὸν Θεό. Πιστεύοντας σ' Αὐτὸν μπορεῖ νὰ ἐλπίζη γιὰ μιὰ καλύτερη αὔριον. Μόνον Αὐτὸς τὸν ἀγαπάει εἰλικρινά, γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἔστειλε τὸν μονογενῆ Του γιὰ νὰ λυτρώση τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὸ ἄγχος καὶ τὴν ἁμαρτία.

Στὴν λαμπρὴ ὡς τώρα ἱστορία τῆς Ἀστυνομίας ἕνας χρόνος προστίθεται ἀκόμα. Ἕνας χρόνος δράσεως καὶ δημιουργίας. Τὸ παρελθὸν δημιούργησε μιὰ παράδοσι, ποὺ ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητα τὴν ἐγγύησι τοῦ μέλλοντος.

Εὐγνώμονα στρέφουμε τὴν σκέψι σ' ὅλους ἐκείνους ποὺ ἐδημιούργησαν καὶ ἐργάσθηκαν γιὰ τὸ καλὸ τῆς Ἀστυνομίας. Ἐμεῖς οἱ νεώτεροι, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τῶν προγενεστέρων μας, ἂς κάνουμε μὲ τὰ ἔργα μας νὰ λάμψη πιὸ λαμπερὸ τὸ ἄστρο τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος. Εὐχόμαστε σ' ὅλους τοὺς φίλους ἀναγνῶστες καὶ στὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν των ὅπως ὁ καινούργιος χρόνος τοὺς χαρίση ὑγεία καὶ εὐτυχία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΑΪΚΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΑ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΙΣΑΓΟΜΕΝΩΝ ΕΝΤΟΣ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τέλος χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων θεοποίησις τῆς πενίας, ἥτις ἀπαντᾷ τὸ πρῶτον εἰς τὴν ἀπάντησιν τῶν κατοίκων τῆς Ἄνδρου πρὸς τὸν Θεμιστοκλέα. Οὗτος μεταβὰς ἐκεῖ ἐπὶ κεφαλῆς στρατοῦ ἀπήτησε χρήματα παρ' αὐτῶν, δηλώσας χαρακτηριστικῶς ὅτι φέρει μεθ' ἑαυτοῦ δύο θεάς, ἤτοι τὴν Πειθὼ καὶ τὴν Βίαν ἢ ἄλλως τὴν Ἀνάγκην. Οἱ Ἄνδριοι, ἀρνηθέντες τὴν καταβολὴν τῶν αἰτηθέντων χρημάτων, ἀπήντησαν ὅτι καὶ οὗτοι ἔχουσι δύο προστάτας θεούς, ἤτοι τὴν Πενίαν καὶ τὴν Ἀμηχανίαν. Καὶ ὁ Πλάτων μνημονεύει μῦθον τινά, καθ' ὃν ὁ ἔρως ὑπῆρξεν υἱὸς τῆς Πενίας, διὸ οὗτος «πένης ἀεὶ ἐστι καὶ ἀνυπόδητος καὶ ἄοικος, χαμαιπετὴς ἀεὶ ὢν καὶ ἄστρωτος, ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος ἀεὶ κοιμώμενος, τὴν τῆς μητρὸς φύσιν ἔχων ἀεὶ ἐνδείᾳ ξύνοικος». Ἤτοι «εἶναι πάντοτε φτωχὸς καὶ ξυπόλυτος καὶ ἄστεγος, ξαπλώνει πάντοτε στὴν γῆ χωρὶς στρῶμα, κοιμᾶται ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὶς πόρτες, στοὺς δρόμους πάντοτε, καὶ ἀκολουθώντας τὴν φύσιν τῆς μητέρας του ἔχει συνδεθῆ μὲ τὴ φτώχεια». Τὸ πρόβλημα τῶν πενήτων ποικιλοτρόπως ἐπεζήτησε νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὁ μέγας Περικλῆς, ὅστις ἐπεχείρησε νὰ μεταβάλῃ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν κατὰ κυριολεξίαν εἰς «φιλάνθρωπον Ἵδρυμα». Ἀκόμη προεκάλεσε τὴν ἐπιψήφισιν νόμου περὶ τῶν λεγομένων «θεωρικῶν χρημάτων», τὰ ὁποῖα ἐχορηγοῦντο εἰς τοὺς πένητας, ἵνα δύνανται οὗτοι, πληρώνοντες τὸ εἰσιτήριον, νὰ παρακολουθῶσι τὰ ἀθανάτου μεγαλοπρεπείας διδακτικὰ ἀριστοτεχνήματα τῶν ἐπιφανῶν ἀρχαίων δραματουργῶν (1).

Συγκεκροτημένην πρόνοιαν ὑπὲρ τῶν πενήτων ἀνέλαβον ἐπὶ βυζαντινῆς ἐποχῆς τόσον ἡ Πολιτεία, ὅσον καὶ ἡ Ἐκκλησία. Εἰδικώτερον ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ἦτο «τῆς πενίας ποριστής», ὁ ὅσιος Θεοδόσιος «ἀστέγων σκέπη καὶ γυμνῶν ἀμφίεσις». Εἰς τὴν χορείαν τῶν φιλανθρώπων ἀνήκουσι καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ἱεράρχαι, οἷον ὁ Χρυσόστομος, ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων, ὁ ἐν Σπάρτῃ ὅσιος Φιλάρετος, ἡ Ἁγία Ἑλένη, ἡ διάκονος Ὀλυμπιάς, ἥτις «τὸν Χριστὸν μιμουμένη γυμνὸν ἐνέδυε». Τέλος δὲ καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος, ὅστις γενικῶς καθ' ἅπαντα τὸν βίον του ἐπέδειξεν ὑπέροχον φιλάλληλον δρᾶσιν ὑπὲρ τῶν ἐνδεῶν, ὑπῆρξε δ' ὁ δραστήριος ἱδρυτὴς τῆς περιφήμου ἐκείνης «Βασιλειάδος», δηλονότι τῆς μεγάλης ἐκείνης πόλεως τῆς φιλαλληλίας ἐκ συνοικισμῶν, πτωχοτροφείων, ξενοδοχείων ἀστέγων καὶ πεινώντων. Εὐποιΐαν ὅμως ἤσκει ὑπὲρ τῶν ἐνδεῶν καὶ ὁ λαὸς τοῦ Βυζαντίου. Ἐν καιρῷ οἰκονομικῶν κρίσεων, ἕνεκα σεισμῶν ἢ ἄλλων λόγων, οἱ κράτιστοι τῶν πολιτῶν περιερχόμενοι νύκτωρ τὰς ὁδοὺς παρεῖχον ἀρωγήν. Ἀλλὰ καὶ γενικῶς ἐν τῇ ὑπὲρ τῶν πενήτων ἀντιλήψει «οὐ μόνον οἱ δυνατοὶ τῶν πολιτῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ δήμου πλεῖστοι, μᾶλλον δὲ σύμπαντες ἐφιλονίκουν ἄλλοι ἄλλους ὑπερβαλέσθαι τῇ περὶ τοὺς δυσπραγοῦντας φιλοτιμίᾳ». Τέλος δ' εἶχεν ἀποβῆ οἱονεὶ ἔθιμον, ὅπως οἱ συντάσσοντες τὰς διαθήκας των Χριστιανοὶ καθιστῶσιν ἅμα καὶ «τὸν Χριστὸν κληρονόμον», ἤτοι

1. «Κ. Παπαρρηγόπουλος—Π. Καρολίδης. Ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Τεῦχος 7» ἰδίως σ. 177 ἑπ., ὡς καὶ «Εὐστάθιος Καραβίας. Παγκόσμιος ἱστορία. (τῇ συνεργασίᾳ διαφόρων ἐπιστημόνων). Τόμος Δ.' Ἀθῆναι». σ. 436 ἑπ. Ὁμοίως «Ἰωάννης Κ. Παπαζαχαρίου. Ἄρθρα. Τεῦχος Α.' Ἀθῆναι. 1949» σ. 8 ἑπ. Ὅρα γενικῶς καὶ «Otto Erb. Wirtschaft und Gesellschaft im Denken der hellenischen Antike. Berlin und München. 1939».

νὰ δηλῶσιν, ὅπως τμῆμα τῆς περιουσίας των διατεθῇ ὑπὲρ ἐπικουρίας τῶν οἰκονομικῶς ἐνδεῶν (1).

3. Τὸ θέμα τῆς πενίας συνεκίνησε τέλος εὐρέως καὶ τὴν λογοτεχνίαν, διεθνῆ καὶ ἡμετέραν. Παραδειγματικῶς ἀποσπῶμεν ἐκ τῆς ρωσικῆς λογοτεχνίας τὰς ἀκολούθους εἰδήσεις : Λ.χ. ἀναφέρομεν τὸν Πίσιεμσκη (1820-1881), τὸν ὁποῖον παρέβαλον πρὸς τὸν Zola. Οὗτος εἶναι «ἀρκετὰ ἄγριος ρεαλιστής», δοκιμάζει δ' ἡδονὴν ζωγραφίζων τὰς ἀσχημίας καὶ βρωμερότητας τῆς ρωσικῆς κοινωνίας. Εἰς τὸ δρᾶμα του «Πικρὸν Πεπρωμένον» παρουσιάζει «μ' ἕνα σπαρακτικὸν τρόπον, τὴν ἀθλιότητα τῆς φτώχειας, τὴν ὁποίαν ἐκμεταλλεύεται καὶ ἀτιμάζει ὁ πλοῦτος». Ἀναφέρομεν ἐν συνεχείᾳ τὸν Δοστογιέβσκη (1821-1881), ὅστις ὑπῆρξεν εἷς ἄφθαστος ψυχολόγος. Ἐπειδὴ ὑπέφερε πολὺ εἰς τὴν ζωήν του, ἐνδιεφέρθη ἰδιαιτέρως δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ὑποφέρουσι καὶ οἱ ὁποῖοι ἀποκαλοῦνται ταπεινοὶ καὶ περιφρονημένοι πένητες. Ὁμοίως τὸν ποιητὴν Νικόλαον Νεκράσοβ (1821-1876), ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ αὐτὸς «ὁ τραγουδιστὴς τῶν φτωχῶν καὶ τῶν καταφρονεμένων». Ἡ μοῦσα του «εἶναι ἡ μοῦσα τῶν λυγμῶν καὶ τοῦ πένθους», ἡ μοῦσα «τοῦ πεθαίνω ἀπὸ τὴν πεῖνα» καὶ «τῶν ζητιάνων». Ἡ μοῦσα του εἶναι ἡ «μοῦσα τῆς ἀγανακτήσεως». Ἡ γλῶσσα του εἶναι τραχυτάτη καὶ σθεναρά. Τραχὺς ζωγράφος τῶν ἀνθρωπίνων ἀθλιοτήτων εἶναι καὶ ὁ Ριτσέβνικοβ (1811-1871). Καὶ τοῦτο, διότι ὑπέφερεν ὁ ἴδιος πολὺ εἰς τὴν ζωήν του καὶ ἐπικράθη (2).

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἔρχονται εἰς τὴν μνήμην μου οἱ στίχοι τοῦ «Ἐπαίτου», ποιήματος τοῦ τυφλωθέντος λογοτέχνου Ἡλ. Τανταλίδου ἐκ Φαναρίου Κωνσταντινουπόλεως (1818-1876) (3):

1

« Γιὰ τὸ Θεὸ λίγο ψωμάκι
ἀδέλφια μου, γιατὶ πεινῶ,
πτωχὸ φωνάζει γεροντάκι
μὲ δάκρυα ὡς τὸν οὐρανό !

2

» Πολλοὶ περνοῦν ἐμπρὸς χορτᾶτοι
καλοντυμένοι κ' εὐγενεῖς.
Ἄχ ! ὅλοι τοῦ γυρνοῦν τὴν πλάτη
δὲν τὸν πονάει κανείς, κανείς !

3

» Πλὴν ἄλλος, νά ! φτωχὸς μὲ ράκη
μοιράζεται μ' αὐτὸν ἐκεῖ
ἕνα ξερὸ φετὶ ψωμάκι,
ποὖχε κρυμμένο στὸ σακκί.

4

» Παιδιά, ὁ νόμος τοῦ ἐλέους
εἶν' ἅγιος καὶ σεβαστός,
τὸν ἄσπλαγχνο μὲ τοὺς ἀθέους
θὰ κατακρίνῃ ὁ Χριστός ».

4. Τὸ θέμα τῆς πενίας ἔχει ἀντιμετωπισθῇ τὴν σήμερον κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ τῆς κοινωνιολογούσης Οἰκονομικῆς Ἐπιστήμης. Ἡ ὁποία ἐξέλαβε τὸν ἀγῶνα τῆς ἀνθρωπότητος ἐπὶ τῆς γῆς μονοπωλιακῶς ὡς «οἰκονομικὸν» καὶ ἡ ὁποία κατὰ ταῦτα ἐθεοποίησε τὸν «Homo oeconomicus», ἤτοι τὸν «οἰκονομικὸν ἄνθρωπον». Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἐθεωρήθη οὐσιαστικῶς ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ ὡς παίγνιον τῶν οἰκονομικῶν δυνάμεων.

Ἐντεῦθεν ὅμως ἐξεκολάφθησαν τὰ κατώτερα καὶ κτηνώδη ἔνστικτα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ ἀνεπτύχθη τὸ ὑλιστικὸν πνεῦμα, ὁ μαμωνισμὸς καὶ τὸ φρικῶδες ἀντιανθρώπινον φαινόμενον «τῆς πάλης τῶν ἀνθρωπίνων τάξεων».

(Συνεχίζεται)

1. «Φαίδ. Κουκουλές. Βυζάντιον καὶ βυζαντινὸς πολιτισμός. Τόμος Β' Ι.» σ. 71 καὶ «Δ. Μπαλάνος. Μεγάλου Βασιλείου τὰ ἑλληνικὰ γράμματα. Βιβλιοθήκη Παπύρου. Ἀριθμὸς 2» ἐν τῇ εἰσαγωγῇ.

2. Σχετικῶς «L. Leger. Ἱστορία τῆς ρωσικῆς λογοτεχνίας. Μετάφρασις Α. Παπαδήμα. Ἀθῆναι». σ. 57 ἑπ., 58 ἑπ., 64 ἑπ., 77.

3. «Κ. Φ. Σκόκος. Αὐτόθιθ».

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟΥ ΝΕΑΡΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΜΕΣΙΤΗ ΣΤΑ ΤΟΥΡΚΟΒΟΥΝΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

Μῆνες καὶ μῆνες παιδεύτηκε ἡ ἀνάκρισις γιὰ νὰ μπορέση νὰ διαλευκάνη τὶς συνθῆκες καὶ τὰ αἴτια τοῦ τραυματισμοῦ ἑνὸς νεαροῦ χρηματομεσίτη, τοῦ Γιάννη Καρραπαναγιώτη, ποὺ βρέθηκε τραυματισμένος μὲ πολλὲς σφαῖρες πιστολιοῦ γύρω στὸ κορμί του, μπρὸς καὶ πίσω, ἀπάνω στὰ Τουρκοβούνια, σ' ἕνα ὕψωμα πευκόφυτο πέρα ἀπὸ τὸ παληὸ Βυζαντινὸ ἐξωκκλήσι τῆς «Ὄμορφης Ἐκκλησιᾶς». Ὁ μακαρίτης εἶχε παιδέψει Χωροφυλακὴ καὶ ἀνάκρισι μῆνες καὶ μῆνες, γιατὶ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ πῆ ἂν ὁ τραυματισμός του ἦταν ἕνα φοβερὸ ἔγκλημα μὲ μυστηριώδεις ἀφορμές, ἀπὸ ἀγνώστους δράστες ἢ ἀπὸ δράστες ποὺ ἐπίτηδες ἔκρυβεν ὁ τραυματισμένος, ἢ ἀπόπειρα αὐτοκτονίας, ἡ ὁποία ἔγινε μὲ ὑπνωτικὴ ὑποβολὴ ἄλλου προσώπου, ποὺ ἤθελε τὸ σκοτωμό του ἢ μὲ τὴ θέλησι τοῦ ἰδίου γιὰ οἰκονομικοὺς ἢ γιὰ ἐρωτικοὺς ἢ γιὰ ἄλλους λόγους. Ἦταν δηλαδὴ μιὰ «ἀστυνομικὴ σπαζοκεφαλιά», ἡ ὁποία βρῆκε τὴ λύσι της χάρις σ' ἕνα ἀστυνόμο τῆς ἀρτισύστατης τότε Ἀστυνομίας μας, ποὺ εἶχε ἀγαπήσει μὲ πάθος τὴ δουλειά του καὶ σκέφθηκε μία ἐξερεύνησι ποὺ ἦταν τὸ «αὐγὸ» τοῦ Κολόμβου. Μὰ τὸ μυστήριο διαλευκάνθηκε ὁλότελα καὶ θετικὰ ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἑξάμηνο σχεδόν. Ἀλλὰ ἂς μποῦμε στὴν οὐσία.

***

Ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια, ὅταν ἄρχισε ἡ ἱστορία μας, οἱ ὑπώρειες στὰ Τουρκοβούνια, ποὺ δὲν εἶχαν ἀκόμα οἰκοπεδοποιηθῆ, ἦσαν καταπράσινες, πνιγμένες στὰ πεῦκα, ποὺ κόπηκαν καὶ κάϊκαν στὴν κατοχὴ γιὰ ζέστη καὶ γιὰ μαγείρευμα. Καταμεσήμερα ἑνὸς Σαββάτου, στὶς 28 Ἰουνίου τοῦ 1924, μιὰ νευρασθενικὴ κυρία—ἂς μὴ ποῦμε τὸ ὄνομά της—εἶχε πάρει κυριολεκτικῶς τὰ ὄρη καὶ τὰ βουνά, γιὰ νὰ διασκεδάση τὴ μελαγχολία της. Εἶχε σκαρφαλώσει στὰ Τουρκοβούνια καὶ κατεβαίνοντας γύριζε ἄσκοπα στὰ δάση τοῦ μακαρίτη τοῦ μπάρμπα-Λάμπρου τοῦ Βέϊκου, τοῦ μεγάλου πλούσιου καὶ ἰδιότροπου γαιοκτήμονα. Λίγο πρὶν φθάση στὸ ἀρχοντικό του καὶ στὴν «Ὄμορφη Ἐκκλησιὰ» κοντά, ἄκουσε μιὰ σβησμένη φωνή, ποὺ καλοῦσε βοήθεια, καὶ μουγκρητὰ ἢ ροχαλητά. Ἡ νευρασθενικὴ κυρία βρῆκε γύρω ἐκεῖ ἕνα παπουτσῆ, τὸν Γιώργη Λιάσκοβιτς, τοῦ εἶπε τί εἶχεν ἀκούσει καὶ ἀφοῦ ψάξανε μαζὶ βρῆκαν ξαπλωμένο κάτω ἀπὸ ἕνα πεῦκο, μὲ ἕνα σωρὸ πληγὲς ἀπὸ σφαῖρες στὸ σῶμα του, ἕνα νεαρό. Οἱ πληγὲς βρωμοῦσαν, γιατὶ τὸ αἷμα, κατακαλόκαιρα, εἶχε βρωμίσει καὶ εἶχαν κι' ὅλας ἀρχίσει νὰ ἀναπτύσσωνται ἄσπρα σκουλήκια. Ὁ τραυματισμένος βογγοῦσε καὶ φώναζε νὰ τοῦ δώσουν λιγάκι νερὸ γιὰ ψυχικὸ γιατὶ πέθαινε.

Ἀμέσως ἡ γυναίκα καὶ ὁ παπουτσῆς ἔτρεξαν στὴ βίλλα τοῦ Λάμπρου Βέϊκου, πῆραν μαζί τους τὸ μακαρίτη μεγαλοκτηματία καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κτήματος καὶ μετέφεραν τὸν τραυματισμένο νέο στὸ σπίτι. Ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ Βέϊκου ἦταν νὰ βγάλη τὰ ροῦχα τοῦ τραυματίου, ποὺ βρωμοῦσαν ὑπερβολικά, καὶ νὰ τὰ κάψη, γιὰ νὰ φύγη ἡ βρώμα καὶ μὴ μολυνθοῦν οἱ ἄνθρωποι τῆς βίλλας. Μέσα στὸ στῆθος του καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ ὑποκάμισο ἦταν ἕνα πιστόλι «μπράουνιγκ» καὶ δυὸ κάλυκες. Ὕστερα φώναξε τὸν γιατρό, τὸν μακαρίτη Τσίλερ, ὁ ὁποῖος καθάρισε τὶς βρωμερὲς πληγές, εἰδοποίησε καὶ τὸ πλησιέστερο Τμῆμα Χωροφυλακῆς, τὸ 7ο, ποὺ ἦταν στὴ σημερινὴ πλατεία Ἀμερικῆς, ἐρημιὰ τότε, καὶ ὕστερα ρώτησε τὸν τραυματία, ἡ κατάστασις τοῦ ὁποίου ἦταν ἀπελπιστική, ποιὸς ἦταν καὶ τί τοῦ εἶχε συμβῆ.

—Μὲ λένε Γιάννη Καρραπαναγιώτη καὶ μένω στὸ Νέο Φάληρο... Εἶμαι χρηματομεσίτης... Πεθαίνω... Χτυπήθηκα μόνος μου... Θέλησα νὰ αὐτοκτονήσω... Εἶχα χάσει δύο χιλιάδες δραχμές... Γιὰ τὸ θεό... Ἀφῆστε με νὰ πεθάνω... Καὶ νὰ μὴ μάθουν ἡ μάννα μου καὶ οἱ δικοί μου τίποτε καὶ γίνω ρεζίλι.

Ὁ τραυματισθείς, μετὰ τὶς πρῶτες βοήθειες στὴ βίλλα τοῦ Βέϊκου, μετεφέρθη στὴν κλινικὴ Χριστομάνου, ποὺ τὴν διηύθυναν οἱ γιατροὶ Τσαούσης καὶ Περάκης καὶ ποὺ ἦταν μέσα σ' ἕνα πελώριο κτῆμα καὶ ἄλσος κάπου στὰ Κάτω Πατήσια. Καὶ ἐκεῖ τὸν ἐπεσκέφθη καὶ τοῦ πῆρε τὴν πρώτη του κατάθεσι ὁ τότε ἀστυνόμος τοῦ Ζ' Τμήματος Χωροφυλακῆς, ὑπομοίραρχος Μανουσέλης, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει τηλεφώνημα καὶ ζητοῦσε τὸν Ἰωάννη Καρραπαναγιώτη, ἐτῶν 25, χρηματομεσίτην, κάτοικον ὁδοῦ Ζαΐμη στὸ Νέο Φάληρο καὶ ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐξαφανισθῆ μυστηριωδῶς ἀπὸ τὸ σπίτι του τὴν Πέμπτη 26 Ἰουνίου.

—Ἕνας ἄγνωστος ἤθελε νὰ μὲ σκοτώσῃ. Μὲ πυροβόλησε ἀπὸ πίσω καὶ μὲ ἐτραυμάτισε. Ὕστερα, ὅταν ἔπεσα τραυματισμένος, ἦλθε κοντά, μοῦ ἔρριξε καὶ στὸ στῆθος. Μὲ νόμισε γιὰ πεθαμένο καὶ ἔφυγε.

—Καὶ τὸ πιστόλι πῶς βρέθηκε στὸ στῆθος σου μέσα ἀπὸ τὸ ὑπουκάμισο; τὸν ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

—Ποῦ θέλετε νὰ ξέρω; Τὸ πιστόλι δὲν εἶναι δικό μου. Θὰ τὸ ἄφησε ἐκεῖ γιὰ νὰ νομίσουν ὅτι αὐτοκτόνησα.

—Μὰ στὸν κ. Βέϊκο εἶπες ὅτι εἶχες ἀποπειραθῆ νὰ αὐτοκτονήσῃς καὶ δὲν θέλεις νὰ τὸ μάθῃ ἡ μητέρα σου γιὰ νὰ μὴ λυπηθῆ.

—Ἀστεῖο πρᾶγμα. Πῶς μποροῦσα νὰ χτυπήσω ἀπὸ πίσω τὸν ἑαυτό μου;

Καὶ σ' αὐτὸ εἶχε δίκηο. Γιατὶ στὴν κλινικὴ πῆγε ἀμέσως καὶ εἶδε τὸν τραυματία ὁ τότε ἰατροδικαστὴς Τρουπάκης, ὁ ὁποῖος διεπίστωσεν ὅτι ὁ Καρραπαναγιώτης ἔφερε τρία τραύματα μὲ σφαῖρες πιστολίου μικροῦ διαμετρήματος στὸ ἀριστερὸν ὀπίσθιον ἡμιπλεύριον, ποὺ ἄρχιζαν ἀπὸ τὴν ἀριστερὰ ὠμοπλάτη καὶ ἐτελείωναν στὴν ἀριστερὴ ὀσφυακὴ χώρα, τέταρτο μέγα τραῦμα στὸ στῆθος, παρὰ τὴν θηλὴν τοῦ ἀριστεροῦ μαστοῦ, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῆ καὶ ὡς τραῦμα ἐξόδου βλήματος, ἀλλὰ καὶ τραῦμα εἰσόδου, μὲ πυροβολισμὸν ἀπὸ ἐγγυτάτην ἀπόστασιν, ἄλλο ἐπιπόλαιο τραῦμα στὸν ἀριστερὸν μηρὸν καὶ ἄλλα δύο στὰ δάκτυλα τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ αὐτὰ ἐπιπόλαια. Κανονικῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔπρεπε νὰ ζῇ. Καὶ ὅμως ἔζησε.

Ἡ ὑπόθεσις ἦταν φοβερὰ μπερδεμένη. Βέβαια ὑπῆρχεν ἡ ἐκδοχή, μία στὶς χίλιες, ὅλα αὐτὰ τὰ τραύματα νὰ προήρχοντο ἀπὸ ἀπόπειρα αὐτοκτονίας, ἂν ὑποτεθῆ ὅτι ὁ Καρραπαναγιώτης ἔρριχνε στὸ γάμο τοῦ Καραγκιώζη καὶ ἂν ὑποτεθῆ ἀκόμη ὅτι τὸ τραῦμα τοῦ στήθους ἦταν πραγματικὰ τραῦμα εἰσόδου βλήματος ἐξ ἀπολύτου ἐπαφῆς καὶ ἂν ἡ σφαῖρα εἶχε βγῆ ἀπὸ κάπου. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ πιστόλι ποὺ βρέθηκε μέσα στὸ ὑπουκάμισο τοῦ τραυματίου ἔλλειπαν ὄχι μιά, ἀλλὰ πέντε σφαῖρες ἀπὸ τὸ γεμιστῆρα του. Καὶ ὕστερα θὰ εἴχαμε καὶ τότε ἕνα τραῦμα ἐξόδου, ἐνῶ ἐδῶ εἴχαμε ἄλλα ἕξ. Κάπως θὰ διεφωτίζετο ἡ ὑπόθεσις, ἂν ὁ ἰατροδικαστὴς εἶχε δῆ τὰ τραύματα πρὶν πλυθοῦν, καθαριστοῦν καὶ μπῆ πρόχειρα στὰ χείλη τους ἰώδιο. Ἀλλὰ μποροῦσαν νὰ ἀφήσουν τὸν τραυματισμένο μὲ σκουληκιασμένες καὶ βρώμικες πληγὲς περιμένοντας, ἐκεῖνα μάλιστα τὰ χρόνια ποὺ δὲν ὑπῆρχαν καὶ τηλέφωνα παρὰ καβουρδιστήρια καὶ τὸ κοντήτερο ἀπὸ αὐτὸ ἦταν στὴν «Ἁλυσίδα», στὸ τέρμα Πατησίων δηλαδή, νὰ ἔλθῃ ὁ ἰατροδικαστής; Ἢ ἔπρεπε νὰ κάνουν τὸ πᾶν μήπως γλυτώσῃ ὁ ἄνθρωπος; Ἂν τουλάχιστον ὑπῆρχε τὸ σακκάκι καὶ τὸ ὑπουκάμισό του θὰ ἦταν δυνατὸν ἀπὸ αὐτὰ ὁ ἰατροδικαστὴς νὰ μποροῦσε νὰ καθορίσῃ ἐπακριβῶς ἂν συνέτρεχε ἡ πρώτη, μία στὶς χίλιες, περίπτωσις τῆς ἀποπείρας αὐτοκτονίας καὶ ὄχι μιᾶς φοβερᾶς δολοφονικῆς ἀποπείρας, ὅπως ἦταν τὸ πιθανώτερο. Πάντως, στὴν σχεδὸν βεβαία περίπτωσιν ἐγκληματικῆς ἀποπείρας, ἔπρε-

πε νὰ εἶναι δυὸ-τρεῖς σφαῖρες μέσα στὸ θώρακα τοῦ ζωντανοῦ θύματος. Σήμερα τὸ πρόβλημα θὰ μποροῦσε νὰ λυθῆ εὔκολα μὲ μιὰ ἀκτινοσκόπησι τοῦ θώρακος. Ἀλλὰ τότε ἐλάχιστα νοσοκομεῖα διέθεταν μηχανήματα ἀκτινογραφίας, καμμία ἀπολύτως κλινικὴ καὶ οἱ ἰδιῶτες ἀκτινολόγοι ἠριθμοῦντο στὰ δάκτυλα καὶ ἡ μεταφορὰ τοῦ Καρραπαναγιώτου ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατη, γιατὶ ὁ δυστυχισμένος νέος ἐπάλαιε μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Εἶχε φοβερὸ πυρετό.

Ὁ Τρουπάκης, λοιπόν, ἀπεφάνθη ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἀπόπειρα δολοφονίας καὶ ὅτι ὁ Καρραπαναγιώτης εἶχε βληθῆ μὲ ἀρκετὲς σφαῖρες ἀπὸ ἀπόστασι καὶ ἐξ ἐπαφῆς. Κράτησε πάντως καὶ τὴν ἐπιφύλαξι, μὲ τὴν δικαιολογία ὅτι δὲν βρῆκε τὰ ἐνδύματα πρὸς πληρεστέραν διαπίστωσιν, καὶ ἐπεφυλάχθη νὰ ἀποφανθῆ ὁριστικὰ καὶ ἀμετάκλητα ἐν περιπτώσει ἰάσεως, ἂν ὑπέβαλε τὸν θεραπευόμενο τραυματία σὲ ἀκτινοσκόπησι τοῦ θώρακος καί, σὲ περίπτωσι θανάτου, σὲ νεκροτομὴ τοῦ πτώματός του. Μὰ ἡ Δικαιοσύνη δὲν μποροῦσε νὰ περιμένη μὲ τὰ διάφορα ἂν. Ὁ τότε Εἰσαγγελεὺς Πλημμελειοδικῶν ἐχαρακτήρισε τὸ ἀδίκημα ὡς ἀπόπειρα φόνου καὶ ἀνέθεσε τὴν τακτικὴ ἀνάκρισι στὸν τότε ἀνακριτὴ τοῦ Β' τμήματος Γιάννη Καλποῦζο, τὸν σεβαστὸ σήμερα δικηγόρο, γνωστὸ γιατὶ εἶχε διαλευκάνη ὡς τότε ἕνα ἔγκλημα ποὺ εἶχε γίνει στὸ Καπαντρήτι καὶ τὴ δολοφονία τοῦ ἐμπόρου Μωραΐτη ἀπὸ τὸν Τηλέμαχο Μπασιάκο.

Ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἀνακριτὴς ἐπελήφθη τοῦ ἔργου του. Μαζὶ μὲ τὸν ἀνακριτή, τὸν ἀστυνόμο, τὸν ἰατροδικαστὴ Τρουπάκη καὶ τὸν συνταξιοῦχο σήμερα συνάδελφο κ. Βενιζέλο Ζερβέα, πήγαμε στὴν «Ὡμορφη Ἐκκλησιά». Ἀπὸ τὸ μακαρίτη τὸ Βέϊκο μάθαμε πῶς βρέθηκε τὸ πτῶμα καὶ τὸ πιστόλι κατάσαρκα, ὅτι δὲν εἶχεν ἀπάνω του τίποτε ποὺ νὰ δείχνη ποιὸς ἦταν, παρὰ μόνο διακόσες δραχμὲς καὶ δύο σημειωματάρια μὲ χρηματιστηριακὲς πράξεις, καὶ ὅτι οἱ πρῶτες του κουβέντες ἦταν ὅτι εἶχεν ἀποπειραθῆ νὰ αὐτοκτονήση, γιατὶ εἶχε χάσει στὸ χρηματιστήριο παίζοντας λίρα, ἄλλοτε δυὸ καὶ ἄλλοτε 7.000 δραχμές, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ τὸ μάθη κανένας γνωστός του καὶ μάλιστα ἡ μητέρα του. Στὸν ἀνακριτὴ παραδόθηκε καὶ τὸ πιστόλι, ποὺ ἦταν τύπου «μπράουνιγκ» μάρκας «Ἀλιὲ» καὶ εἶχε τὸν ἀριθμὸ 2845.

Μετὰ τὴν αὐτοψία πήγαμε ὅλοι μαζὶ στὴν κλινικὴ Τσαούση-Περάκη, ὅπου μάθαμε ὅτι τόσον στὸ μακαρίτη καθηγητὴ Μαρῖνο Γερουλᾶνο, ὅσον καὶ στοὺς γιατροὺς τῆς κλινικῆς Κουντουριώτη καὶ Τσέλεν ἔλεγεν ὅτι εἶχε πυροβοληθῆ ἀπὸ ἄγνωστον ἐκ τῶν ὄπισθεν καὶ αὐτοὶ ἔμειναν σύμφωνοι ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ δολοφονικὴ ἀπόπειρα.

Στὸν ἀνακριτὴ κ. Καλποῦζο ὁ Καρραπαναγιώτης εἶπε διάφορα πράγματα, γιατὶ γιὰ πολὺ καιρὸ εἶχε ἀπὸ τὴ μόλυνσι πολὺ δυνατὸ πυρετό, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὅτι:

1) Ἕνας ἄγνωστος τὸν ἀκολούθησε, τὸν ἐπυροβόλησε ἀπὸ πίσω καὶ τὸν ἐτραυμάτισε. Ὅταν ἔπεσε τοῦ ἔρριξε καὶ μιὰ στὸ στῆθος. Μετὰ τοῦ ἔβαλε τὸ πιστόλι μέσα στὸ στῆθος του, γιὰ νὰ φαίνεται αὐτοκτονία, καὶ ἔφυγε. Γιὰ ποιὰ ἀφορμὴ ὁ ἄγνωστος αὐτὸς εἶχε κάνει τὸ ἔγκλημα δὲν ἤξερε. Μὰ ὕστερα ἀπὸ λίγο εἶπεν ὅτι ὁ ἄγνωστος αὐτὸς ἔκανε τὸ ἔγκλημα γιὰ νὰ τὸν ληστέψη, νομίζοντας ὅτι εἶχε πολλὰ λεπτὰ μαζί του. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ δώση καμμιὰ ἐξήγησι πῶς αὐτός, ὁ παθὼν δηλαδή, βρέθηκε ἐκεῖ στὴν ἐρημιὰ στὰ Τουρκοβούνια καὶ πῶς ἐξηγοῦσε, ἀφοῦ ἐλατήριο ἦταν ἡ ληστεία του, ὅτι βρέθηκαν ἀπάνω του οἱ διακόσιες δραχμές.

2) Εἶπεν ὅτι εἶχε πάει στὴν «Ὡμορφη Ἐκκλησιά» μὲ δυό του φίλους γιὰ νὰ πιοῦνε μπῦρες στὸ μπάρ. Αὐτοὶ ὅμως οἱ φίλοι του τοῦ ἔρριξαν ναρκωτικὸ στὴν μπύρα καὶ στὸ κρασὶ ποὺ τὸν κέρασαν ἐπειδὴ νόμισαν ὅτι εἶχε λεπτὰ καὶ ὕστερα, ὅταν αὐτὸς εἶχε ζαλιστῆ καὶ πῆγε πιὸ πέρα νὰ πάρη ἀέρα, τοῦ ἔρριξαν μὲ τὸ πιστόλι, σκηνοθέτησαν ἀπόπειρα αὐτοκτονίας καὶ ἔφυγαν. Αὐτὸ ὅμως ἦταν καθαρὸ παραμύθι,

γιατὶ στὴν «Ὅμορφη Ἐκκλησιά», ἐκεῖνον τὸν καιρό, δὲν ὑπῆρχε κανένα μπάρ. Τὸ κοντήτερο κέντρο ἦταν στὸ Γαλάτσι.

Τὴν ἄλλη μέρα σὲ ἄλλη κατάθεσι καὶ σὲ φίλους του ποὺ πῆγαν νὰ τὸν ρωτήσουν, εἶπεν ὅτι εἶχε πάει ἐκδομὴ στὴν «Ὅμορφη Ἐκκλησιὰ» μὲ δυὸ φίλους του Πειραιῶτες ἐμπόρους, τὸν Πατρίκο καὶ Γιάννη Δημόπουλο καὶ τὶς οἰκογένειές τους καὶ κάθισαν σ' ἕνα μπὰρ, ὅπου αὐτὸς μόνος του ἤπιε 25 μπύρες καὶ 15 λεμονάδες. Ζαλισμένος βγῆκε νὰ ξεμουδιάσῃ καὶ ἐνῶ τριγύριζε στὰ πεῦκα ἄγνωστοι τὸν ἐπυροβόλησαν, ἄγνωστο γιατί, καὶ φύγανε, ἀφοῦ σκηνοθέτησαν αὐτοκτονία. Μὰ καὶ αὐτὸ ἦταν ψέμα, γιατὶ οἱ ἔμποροι αὐτοὶ οὔτε εἶχαν φύγει ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ οὔτε ἤξεραν ποῦ ἦταν ἡ «Ὅμορφη Ἐκκλησιά», καὶ ἀπόρησαν πῶς καὶ γιατὶ ὁ Καραπαναγιώτης τοὺς ἔμπλεξε στὴν ὑπόθεσι τοῦ τραυματισμοῦ του. Ὁ ἀνακριτὴς τὸν ρώτησε μήπως εἶναι μπλεγμένος μὲ καμμιὰ γυναίκα καὶ μήπως τὸν ἐπυροβόλησε ἀντίζηλος ἢ κανένας συγγενής της γιὰ λόγους τιμῆς. Ὁ Καρραπαναγιώτης ἀπήντησε ἀρνητικά.

Θυμᾶμαι καλὰ ὅτι μετὰ τὸν ἀνακριτὴ μπῆκα κι' ἐγὼ στὸ δωμάτιο ποὺ ἐνοσηλεύετο ὁ μακαρίτης Καρραπαναγιώτης καὶ τοῦ πῆρα μιὰ ὀλιγόλεξι συνέντευξι, γιὰ νὰ μὴ τὸν κουράσω περισσότερο. Ἐπέμεινα νὰ μοῦ πῇ μήπως εἶχεν ἀποπειραθῇ νὰ αὐτοκτονήσῃ, ὅπως εἶχε πῇ στὸ Βέϊκο, καὶ τοῦ ἔδωσα τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι δὲν θὰ τὸ ἔγραφα, οὔτε θὰ τὸ ἔλεγα, ἀλλὰ θὰ ἐχειριζόμουνα ἔτσι τὸ ζήτημα δημοσιογραφικά, ὥστε νὰ μὴν πληρώσῃ μιὰ νεανικὴ παλαβομάρα του ἕνας ἀθῶος.

—Ἀστεῖο πρᾶγμα, μοῦ εἶπε. Καὶ γιατὶ θὰ αὐτοκτονοῦσα; Γιὰ δυὸ χιλιάδες δραχμές; ὅπως εἶπεν ὁ κ. Βέϊκος ὅτι τοῦ εἶπα; Μὰ γιατὶ θὰ σκοτωνόμουν γιὰ ἕνα τέτοιο ποσόν, ποὺ γιὰ μένα ἦταν κέρδος ἢ χασούρα μιᾶς ἡμέρας; Αὐτὰ τὰ εἶπα στὸν πυρετό μου ἐπάνω. Δὲν φανταζόσαστε τί τράβηξα ἐκεῖ δυὸ μέρες πληγωμένος βαρειά, μὲ πυρετό, νὰ σκάω ἀπὸ τὴ ζέστη καὶ νὰ μὴν ἔχω λίγο νεράκι νὰ δροσίσω τὰ χείλη μου. Τὸ μαρτύριο τῆς δίψας ἦταν ἀφάνταστο.

—Μὰ ὁ ἀστυνόμος Μανουσέλης λέει, τοῦ εἶπα, ὅτι κόβει τὸ κεφάλι του πὼς εἶναι αὐτοκτονία ἡ δική σου.

—Τὰ λέει αὐτά, ἀπήντησε, γιατὶ δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ τὸ δράστη. Ἀστεῖες δικαιολογίες.

Ἐπέμεινε καὶ σὲ μένα ὅτι δὲν ἦταν γυναίκα ἀφορμὴ τοῦ ἐγκλήματος, ὅτι ἄγνωστοι θέλησαν νὰ τὸν ληστέψουν καὶ ἐπρόσθεσεν ὅτι δὲν εἶχε ποτὲ πιστόλι πιάσει, ὅτι τοῦ βάλανε τὸ πιστόλι στὸ χέρι του γιὰ νὰ φανῇ αὐτοκτονία καὶ ὅταν συνῆλθε κάπως, στὸν πυρετὸ ἐπάνω, ὡμολόγησεν ὅτι ἔρριξε καὶ αὐτὸς μιὰ πιστολιά, μήπως «βρεθῇ κανεὶς χριστιανὸς» νὰ τρέξῃ νὰ τοῦ δώσῃ βοήθεια. Μὰ δὲν ἦλθε.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἀναπτυχθῇ πνευμοθώρακας καὶ πυοθώρακας καὶ ὁ Καρραπαναγιώτης ξαναῆλθε στὸ χεῖλος τοῦ τάφου. Καὶ ὕστερα πάλι πῆρε τὸ κάπως καλλίτερο. Ὁ ἰατροδικαστὴς Τρουπάκης, προσπαθώντας νὰ λύσῃ τὸ μυστήριο, τὸ ἰατροδικαστικὸ κυρίως ποὺ τὸν βασάνιζε κι' αὐτόν, τὸν ἔβλεπε στὴν κλινικὴ καὶ δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα ἀκόμα καὶ προσπαθοῦσε στὴ συζήτησι ἐπάνω νὰ τοῦ πάρῃ λόγια. Μὰ κάθε φορὰ ὁ τραυματίας ἔλεγε διαφορετικὰ πράγματα. Καὶ ὁ μακαρίτης Τρουπάκης στὴν ἔκθεσί του ἐπρόσθεσεν ἐπὶ λέξει: «ὁ Ι. Καραπαναγιώτης ἔχει μυστηριώδη ἐπιμονὴν καὶ ὑποβολὴν νὰ ἀρνῆται γεγονότα ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐνθυμῆται».

Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ ξαναφουντώσῃ ἡ ὑπόθεσις στὶς ἐφημερίδες. Γιατὶ ἄρχισε τότε νὰ συζητῆται μήπως ὁ Καραπαναγιώτης, ποὺ δὲν εἶχε πραγματικὰ καμμιὰ ἀφορμὴ γιὰ νὰ αὐτοκτονήσῃ, ἀπεπειράθη νὰ σκοτωθῇ, ἀφοῦ ὑπεβλήθη μὲ ὑπνωτισμὸ ἢ μήπως, πρὶν ἀπὸ τὴν ἐναντίον του δολοφονικὴ ἀπόπειρα, εἶχεν ὑποβληθῇ ἀπὸ τοὺς δράστες νὰ ξεχάσῃ διάφορα πράγματα σχετικῶς μὲ αὐτούς. Καὶ ἀνεζητεῖτο ἀπὸ μᾶς τοὺς δημοσιογράφους πρῶτα καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι ὕστερα ὁ μυστηριώδης

ἄγνωστος, ποὺ «ὑπνώτιζε τὸ θῦμα». Καὶ δὲν ἦταν ἄσκοπη καὶ μιὰ τέτοια ἔρευνα καθὼς θὰ δοῦμε.

Ὁ Καρραπαναγιώτης, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μάννα του καὶ τὴν ἔγγαμη ἀδελφή του, εἶχε καὶ ἕναν ἄλλο ἀδελφό, ποὺ χάθηκε μυστηριωδῶς στὴ μικρασιατικὴ ἐκστρατεία. Καὶ ὅταν μεγάλωσεν ὁ Γιαννάκης, αὐτὸς ποὺ λάτρευε τὸν ἀδελφό του, ἄρχισε νὰ καταφεύγῃ σὲ μέντιουμ καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ ἠσχολοῦντο μὲ τὸν πνευματισμὸ καὶ «ἔκαναν τὸ τραπεζάκι», ὅπως, μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα του, μάθη τίποτε γιὰ τὸν χαμένο, ὅπως χιλιάδες ἄλλοι Ἕλληνες, στὴν Μικρὰ Ἀσία. Μάθαμε λοιπὸν τότε, πρῶτοι ἐμεῖς, ὅτι ὁ Γιαννάκης Καρραπαναγιώτης εἶχε σχέσεις μὲ ἕνα ζωγράφο, τὸν Λεωνίδα Ἀποστολίδη, καὶ ὅτι στὸ ἀτελιὲ αὐτοῦ, στὴ λεωφόρο Ἀμαλίας, «κάνανε μαζὶ τὸ τραπεζάκι» καὶ καλοῦσαν τὸ πνεῦμα τοῦ πεθαμένου πατέρα του. Ἐπίσης ὁ Ἀποστολίδης ὑπνώτιζε τὸν Καρραπαναγιώτη, γιὰ νὰ δῇ τὸν ἀδελφό του. Ὁ ζωγράφος αὐτὸς ἀναζητήθηκε, ἀλλὰ γιὰ ἀτυχία μας εἶχε φύγει τὴν ἡμέρα ποὺ βρέθηκε τραυματισμένος ὁ νεαρὸς χρηματομεσίτης στὸ ἄλσος τῆς «Ὡμορφης Ἐκκλησιᾶς». Καὶ ἔγιναν ἔρευνες καὶ βρέθηκε ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶχε πάει στὴ Σκιάθο καὶ παρεκλήθη ὁ ἀνακριτὴς Χαλκίδος νὰ πάῃ νὰ τοῦ πάρῃ κατάθεσι, γύρω στὴν ἐγκληματικὴ ἀπόπειρα καὶ στὸν ὑπνωτισμό. Πάλι καλὰ ποὺ δὲν πιάστηκε ὁ ἄνθρωπος, ὕστερα ἀπὸ τὸ θόρυβο ποὺ εἶχε κάνει ὁ τύπος γιὰ τὸ ἔγκλημα.

Μὰ στὶς τόσες μέρες ποὺ εἶχαν περάσει μὲ κάπως σπασμωδικὲς ἐνέργειες, ποὺ δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα στὴ διαλεύκανσι τοῦ μυστηρίου, ἀνακατεύθηκε, σὰν ἀπὸ μηχανῆς θεός, ἕνας ἀστυνόμος, ποὺ ὑπηρετοῦσε τότε στὸν Πειραιᾶ καὶ ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ δουλειὰ στὴν Ἀθήνα καὶ πολὺ περισσότερο στὴν «Ὡμορφη Ἐκκλησιά». Ὁ μακαρίτης Ἱππόλυτος Ἀγέλαστος. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως εἶδε τὸ πελάγωμα καὶ τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τῆς Χωροφυλακῆς σ' αὐτὴ τὴν καταπληκτικὴ ὑπόθεσι, τὴν ὁποίαν ἄκρες-μέσες ἤξερεν ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, καὶ ἐθεώρησε καθῆκον του καὶ σὰν ἀστυνομικὸς καὶ σὰν ἄνθρωπος ἀκόμα, νὰ βοηθήσῃ ὅσο μποροῦσε στὴ διαλεύκανσί της. Ἄλλως τε καὶ τὸ Νέο Φάληρο, ὅπου καθόταν ὁ Γιάννης Καρραπαναγιώτης καὶ ἀπὸ ὅπου ἔφυγε γιὰ νὰ βρεθῇ τραυματισμένος στὴν «Ὡμορφη Ἐκκλησιά», ἦταν στὴ δικαιοδοσία τῆς ἀρτισύστατης τότε Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Πόλεως Πειραιῶς, καὶ ἐπομένως ἀπὸ ἐκεῖ οὐσιαστικὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν ἀρχίσει οἱ πρῶτες ἔρευνες καὶ ἡ ἀνάμιξις τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων μποροῦσε νὰ δικαιολογηθῇ μιὰ χαρά. Μέσα στὸ σάστισμα λοιπὸν αὐτὸ ὁ μακαρίτης Ἀγέλαστος, γιὰ νὰ εἶναι τυπικὸς ἐν τάξει, παρουσιάστηκε στὸν ἀνακριτή κ. Καλποῦζο καὶ τοῦ ἐζήτησε τὴν συγκατάθεσί του νὰ ἀνακατευθῇ κι' αὐτὸς στὴν τόσο μυστηριώδη ὑπόθεσι, μήπως βγάλη τίποτε. Ὁ ἀνακριτὴς πρόθυμα δέχθηκε τὴ συνεργασία του καὶ τὸν κατετόπισε σὲ ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχαν προκύψει μέχρι τῆς στιγμῆς στὴν ἐπίσημη ἀνάκρισι καὶ τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν καὶ διαφορετικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ γράφαμε οἱ ἀστυνομικοὶ ρεπόρτερς στὶς ἐφημερίδες. Καὶ ὁ Ἀγέλαστος, μὲ πρόσφατα ἀκόμα τὰ σοφὰ μαθήματα ἐγκληματολογίας ποὺ εἶχε πάρει στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολὴ Κερκύρας, ρίχθηκε μὲ ὄρεξι στὴ δουλειά.

Ἄρχισε ἀπὸ τὸ Νέο Φάληρο πρῶτα. Δὲν ὑπῆρχε καμμία ἀφορμὴ φόνου, οὔτε ἀπὸ συμφέρον, οὔτε ἀπὸ ἔχθρα, οὔτε ἀπὸ ἐρωμένη. Ὕστερα τράβηξε γιὰ τὸ χρηματιστήριο στὴν Ἀθήνα. Δὲν διεπίστωσε καμμιὰ μεγάλη χασούρα τοῦ Καρραπαναγιώτη, τέτοια ποὺ νὰ τὸν κάνῃ νὰ αὐτοκτονήσῃ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ διεπίστωσε τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν ἄγνοιαν ὅλων ἐκείνων μὲ τοὺς ὁποίους εἶπεν ὅτι εἶχε φάει στὴν Ἀθήνα ἢ εἶχε πάει ἐκδρομὴ στὴν «Ὡμορφη Ἐκκλησιά». Ἐξήτασε καὶ τὴν περίπτωσι ἀποπείρας αὐτοκτονίας, μὲ ὑπνωτιστικὴ ἢ πνευματιστικὴ ἐπιρροή. Ἀστεῖα πράγματα. Καὶ τράβηξε μόνος, ἂν καὶ εἶχαν περάσει περὶ τὶς εἴκοσι μέρες, στὸν τόπο τοῦ ὑπὸ ἀμφισβήτησι ἐγκλήματος καὶ τῆς ἀμφιβόλου ἀποπείρας αὐτοκτονίας. Ἔμαθεν ἀπὸ τὸ Βεῖκο ποὺ εἶχε βρεθῇ τραυματισμένο τὸ κακόμοιρο τὸ παλληκάρι καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ. Καὶ βρῆκε:

Ὄχι ἐκεῖ ποὺ βρέθηκε ὁ τραυματίας, ἀλλὰ καμμιὰ πενηνταριὰ μέτρα πιὸ πάνω, σὲ μιὰ τούφα ἀπὸ χαμηλὰ πεῦκα, τὴ θήκη τοῦ πιστολιοῦ «Ἀλιὲ» 2845, ποὺ ἦταν ὁλοκαίνουργη, τρεῖς κάλυκες πεταγμένους κάτω καὶ μιὰ μικρὴ «λίμνη» ἀπὸ κατάξερο πιὰ αἷμα ἀπάνω στὸ χῶμα. Ἄρα ὁ Καρραπαναγιώτης δὲν εἶχε τραυματισθῆ στὸ μέρος ποὺ βρέθηκε, ἀλλὰ λίγο πιὸ πάνω, σὲ μέρος πιὸ ἀπόμερο, κρυμμένο στὰ πεῦκα, ποὺ δύσκολα μποροῦσε νὰ βρεθῆ. Καὶ γεννήθηκε τὸ πρῶτο ἐρώτημα. Γιατί, ἂν ἦταν ἔγκλημα, ὁ φονηὰς δὲν θὰ ἄφινε τὸ θῦμα του ἐκεῖ στὰ κρυφά, ἀλλὰ θὰ τὸν ἔσερνε τραυματισμένο, καὶ ἴσως ἀναίσθητο, σὲ πιὸ φανερὸ μέρος γιὰ νὰ τὸν βρῆ ἡ νευρασθενικὴ κυρία καὶ ὁ Λίσκοβιτς ὁ παπουτσῆς ; Μήπως εἶχεν ἀποπειραθῆ ν' αὐτοκτονήση καὶ τὸ μετάνοιωσε;

Μὲ τὴν καινούργια θήκη στὸ χέρι του καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ πιστολιοῦ ὁ ἀστυνόμος ἄρχισε νὰ ψάχνη σ' ὅλα τὰ ὁπλοπωλεῖα καὶ ὁπλοεπιδιορθωτήρια καὶ παλαιοπωλεῖα τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς. Καὶ βρῆκε:

Βρῆκε ὅτι τὸ πιστόλι μάρκας «Ἀλιὲ» 2845, τύπου «μπράουνιγκ», εἶχε πωληθῆ ἀπὸ ἕνα μεγάλο ὁπλοπωλεῖο τοῦ Βερσῆ, πρώην Ἑταιρείας Ἑλληνικοῦ Πυριτιδοποιείου, ποὺ ἦταν τότε στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ καὶ κάτω ἀπὸ τὸ παλαιὸ Ὑπουργεῖο τῆς Δικαιοσύνης. Τὸ εἶχε ἀγοράσει ἕνας νέος τὸ πρωὶ τῆς 25 Ἰουνίου, δηλαδὴ τῆς παραμονῆς τῆς ἐξαφανίσεως ἀπὸ τὸ σπίτι του τοῦ Γιάννη Καρραπαναγιώτη. Ὁ ὑπάλληλος ἔδωσε χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀγοραστοῦ, ποὺ ἔμοιαζαν μὲ τοῦ τραυματία.

Ὁ Ἀγέλαστος πῆγε στὸν ἀνακριτή, ὁ ὁποῖος πῆρε ἀμέσως τὸν ὑπάλληλο καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ πῆγαν στὴν κλινική. Μὰ ὁ ὑπάλληλος δὲν μποροῦσε μὲ βεβαιότητα νὰ ἀποφανθῆ ἂν ὁ τραυματίας ἦταν ὁ ἀγοραστής. «Ἔμοιαζε κάπως», ἀλλ' ὁ τραυματίας ἦταν πιὸ ἀδύνατος.

—Ἄχ, γιὰ τὸ θεό, ἀφῆστε με πιά, ἐφώναζεν ὁ Καρραπαναγιώτης ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου του, στὸν ἀνακριτὴ Καλποῦζο. Τὸ θέλετε καλὰ καὶ σώνει αὐτοκτονία; Καλά, αὐτοκτονία, ἐπειδὴ ἔχασα στὸ χρηματιστήριο. Μὴ τὸ πῆτε ὅμως σὲ κανένα.

Ἀλλὰ σὲ λίγο ἔλεγεν ἰδιαιτέρως στὸν μακαρίτη ἰατροδικαστὴ Τρουπάκη.

—Τὸ λένε ὅλοι αὐτοὶ αὐτοκτονία, γιατὶ δὲν μποροῦν νὰ βροῦν τοὺς δράστες. Μὰ ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι καὶ τὴν ἔρευνα ποὺ ἔγινε στὰ ἀρχεῖα τοῦ ὁπλοπωλείου, ἀποδείχθηκεν ὅτι αὐτὸς ὁ νέος, ποὺ εἶχεν ἀγοράσει τὸ πιστόλι καὶ ποὺ τὰ χαρακτηριστικά του ἔμοιαζαν κάπως μὲ τοῦ τραυματία—ἔπρεπε νὰ ὑπολογισθῆ ὅτι καὶ τὸ κακόμοιρο τὸ παιδὶ εἶχεν ἀδυνατίσει μῆνες τώρα στὸ κρεβάτι—εἶχε δώσει ψευδώνυμο. Καὶ ὁ ἀνακριτὴς πιά, μαζί του καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ρεπόρτερς καὶ φυσικὰ καὶ οἱ ἐφημερίδες, ἐπείσθησαν ὅτι ὁ Καρροπαναγιώτης εἶχε ἀποπειραθῆ νὰ αὐτοκτονήση καὶ τὸ ἔκρυβεν. Ὁ ἀστυνόμος τῆς νεαρᾶς τότε Ἀστυνομίας εἶχε συντελέσει πολὺ μὲ τὴν ἔρευνά του στὴ διαλεύκανσι τοῦ μυστηρίου.

Ὁ Καρραπαναγιώτης, Σεπτέμβριο πιά, πῆρε σχετικῶς τὸ καλλίτερο καὶ ὁ ἀνακριτής, ποὺ βιαζότανε νὰ κλείση τὸ φάκελλο, τοῦ πῆρε νέα κατάθεσι, κύριος οἶδε ποιὰ τὸν ἀριθμό. Καὶ σ' αὐτὴν πάλιν εἶπε τάχα τὸ μυστικό του: Αὐτὸς ποὺ θέλησε νὰ τὸν σκοτώση καὶ τὸν παρέσυρε στὴν «Ὠμορφη Ἐκκλησιά», ἦταν ἕνας φίλος του, ὁ Νῖκος Ρεκλαμάκης. Ἀλλὰ ὁ Ρεκλαμάκης δὲν ὑπῆρχεν οὔτε σὰν φίλος του, οὔτε κὰν σὰν ἄτομο ὑπαρκτό. Ἀλλὰ κανεὶς πιὰ δὲν πίστευε στὰ παραμύθια τοῦ φαντασμένου καὶ ὑστερικοῦ νέου. Καὶ τότε, σάν κάποιο πεῖσμα νὰ ἔπιασε τὸν ἀνακριτὴ μιὰ καὶ ἡ καλλιτέρευσις τοῦ Καρραπαναγιώτη συνεχιζόταν, πῆρε μιὰ μέρα τὴν ἀπόφασι καὶ μὲ τὸ καλλίτερο νοσοκομειακὸ φορεῖο, ποὺ ὑπῆρχε τότε, τὸν πῆρε καὶ τὸν μετέφερε στὸ ἀκτινολογικὸ ἐργαστήριο τοῦ μακαρίτη Χάρτ. Καὶ ἐκεῖ στὴν ἀκτινογραφία τοῦ θώρακος, ποὺ μὲ τὰ σημερινὰ μέσα θὰ γινόταν ἀμέσως μὲ κινητὸ

μηχάνημα ἀκτίνων, ἐνῶ τότε δὲν ὑπῆρχαν παρὰ τέσσερα-πέντε ἐργαστήρια στὴν Ἀθήνα στὰ ὁποῖα κατέφευγαν καὶ τὰ νοσοκομεῖα καὶ οἱ κλινικὲς, φάνηκε πιὰ ἀναμφισβήτητη ἡ ἀλήθεια. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ σφαῖρα ἀπὸ τραῦμα τυφλὸ στὸ θώρακα. Ἄρα ὅλες εἶχαν μπῆ ἀπὸ τὸ μπροστινὸ μεγάλο τραῦμα τῆς καρδιακῆς χώρας καὶ καθὼς κλωτσοῦσε τὸ πιστόλι, κάθε φορὰ ποὺ ἐκπυρσοκροτοῦσεν, οἱ σφαῖρες ἔβγαιναν ἀπὸ χωριστὰ μέρη ἡ κάθε μιά. Ἐπομένως ὁ Καρραπαναγιώτης δὲν εἶχε πυροβοληθῆ ἐκ τῶν ὄπισθεν ἀπὸ δολοφόνο, ὅπως ἔλεγεν, ἀλλὰ μόνος του μὲ τὸ πιστόλι ποὺ στήριξε στὸ στῆθος του.

Ὕστερα ὁ Καρραπαναγιώτης ἄφησε τὴν κλινικὴ καὶ πῆγε σπίτι του. Ἐκεῖ ὅμως ἡ κατάστασίς του χειροτέρεψε καὶ ἔπαθε καλπάζουσα φυματίωσι. Τὸν πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο καὶ ἐκεῖ, ὕστερα ἀπὸ δυὸ τρεῖς μῆνες, πέθανε. Ἔγινε τότε νεκροψία στὸ πτῶμα του ἀπὸ τὸν Τρουπάκη, τὸν καθηγητὴ ἀείμνηστο Γεωργιάδη καὶ τὸν μετέπειτα καθηγητὴ καὶ τότε ἐπιμελητή του, τὸν Κάτσα. Καὶ ἡ νεκροψία ἀπέδειξε τὴν ἀπόπειρα αὐτοκτονίας.

Ἀπορία. Γιατὶ θέλησε νὰ αὐτοκτονήση; Γιὰ τὸ τίποτε. Οὔτε ἔρωτας ὑπῆρξε στὴ μέση, οὔτε λεπτὰ εἶχε χάσει στὸ χρηματιστήριο, οὔτε τίποτα ἄλλο. Ἦταν ὑστερικός, νευροπαθής, λίγο μυθομανὴς καὶ ἀφοῦ δὲν κατάφερε νὰ πεθάνη, ἔπλασε αὐτὲς τὶς ἱστορίες, ποὺ εἶχαν ἀναστατώσει τὴν Ἀθήνα γιὰ μῆνες καὶ μῆνες. Θεὸς συχωρές' τον. Μᾶς παίδεψεν ἀρκετὰ ὁ μακαρίτης.

Σ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

Σ.Σ. Φίλος μου μουσικολόγος, στενὰ συνδεδεμένος μὲ τὸν μακαρίτη μαέστρο Καλομοίρη, μὲ ἐπληροφόρησεν ὅτι τὸ στὸ προηγούμενο τεῦχος τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» καὶ στὴ σχετικὴ μελέτη μου δημοσιευθὲν «ταγκὸ»—«Κοιμᾶσαι μικρό μου, σ' ἄλλους κόσμους πλανιέσαι»—δὲν εἶναι τοῦ ἀειμνήστου μουσουργοῦ, ἀλλὰ τόσον τὰ λόγια, ὅσον καὶ ἡ μουσικὴ ἀνήκουν στὸν συνθέτη Θέμην Νάλτσαν, ὁ ὁποῖος τὸ εἶχεν ἐμπνευσθῆ ἀπὸ τὴν πρόωρη ἀπώλεια τοῦ ἀμοίρου Γιαννάκη Καλομοίρη.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»

εὔχονται εἰς τοὺς συνδρομητάς των

καὶ τὰς οἰκογενείας αὐτῶν

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΝ ΤΟ 1964

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως **Ντὸν Χουάιτχεντ** «Ἡ Ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Μὰκ Κέλλαρ ἔφερε σὲ δύσκολη θέσι τὸν Χοῦβερ μὲ τὶς ἐρωτήσεις του γιὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὴν πεῖρα του στὸν τομέα τῶν ἐγκληματολογικῶν ἐρευνῶν καὶ ἐτόνιζε μὲ ἔμφασι ὅτι ὁ ἴδιος ὁ διευθυντὴς τοῦ F.B.I. δὲν εἶχε πραγματοποιήσει προσωπικῶς καμμιὰ σύλληψι. Ἦταν σὰν νὰ ἐρωτοῦσε, γιατὶ ἕνας στρατηγός, ποὺ ἡγεῖτο ἑνὸς στρατεύματος, δὲν βρισκόταν στὴν πρώτη γραμμὴ μὲ τὸ ὅπλο στὰ χέρια του, ἀλλὰ παρέμενε στὸ ἐπιτελεῖο του.

Αὐτὰ ποὺ ὑπονοοῦσε ὁ γερουσιαστὴς ἦταν πολὺ ἁπλᾶ. Ὁ διευθυντὴς τοῦ F.B.I. δὲν συνέβαλε στὴν δίωξι τοῦ ἐγκλήματος, γιατὶ στὴν πραγματικότητα ὁ ἴδιος προσωπικῶς δὲν ἐνήργησε καμμιὰ σύλληψι.

Παρ' ὅλο τὸ θυμό του, ὁ Χοῦβερ συγκρατήθηκε καὶ δὲν ἀπήντησε τίποτε στὸν Μὰκ-Κέλλαρ, ἐξηγώντας του ὅτι χάρις στὶς διαταγὲς καὶ τὶς ὁδηγίες ποὺ αὐτὸς εἶχε δώσει, εἶχεν ἐπιτευχθῆ ἡ σύλληψις τοῦ Κάρπις κατὰ τὸν ἑπόμενο μῆνα. Ὁ Χοῦβερ ἀντιλήφθηκεν ὅτι ἡ προσωπικότης καὶ τὸ θάρρος του ἐλεγχόταν δημοσία, μὲ τὴν ὑπονοούμενη κατηγορία ὅτι ζητοῦσε ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους του νὰ ἀντιμετωπίζουν τὸν κίνδυνον, ἐνῶ αὐτὸς τὸν ἀπέφευγε.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 30 Ἀπριλίου ὁ Χοῦβερ βρισκόταν στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅταν ἔλαβε τὴν πληροφορία ὅτι ὁ Κάρπις, ξεφεύγοντας ἀπὸ τὴ Χὸτ Σπρίγκς τοῦ Ἀρκάνσας, μετέβη στὴ Κόρπους τοῦ Τέξας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴ Νέα Ὀρλεάνη, ὅπου, κατὰ τὴν πληροφορία, διέμενε σ' ἕνα διαμέρισμα ἐπὶ τῆς ὁποῦ Κανάλ. Ἀμέσως ἔσπευσε στὴ Νέα Ὀρλεάνη ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς ὁμάδος ὑπαλλήλων. Ἡ τοπικὴ Ἀστυνομία δὲν εἰδοποιήθηκε καὶ ἔτσι δὲν ἐδόθηκε εὐκαιρία στὸν Κάρπις νὰ ξεφύγη.

Ἐνῶ ὁ Χοῦβερ καὶ οἱ ἄνδρες του ἐπλησίαζαν τὴν πολυκατοικία μὲ τὰ αὐτοκίνητά τους, ὁ Κάρπις καὶ ἕνας σύντροφός του ἔβγαιναν ἀπροσδόκητα ἀπὸ τὴν κεντρικὴ εἴσοδο. Γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα τὰ αὐτοκίνητα τοῦ F.B.I. ἀναγκάσθηκαν νὰ καθυστερήσουν, γιατὶ βρισκόταν ἕνα ἄσπρο ἄλογο μπροστά τους πάνω στὸ δρόμο. Ὁ Κάρπις μπῆκε στὸ αὐτοκίνητό του. Τότε ὁ Χοῦβερ ἔτρεξεν ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ὁ βοηθὸς διευθυντὴς Ἔρλ Κόννελεϋ ἀπὸ τὴν δεξιὰ πλευρά. Ὁ Χοῦβερ ἔσκυψε μέσα στὸ αὐτοκίνητο καὶ ἅρπαξε τὸν Κάρπις, πρὶν προλάβη νὰ τραβήξη τὸ ὅπλο του.

—Περάστε του τὶς χειροπέδες, διέταξεν ὁ Χοῦβερ.

Κανένας τους ὅμως δὲν εἶχε θυμηθῆ νὰ πάρουν χειροπέδες μαζί τους. Τότε ἕνας ὑπάλληλος ἔβγαλε τὴ γραβάτα του καὶ ἔδεσε πίσω τὰ χέρια τοῦ Κάρπις. Ὁ «γέρο-αἴλουρος» καὶ ὁ μπράβος του εἶχαν γίνει κάτασπροι ἀπὸ τὸ φόβο. Τοὺς ἐπιβίβασαν σ' ἕνα εἰδικὸ ἀεροπλάνο καὶ κατευθύνθηκαν γιὰ τὸν Ἅγιο Παῦλο τῆς Μινεσότα, ὅπου θὰ τοὺς ἐδίκαζαν γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ Χάμ.

Λίγο μετὰ τὴν ἀπογείωσι τοῦ ἀεροπλάνου, ὁ Χοῦβερ ἐπαρατήρησεν ὅτι τὸ πρόσωπο τοῦ Κάρπις εἶχε γίνει κάτωχρο.

—Τί συμβαίνει; ζαλίσθηκες; τὸν ρώτησε ὁ Χοῦβερ.

—Ἐμπρός, κάνε λοιπὸν αὐτὸ ποὺ σκέπτεσαι, φώναξε ὁ Κάρπις. Τελείωνε μιὰ ὥρα ἐνωρίτερα.

—Τί θέλεις νὰ πῆς;

Ὁ Κάρπις κοίταξε ἄγρια τὸν Χοῦβερ.

—Ξέρω τί σκοπεύετε νὰ κάμετε. Οἱ ἄνθρωποί σου θὰ μὲ ρίξουν κάτω ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο καὶ μετὰ θὰ πῆτε ὅτι ἦταν ἀτύχημα.

—Μὴν εἶσαι τρελλός, τοῦ ἀπήντησεν ὁ Χοῦβερ. Ἐμεῖς δὲν κάνουμε τέτοιες δουλειές. Θὰ σὲ πᾶμε στὸν Ἅγιο Παῦλο γιὰ νὰ δικασθῆς. Κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ σοῦ κάνη κακό, ἐφ' ὅσον θὰ βρίσκεσαι στὰ χέρια μας.

Ὁ Κάρπις ἀνεγνώρισε τὸν Χοῦβερ μὲ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὸν εἶδε.

—Πῶς ἤξερες ποιὸς ἤμουνα; τὸν ρώτησε ὁ Χοῦβερ.

—Εἶχα δῆ μιὰ φωτογραφία σας τὴν ὥρα ποὺ ψαρεύατε καὶ πιάνατε ἕνα ψάρι. Εἶστε πολὺ πιὸ τυχερὸς ἀπὸ μένα. Ἐγὼ προσπαθῶ τρία χρόνια τώρα νὰ πιάσω ἕνα.

Ἡ πτῆσις δὲν ἦταν ὁμαλή. Ὅταν τὸ ἀεροπλάνο προσγειώθηκε στὴν Κάνσας Σίτυ γιὰ ἀνεφοδιασμό, οἱ ἐπιβάτες του ἀγόρασαν σαντουῖτς καὶ πρωινὲς ἐφημερίδες. Μιὰ ἐπικεφαλίδα σὲ μιὰ ἐφημερίδα ἔγραφε: «Ἡ σπείρα τοῦ Κάρπις ἐλήστευσε τράπεζα τοῦ Μίτσιγκαν». Ὁ Κάρπις ποὺ τὸ εἶδε, γέλασε: «Αὐτὴ τὴ φορὰ ἔχω ἕνα πραγματικὸ ἄλλοθι».

Ὁ Κάρπις καταδικάσθηκε σὲ ἰσόβια γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ Χάμ.

Ἔτσι ὁ προϊστάμενος τῶν «ἀνθρώπων τοῦ κράτους» ἐπραγματοποίησε τὴν πρώτη του σύλληψι. Μετὰ ἀκολούθησαν καὶ ἄλλες, ἐξ ἴσου θεαματικές.

Μιὰ ἄλλη τέτοια ἐπιτυχία ἦταν καὶ ἡ σύλληψις τοῦ διαβόητου Λούϊς Μπουχάλτερ, τοῦ ὁποίου ἡ σπεῖρα εἶχεν ἐκβιάσει μιὰ ἐπιχείρησι ἀρτοποιίας νὰ καταβάλη 1.000.000 δολλάρια γιά... «προστασία».

Ἐνῶ τὸ F.B.I. περιέσφιγγε στενὰ τὸν Μπουχάλτερ, ὁ Γουῶλτερ Γουίντσελ μετέδιδε μέσω ἑνὸς ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ καὶ καλοῦσε τὸν ἀρχηγὸ τῆς σπείρας νὰ παραδοθῆ, μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι τὰ πολιτικά του δικαιώματα θὰ παρέμεναν σεβαστὰ ἀπὸ τὸ F.B.I. Ἔτσι ἄρχισαν οἱ διαπραγματεύσεις καὶ οἱ μεσολαβοῦντες μεταξὺ τοῦ Μπουχάλτερ καὶ τοῦ Γουίντσελ, κατέληξαν σὲ συμφωνία.

Τὴν νύκτα τῆς 24ης Αὐγούστου 1939, ὁ διευθυντὴς Χοῦβερ βρισκόταν μόνος του στὴν διασταύρωσι τῆς 28ης ὁδοῦ καὶ τῆς 5ης λεωφόρου τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐκεῖ προσῆλθεν ὁ καταδιωκόμενος Μπουχάλτερ καὶ παραδόθηκε. Τὸ F.B.I. συνέλαβε τὸν Μπουχάλτερ καὶ τὸν παρέδωσε στὶς Ἀρχὲς τῆς Πολιτείας, γιὰ νὰ ἐκτελεσθῆ ἀργότερα γιὰ φόνο.

Τὸ F.B.I. ἔκαμεν ἐκκαθάρισι τῶν ἐγκληματιῶν. Οἱ εἰδικοὶ ὑπάλληλοι ἐδίωκαν ὄχι μόνον τοὺς γκάγκστερς καὶ τοὺς ἀπαγωγεῖς, ἀλλὰ καὶ ὅλο τὸν ὑπόκοσμο, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους, ποὺ μὲ κάθε τρόπο συνεργοῦσαν καὶ ἐν γνώσει τους παρεῖχον ἄσυλο καὶ κρησφύγετο στοὺς ἐγκληματίες.

Μὲ τὴν ἐπιτυχῆ δράσί του τὸ F.B.I. ἄρχισε νὰ γίνεται δημοφιλέστατο. Τὸ Χόλλυγουντ ἄρχισε νὰ γυρίζη φίλμς στὰ ὁποῖα ὁ ἥρως ἦταν τὸ F.B.I. Περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες ἔγραφαν ὑπὲρ τοῦ Γραφείου. Τὸ κάθε τί ποὺ ἔκαμνεν ἢ ἔλεγεν ὁ Χοῦβερ ἐδημοσιεύετο στὸν τύπο. Ἀκόμα καὶ ὅταν ἐπήγαινε σ' ἕνα νυκτερινὸ κέντρο ἢ παρακολουθοῦσε ἕνα πυγμαχικὸ ἀγῶνα ἢ μιὰ ἱπποδρομία.

Ἐνῶ ὅμως ἡ δημοσία γνώμη ἄρχισε νὰ ἐκδηλώνεται ὑπὲρ τοῦ Χοῦβερ, παράλληλα ὁ διευθυντὴς τοῦ F.B.I. κατέστη καὶ στόχος ἐπιθέσεων. Τὸν κατέκριναν ὅτι δὲν προέβαινε σὲ συλλήψεις καὶ ὅτι οἱ συλλήψεις ποὺ ἐνεργοῦσε ἦταν μόνο θεαματικές. Ἕνας κριτικὸς ἔγραφε:

«Πρέπει νὰ γνωρίζουμε ὅτι ὁ ἴδιος ποτὲ δὲν ἐπραγματοποίησε μιὰ σύλληψι καὶ ποτὲ δὲν ἤρθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν ἐγκληματία, παρὰ μόνο μετὰ τὴν κριτικὴ τοῦ γερουσιαστοῦ Μὰκ Κέλλαρ. Ἀλλὰ καὶ τότε μετακινήθηκε ἀνὰ τὴν χώραν μὲ ἀεροπλάνο, γιὰ νὰ παρευρεθῆ ἁπλῶς κατὰ τὴν σύλληψι καὶ νὰ ἀπαλείψη τὸ στίγμα τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 ὑπαλλήλου τοῦ F.B.I., ἀποφεύγοντας ἔτσι μελλοντικοὺς ἐλέγχους».

Ἄλλος κριτικὸς ἐσχολίαζεν εἰρωνικὰ τὴν χρησιμοποίησι πέντε,δέκα ἢ καὶ δέκα πέντε ὑπαλλήλων τοῦ F.B.I. γιὰ τὸν ἐγκλωβισμὸ καὶ τὴ σύλληψι ἑνὸς ἐπικινδύνου κακοποιοῦ, λέγοντας : «Ὁ Χοῦβερ χρησιμοποιοῦσε ἕνα μεγάλο σφυρὶ γιὰ νὰ σκοτώση μιὰ μιῦγα πάνω στὴ μύτη ἑνὸς μωροῦ...».

Ἕνας ἄλλος δημοσιογράφος πάλιν ἔγραφεν: «Ἐμεῖς οἱ Ἀμερικανοί, μόλις ἀνακηρύξουμε ἕνα ἥρωα, εἴμαστε ἀμέσως ἕτοιμοι νὰ τὸν γκρεμίσουμε κάτω... Ἔτσι συμβαίνει καὶ μὲ τὸν Χοῦβερ». Καὶ πράγματι ἔτσι ἦταν.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δύο ἀρχηγοὶ τῆς Κοὺ Κλοὺξ Κλὰν ἐπλησίασαν ἕνα γερουσιαστὴ καὶ τὸν προέτρεψαν νὰ ἐνεργήσῃ γιὰ τὴν ἀπομάκρυνσι τοῦ Χοῦβερ. Μιὰ ἄλλη φήμη κυκλοφοροῦσε εὐρύτατα, ὅτι τάχα, ἕνας νέος ἐχθρὸς εἶχε κηρύξει τὸν πόλεμο κατὰ τοῦ Χοῦβερ καὶ ὅτι θὰ ἐπαύετο ἀπὸ διευθυντὴς τοῦ F.B.I., «γιατὶ οἱ φιλελεύθεροι τῆς κυβερνήσεως δὲν βλέπουν μὲ καλὸ μάτι τὴν μεγάλη δύναμι καὶ ἐπιρροὴ ποὺ ἀποκτᾶ μὲ ἄδικα μέσα».

Μιὰ ἄλλη τέτοια φήμη ἐκυκλοφόρησε τὸ 1933. Ὁ Φραγκλῖνος Ροῦσβελτ εἶχεν ἐκλέξει τὸν γερουσιαστὴ Τόμας Γουὼλς γιὰ νὰ τοῦ ἀναθέσῃ τὸ ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης. Ὁ Γουώλς ὅμως πέθανε καὶ δὲν πρόλαβε νὰ ἀναλάβῃ τὸ ὑπουργεῖο. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Γουῶλς διεδίδετο ὅτι τὸν πρῶτο ποὺ θὰ ἀπεμάκρυνεν ὁ Γουώλς, ἂν προλάβαινε νὰ γίνῃ ὑπουργὸς, θὰ ἦταν ὁ Χοῦβερ. Τὴν ἴδια ὅμως ἡμέρα ποὺ ἐδημοσιεύθηκε ἡ φήμη αὐτὴ στὸν τύπο, διαψεύσθηκε ἀπὸ ἕνα δημοσίευμα τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Γουώλς, Τζὼν Βατάβα, ποὺ ἔγραψε στὸν «Κήρυκα» τῆς Οὐάσιγκτων καὶ ἔλεγεν ὅτι οἱ διαδόσεις αὐτὲς ἦσαν τελείως ἀνακριβεῖς.

Ἡ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ F.B.I. ἔφθασε στὸ κατακόρυφο τὸ 1936, ὅταν διαδόθηκε ὅτι οἱ ὑπάλληλοι τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας ἐξέταζαν μυστικὰ τὴν πρὸ δύο ἐτῶν ὑπόθεσι τοῦ θανάτου τοῦ Τζὼν Ντίλλιγκερ, ἀνακρίνοντας τὸν Ἔντι Γκρήν, μέλος τῆς σπείρας του. Τὴν ἐνέργεια αὐτὴ ὁ τύπος τὴν ἐσχολίαζεν εὐρύτατα, σὰν μιὰ προσπάθεια κηλιδώσεως τοῦ F.B.I., μὲ τὸ στῖγμα ὅτι οἱ ὑπάλληλοί του ἦταν ἐρασιτέχνες δολοφόνοι. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. ἀπέδειξαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὅτι ὁ Γκρὴν πυροβολήθηκε ὅταν ἀπεπειράθη νὰ διαφύγῃ ἀπὸ ἕνα σπίτι, ὅπου τὸν εἶχαν πολιορκήσει καὶ τοῦ ἐφώναζαν νὰ σταματήσῃ. Αὐτὸς ὅμως ἀγνόησε τὶς διαταγὲς τῶν ἀστυνομικῶν, δὲν ἐσταμάτησε καὶ ἔκαμε μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ του πρὸς τὴ μέση του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τραβήξῃ πιστόλι. Ὁ Γκρὴν ἀποδείχθηκε ὅτι ἦταν ἄοπλος, ἀλλὰ τὸ δικαστήριο ἔκρινεν ὅτι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. εἶχαν ἐνεργήσει καλῶς.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ γινόταν μιὰ ἀνεπιτυχὴς προσπάθεια στὸ Κογκρέσσο πρὸς σύμπτυξιν ὅλων τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Θησαυροφυλακίου, Μυστικῆς Ὑπηρεσίας, Ἐφορίας Οἰνοπνευματωδῶν, Ὑπηρεσίας Διώξεως Ναρκωτικῶν, Ὑπηρεσίας Φόρου Εἰσοδήματος, Τελωνειακῆς Ὑπηρεσίας καὶ Ἀκτοφυλακῆς, σὲ μιὰ ἐνιαία ὑπηρεσία, ἡ ὁποία θὰ ἐκάλυπτεν ὅλους τοὺς τομεῖς μὲ τοὺς ὁποίους ἠσχολεῖτο τὸ F.B.I.

Ὁ ὑπουργὸς Δικαιοσύνης, ὑπερασπίζοντας τὸν Χοῦβερ, ἐδήλωσε δημοσίως: «Ἐκεῖνος ποὺ βάλλει ἐναντίον τοῦ Χοῦβερ, βάλλει ἐναντίον μου. Ὁ Χοῦβερ τυγχάνει τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης μου καὶ ὁποιοσδήποτε θεωρεῖ ἐπιβεβλημένη τὴν ἀπομάκρυνσί του ἐκ τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν, θὰ πρέπει πρῶτα νὰ ἀπομακρύνῃ ἐμένα ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο».

Ὁ ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν ἐζήτησε δι' ἐπιστολῆς συγγνώμην ἀπὸ τὸν Κάμμινγκς γιὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ καὶ ὑπεχρέωσε δυὸ ἀπὸ τοὺς ἁρμοδίους τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας νὰ δηλώσουν: «Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ ἀνελήφθη ἀπὸ ἀνευθύνους ἀνθρώπους μὲ τοὺς ὁποίους διαφωνοῦμε ριζικῶς καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν...».

Ἦταν πράγματι μιὰ πολὺ κρίσιμος περίοδος γιὰ τὸ F.B.I. καὶ τὸν διευθυντή του Χοῦβερ, γιατὶ ὁ Χοῦβερ κατέκρινε τὸ σύστημα ἀπονομῆς χάριτος στοὺς καταδίκους καὶ τοὺς κακοὺς φύλακες φυλακῶν καὶ ἀστυνομικούς.

(Συνεχίζεται)

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

« Ἐὰν ἐρωτήσετε ἕνα Σικελόν, τί εἶναι ἡ Μαφία, δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ἀπαντήση. Καὶ ἂν κάποτε καταδεχθῆ νὰ τὸ κάνη, θὰ εἶναι διὰ νὰ σᾶς εἴπη : « Ἡ Μαφία εἶναι τὸ πᾶν ! ! . . ».

Οἱ λόγοι αὐτοὶ δὲν ἀνήκουν εἰς κάποιον μεγάλον ἐγκληματολόγον, ἀνώτατον ἀστυνομικὸν ἢ συγγραφέα ὁλκῆς τοῦ παρελθόντος καὶ δὴ τῆς ἐποχῆς τῆς ποτοαπαγορεύσεως εἰς Η.Π.Α. Ἀνήκουν εἰς ἕναν σύγχρονον Ἰταλὸν δημοσιογράφον, τὸν κ. Enzo Ciccarella, *καὶ εἶδον τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος μόλις τὴν 7ην Ἰουλίου 1963 ἀπὸ τῶν στηλῶν μεγάλης πρωινῆς ἀθηναικῆς ἐφημερίδος. Ἐκ τούτων δέ, ἀλλὰ περισσότερον ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν ἄλλων δημοσιευμάτων ἐξ ὅλων τῶν σημείων Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς, καὶ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν ποὺ ἐδοκιμάσθη ἀνὰ τὸ παγκόσμιον κοινόν, κρίνεται ἐπιβεβλημένη ἡ παροῦσα ἔρευνα ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν».*

Πάντα ταῦτα περὶ τὸ μέγα θέμα τῆς Μαφίας ὀφείλονται εἰς δύο ἄκρως σημαντικὰ γεγονότα τοῦ 1963. Τὸ πρῶτον εἶναι ἡ κατὰ μῆνα Ἰούνιον ἐπανεμφάνισις τῆς Μαφίας εἰς τὸ προσκήνιον τῆς εὐρωπαϊκῆς καὶ δὴ τῆς ἰταλικῆς ζωῆς μὲ δολοφονικὰς ἐπιθέσεις κατὰ τῶν ὀργάνων ἐσφαλείας καὶ ἰδιωτῶν. Καὶ τὸ δεύτερον εἶναι αἱ κατὰ φθινόπωρον συνταρακτικαὶ ἀποκαλύψεις τοῦ ἀρχιγκάγκστερ Τζόζεφ Βαλάτσι εἰς τὰς Η.Π.Α., ἀποκαλύψεις ἑνὸς στελέχους τῆς ἀμερικανικῆς Μαφίας ποὺ συνεκλόνισαν ὁλόκληρον τὸν κόσμον καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τὸν συγκλονίζουν, μὲ τὰ καθημερινῶς ἐρχόμενα εἰς φῶς νέα στοιχεῖα ἀπὸ τὴν δρᾶσιν ἑνὸς ἀπιθάνων διαστάσεων ὀργανωμένου ὑποκόσμου τοῦ ἐγκλήματος. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ πρέπει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ τονισθῆ εἶναι τὸ ὅτι ἡ Μαφία, ἕνας ἀσυλλήπτου μεγέθους ἐγκληματικὸς ὀργανισμὸς καὶ ἀσυνήθους συνωμοτικότητος παράγων, ποὺ τόσας συμφορὰς ἐπεσσώρευσεν εἰς Η.Π.Α. καὶ Ἰταλίαν ἰδίως, βαίνει πρὸς τὴν ὁλοσχερῆ ἐξόντωσίν της πλέον. Εἰς τοῦτο πείθουν τὰ αὐστηρὰ νομοθετικὰ μέτρα ποὺ ἐλήφθησαν καὶ λαμβάνονται εἰς Ἰταλίαν μετὰ τὴν τελευταίαν δυναμικὴν ἐπανεμφάνισιν τῆς Μαφίας καὶ τὰ ἐπίσης αὐστηρὰ νομοθετικὰ μέτρα τῶν ἀρχῶν Η.Π.Α. πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, ἐξ αἰτίας τῶν ἀποκαλύψεων Βαλάτσι. Πέραν τούτων, ὁ ἄνευ προηγουμένου ἀγὼν ποὺ ἀνελήφθη ὑπὸ τῆς ἰταλικῆς Ἀστυνομίας κατὰ τῆς Μαφίας ἀπὸ τῆς ἐπομένης δύο μεγάλων τρομοκρατικῶν ἐπιθέσεων, ἡ πλέον δὲ συστηματικὴ ἐξ ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε ἐξόρμησις τῆς Ἔφ Μπὶ Ἄι κατὰ τοῦ «Συνδικάτου τοῦ Ἐγκλήματος» ποὺ ἀνελήφθη μὲ τὰς ἀποκαλύψεις Βαλάτσι, ἐδραιώνουν τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ καρκίνωμα ποὺ ἔπληξεν ἐπὶ ἕνα περίπου αἰῶνα Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν θὰ ἐξαλειφθῆ ὅσον οὔπω διὰ παντός.

ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΕΠΑΝΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΦΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΙΤΑΛΙΚΟΝ ΠΡΟΣΚΗΝΙΟΝ ΜΕΣΟΥΝΤΟΣ ΤΟΥ 1963. — Ο ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΑΓΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΓΕΝΙΚΑ ΜΕΤΡΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ. — ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ, ΠΑΛΑΙΑΙ ΚΑΙ ΝΕΑΙ ΜΕΘΟΔΟΙ ΔΡΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ

Τὸ φαινομενικῶς ἥσυχον Παλέρμον τῆς Σικελίας ἀνεστατώθη τὴν ἑσπέραν τοῦ Σαββάτου 29ης Ἰουνίου 1963 ἀπὸ μίαν μυστηριώδη ἔκρηξιν. Εἶχεν ἀνατιναχθῆ ἕνα αὐτοκίνητον εἰς κάποιο γκαράζ τῆς πόλεως καὶ οἱ δύο τεχνικοὶ ποὺ ἠσχολοῦντο μὲ τὴν ἐπισκευήν του ἔκειντο ὁ εἷς νεκρὸς καὶ ὁ ἄλλος βαρύτατα τραυματισμένος. Ἕνας τρίτος, ποὺ εὑρέθη εἰς τὸν χῶρον τοῦ γκαράζ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, μετεφέρθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον μὲ πολλαπλὰ τραύματα ἐπίσης.

Δώδεκα περίπου ὥρας ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως ἐκείνης, τὰς πρωϊνὰς ὥρας τῆς Κυριακῆς 30 Ἰουνίου 1963, οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ εἶχον ἀναλάβει τὴν διαλεύκανσιν τοῦ μυστηρίου ἐλάμβανον ἕνα ἀνώνυμον τηλεφώνημα. Οἱ ἄγνωστοι «πληροφοριοδόται» ὑπεδείκνυον τὸ σημεῖον ὅπου εὑρίσκετο σταθμευμένον ἕνα ὕποπτον ἄλλο αὐτοκίνητον καὶ ἐτόνιζον ὅτι παρόμοιον ἐπεισόδιον μὲ ἐκεῖνο τοῦ γκαράζ θὰ ἐλάμβανε χώραν ἐντὸς ὀλίγου, ἐὰν δὲν ἐπενέβαιναν ἐγκαίρως. Ἔσπευσαν λοιπὸν οἱ καραμπινιέροι, οἱ ὁποῖοι διεπίστωσαν ὅτι ἡ πληροφορία ἦτο ἀληθής: Ἕνα ἡμικατεστραμμένον κλαπὲν αὐτοκίνητον εὑρίσκετο ἐκεῖ καὶ μία βόμβα μὲ σβησμένην τὴν θρυαλλίδα ἐφαίνετο καθαρὰ εἰς τὸ ὀπίσθιον κάθισμα τοῦ ὀχήματος. Κάτω ἀπὸ τὸ ὄχημα διέκριναν καὶ μίαν φιάλην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προεξεῖχεν ἕνα φυτίλι. Ἔβγαλαν μὲ μυρίας προφυλάξεις βόμβαν καὶ φιάλην καὶ ἀφοῦ ἐπείσθησαν ὅτι καὶ τὰ δύο ἀντικείμενα ἦσαν «φιάσκο» καὶ οὐδὲν ἕτερον, ἐδοκίμασαν νὰ ἀνοίξουν τὸ καπὼ τοῦ αὐτοκινήτου πρὸς πληρεστέραν ἔρευναν. Ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν συνεκλονίσθησαν τὰ πάντα ἀπὸ τρομερὰν ἔκρηξιν, πολὺ ἰσχυροτέραν τῆς πρώτης τοῦ Σαββάτου, ὀκτὼ δὲ ἀστυνομικοὶ ἐκυλίοντο νεκροὶ ἐπὶ τόπου καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐτραυματίζοντο. Θραύσματα τοῦ ἀνατιναχθέντος αὐτοκινήτου ἐτραυμάτισαν καὶ ἀριθμὸν περιέργων, ποὺ παρηκολούθουν τὴν σκηνὴν ἀπὸ ἀποστάσεως τριακοσίων μέτρων.

Ἡ γνώμη ποὺ ἐκυριάρχησεν ὅταν ἡ εἴδησις μετεδόθη ἀστραπιαίως εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ὅλον τὸν ὑπόλοιπον κόσμον, ὑπῆρξε μία: Ἡ Μαφία πάλιν εἰς τὸ προσκήνιον! Ἡ Μαφία, ὕστερα ἀπὸ τὴν σοβαρωτέραν αὐτὴν ἐγκληματικὴν ἐνέργειαν τῆς τελευταίας δεκαετίας, ἀλλάσσει κατεύθυνσιν καὶ ἐπιτίθεται κατὰ μέτωπον ἐναντίον τῶν ὀργάνων ἀσφαλείας τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας...

***

Σήμερον, ὀλίγους μῆνας ὕστερα ἀπὸ τὴν εὐθέως κατὰ τῆς ἰταλικῆς Ἀστυνομίας ὀργανωθεῖσαν αὐτὴν ἐπίθεσιν τῶν ἐν Εὐρώπῃ Mafiosi, γενικὴ εἶναι ἡ γνώμη ὅτι ἡ Ἀστυνομία τῆς γείτονος χώρας ἀντεπιτίθεται εἰς μεγάλην κλίμακα καὶ ὅτι ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις ἀπεφάσισεν ὅπως ἀπαλλάξει ὁριστικῶς τὴν χώραν ἀπὸ τὸ καρκίνωμα τῆς ἄνω τῶν ἑκατὸν ἐτῶν χρονολογουμένης Μαφίας· ἕνα καρκίνωμα ποὺ ἄπειρα δεινὰ ἐπεσσώρευσεν τόσον εἰς τὴν Ἰταλίαν, τὴν χώραν τῆς ἀφετηρίας, ὅσον καὶ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας Ἀμερικῆς.

Ὅπως μετέδωσαν τὰ πρακτορεῖα εἰδήσεων ἀνὰ τὸν κόσμον, ἕνας πολεμικὸς συναγερμὸς ἐσημάνθη ἀπὸ τῆς ἑπομένης τοῦ φόνου τῶν ὀκτὼ ἀστυνομικῶν εἰς τὸ «τρίγωνον θανάτου», ἤτοι τὰς τοποθεσίας ποὺ περιλαμβάνονται μεταξὺ τῶν τριῶν σικελικῶν πόλεων Παλέρμο, Τραπάνι καὶ Ἀκράγαντος. Ὑπελογίσθη ὅτι τέσσαρες ἕως πέντε χιλιάδες λησταὶ Mafiosi εὑρίσκοντο εἰς τὸ τρίγωνον ἐκεῖνο, κρυπτόμενοι τὴν ἡμέραν εἰς τὰ ὄρη καὶ τὴν νύκτα διαβιοῦντες εἰρηνικώτατα εἰς τὰς οἰκίας των.

'Εναντίον τούτων ἐκινήθη ἡ ἰταλικὴ 'Αστυνομία μὲ τὰ πλέον ἐκσυγχρονισμένα ὅπλα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἅρματα μάχης καὶ ἑλικόπτερα, δεδομένου δὲ ὅτι ὑπὲρ τῆς 'Αστυνομίας ὑπῆρχε τὸ στοιχεῖον τοῦ αἰφνιδιασμοῦ, ὅπως εἰς τὰς πράγματι πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις, ἄνω ἀπὸ ἑξακόσιοι λησταὶ συνελήφθησαν τὴν πρώτην μόλις ἡμέραν τῆς ἐπιθέσεως. Κατάπληκτος ἡ κοινὴ γνώμη ἐπληροφορήθη ὅτι τὰ μέλη τῆς Μαφίας ἀνέρχονται εἰς τὴν Σικελίαν εἰς 4-5 χιλιάδας, περισσότερον δὲ κατάπληκτος εἶδε εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς νήσου δημοσιευομένας ἑκατοντάδας φωτογραφιῶν παραγόντων τῆς Μαφίας καὶ πίνακας μὲ γνωστότατα ὀνόματα ἀτόμων τὰ ὁποῖα οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ὑποπτεύεται.

Παράλληλα πρὸς τὴν ἀστυνομικὴν κινητοποίησιν καὶ ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν, μία ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ ἰταλικοῦ κοινοβουλίου ὡρίσθη καὶ ἤρχισε ἀπὸ τῆς 6ης 'Ιουλίου τὴν ἐξέτασιν τοῦ θέματος τῆς δρώσης ἐν Σικελίᾳ μυστικῆς ἐγκληματικῆς ὀργανώσεως «Μαφία». "Ας σημειωθῇ ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ πρώτη ποὺ ἀναλαμβάνει ἕνα παρόμοιον δύσκολον ἔργον νὰ φέρῃ εἰς πέρας, ἀφοῦ καὶ ἄλλαι κοινοβουλευτικαὶ ἐπιτροπαὶ κατὰ τὸ παρελθὸν εἶχον ἀσχοληθῇ μὲ τὸ τεράστιον διὰ τὴν 'Ιταλίαν καὶ ἰδιαιτέρως τὴν Σικελίαν θέμα τῆς Μαφίας. 'Εν πάσῃ περιπτώσει, ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ κατέληξεν εἰς ὡρισμένα συμπεράσματα καὶ ἐπρότεινεν ριζικὰ μέτρα κατὰ τῆς Μαφίας, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν φαίνεται νὰ ὁλοκληρώθησαν.

Βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ λαὸς τῆς Σικελίας ἀνεθάρρησεν ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴν κινητοποίησιν κατὰ τῆς Μαφίας καὶ φέρεται ἀποφασισμένος, αὐτὴν τὴν φορὰν τουλάχιστον, νὰ βοηθήσῃ τὰς ἀρχὰς εἰς τὸ ἔργον των. Κατὰ πολλούς, τὸ περίφημον τεῖχος τῆς «omerta»—σιωπῆς—ποὺ ἐπέβαλλεν ἐπὶ τόσα χρόνια ἡ Μαφία, ἀρχίζει νὰ καταπίπτει. Κατὰ πολλοὺς ἄλλους ὅμως, ὄχι. 'Οπωσδήποτε, αἱ στῆλαι τῶν ἐφημερίδων κατακλύζονται ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας καὶ μέχρι σήμερον μὲ περιγραφὰς ἐπιτυχιῶν τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων, ἂν δὲ σκεφθῇ κανεὶς ὅτι ὁ τρομοκρατημένος ἀπὸ τὴν Μαφίαν λαὸς τῆς Σικελίας, καὶ ἰδίως τοῦ Παλέρμου, οὐδεμίαν πληροφορίαν ἔδιδε κατὰ τὸ παρελθὸν εἰς τὴν 'Αστυνομίαν, πρέπει νὰ ἐξαχθῇ τὸ συμπέρασμα ὅτι αἱ ἐπιτυχίαι, ἀλλεπάλληλοι καὶ σοβαραί, ὀφείλουν μέγα μέρος των εἰς τὴν πτῶσιν τῆς «omerta».

'Εκεῖνο ἀκόμη ποὺ μὲ κατάπληξιν πληροφορεῖται τὸ ἰταλικὸν κοινὸν ἀπὸ τὰς ἀστυνομικὰς ἀνακοινώσεις καὶ τὴν ἀρθρογραφίαν τῶν ἐφημερίδων, εἶναι ὅτι οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Μαφίας κρύπτονται ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, ὅπως εἰς Ρώμην καὶ Μιλᾶνον. Πληροφορεῖται ἀκόμη ὅτι παρὰ τὸν ἀστυνομικὸν κλοιὸν καὶ τὴν σύλληψιν ἄνω τῶν χιλίων μελῶν μέχρι τοῦ 'Οκτωβρίου 1963, πολλὰ εἶναι τὰ στελέχη τῆς ἐγκληματικῆς ὀργανώσεως ποὺ ἀπέδρασαν εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Πλὴν τούτων, γενικὴ εἶναι ἡ κατάπληξις περὶ τὴν παθητικὴν στάσιν ποὺ ἐπέδειξεν ἡ Μαφία ἀπὸ τῆς ἀστυνομικῆς ἐπιθέσεως καὶ πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ διερωτῶνται μὲ ποῖα μέσα καὶ μὲ ποῖον τρόπον θὰ ἀντεπιτεθῇ ἐντὸς τῶν προσεχῶν μηνῶν, ὅπως ἀρκετοὶ παράγοντες καὶ παρατηρηταὶ τοῦ φαινομένου «Μαφία» ἀναμένουν.

Τὸ τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν Ρώμην ποὺ παραθέτω εἶναι ἀρκετὰ χαρακτηριστικὸν τῆς ἀστυνομικῆς κινητοποιήσεως καὶ παρέχει πολλὰ στοιχεῖα διὰ τὴν σημερινὴν Μαφίαν. 'Ιδού, ὅπως ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας τὸ πρῶτον 15θήμερον 'Ιουλίου π.ἔ:

«... Τὸ αἱματηρὸν ἐπεισόδιον τῆς 30ῆς 'Ιουνίου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐδολοφο-»νήθησαν 8 καραμπινιέροι, ἠνάγκασε τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ρώμης νὰ λάβῃ μίαν με-»γάλην ἀπόφασιν: Νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Μαφίας! 'Ο πόλεμος ὅμως αὐ-»τὸς θὰ εἶναι ἄραγε ὁλοκληρωτικός; 'Υπάρχουν μερικαὶ ἀμφιβολίαι...

»Πρὸς τὸ παρὸν οἱ 'Ιταλοὶ πληροφοροῦνται κατάπληκτοι ὅτι τὰ μέλη τῆς Μα-»φίας, τὰ πλέον ἐπικίνδυνα, ἀνέρχονται εἰς 4 ἢ 5 χιλιάδας, ὅτι οἱ ἀρχηγοί της κρύ-»πτονται εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, ὅπως εἰς τὴν Ρώμην καὶ τὸ Μιλᾶνον, καὶ ὅτι θὰ

»χρειασθῆ νὰ ἀνεγερθοῦν τεράστια σωφρονιστικὰ καταστήματα διὰ νὰ ἀποκαθαρ-»θῆ ἡ Σικελία ὁριστικῶς ἀπὸ τὴν μάστιγα αὐτήν.

»Τὰ κυριώτερα χωρία τῆς Σικελίας, ὅπως τὰ Καρλεόνε, Παρτίνικο, Μισιλ-»μέρι καὶ τόσα ἄλλα ἀκόμη, ὅπου δὲν κυριαρχεῖ παρὰ ὁ νόμος τῆς Μαφίας, διέρχον-»ται δραματικὰς στιγμάς. Ἡ Ἀστυνομία ἐνήργησεν ἐπίθεσιν ἐναντίον των καὶ ἐγ-»κατεστάθη ἐκεῖ βιαίως. Αἱ ἔρευναι συνεχίζονται νυχθημερὸν μὲ τὴν βοήθειαν πολ-»λῶν προβολέων, οἱ ὁποῖοι ἐλέγχουν ὅλας τὰς ἐξόδους τῶν χωρίων. Κατὰ τὸν τρό-»πον αὐτὸν οἱ λησταὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν ἢ νὰ ὀργανώσουν τὴν ἄμυνάν των. Ἐνέπεσαν ὅλοι εἰς μίαν μεγάλην ἐνέδραν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ διαφύγουν.

»Εἰς Καρλεόνε συνελήφθη, ἔπειτα ἀπὸ τετράωρον ἀναζήτησιν, ὁ πλέον ἐπι-»κίνδυνος καὶ αἱμοσταγὴς ληστής, ὁ Λίτζιο. Οὗτος συνελήφθη ὑπὸ μιᾶς περιπόλου »καραμπινιέρων τὴν νύκτα, ἐνῶ ἐκοιμᾶτο. Μόλις ἀντελήφθη τὴν παρουσίαν των »ἐντὸς τοῦ δωματίου του, ἔκαμε μίαν κίνησιν διὰ νὰ ἁρπάσῃ τὸ αὐτόματον ὅπλον »του ποὺ εὑρίσκετο κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλόν του, τρεῖς ὅμως ἐκ τῶν καραμπινιέ-»ρων ἐπετέθησαν ἐναντίον του καὶ τὸν ἐξουδετέρωσαν. Ὁ ληστὴς δὲν κατώρθωσε »νὰ ἀντιτάξῃ πλέον τὴν παραμικρὰν ἀντίστασιν. Ὁ Λίτζιο ἔχει εἰς τὸ ἐνεργητικόν »του τὸν φόνον 7 ἀτόμων, τὰ ὁποῖα ἐφόνευσε κατά τινα συμπλοκὴν μὲ ἀντίπαλον ὁ-»μάδα. Ἔκτοτε ἦτο ὁ ἀληθὴς κυρίαρχος τοῦ χωρίου του. Μολονότι κατεζητεῖτο »ἀπὸ μακροῦ, ὁ Λίτζιο κατώρθωνε νὰ ἐπανέρχεται κάθε βράδυ εἰς τὴν οἰκίαν του, »ἐνῶ τὴν αὐγὴν ἀνεχώρει μὲ τὸ αὐτόματον ὑπὸ μάλης διὰ τοὺς ἀγρούς. Οὐδεὶς κα-»ραμπινιέρος θὰ ἐρριψοκινδύνευε ποτὲ νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ εἰς περίπτωσιν ποὺ θὰ τὸν »συνήντα...

»Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προκαλεῖ κατάπληξιν εἶναι ἡ ἔλλειψις ἀντιδράσεως ἐκ μέ-»ρους τῆς Μαφίας. Αἰφνιδιασθεῖσα, φαίνεται ὅτι ἀναμένει τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἀντι-»δράσῃ καὶ νὰ ἐμφανίσῃ τὴν δύναμίν της. Ἡ Μαφία δὲν ἔχει συνηθίσει νὰ «χάνῃ». »Ἐνδέχεται ὅμως ἡ ἔλλειψις αὐτὴ ἀντιδράσεως νὰ εἶναι συνέπεια ὑπολογισμοῦ, διό-»τι ἅπαξ περατωθῆ ἡ ἐπίθεσις τῆς Ἀστυνομίας, ἡ Μαφία θὰ δυνηθῆ νὰ ἀνέλθῃ καὶ »πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὅπως ἔκαμε πάντοτε ἕως τώρα. Καὶ τοῦτο ἰδίως χάρις »εἰς τοὺς Σικελοὺς χωρικούς, οἱ ὁποῖοι δὲν συμπαθοῦν τοὺς κρατικοὺς ὑπαλλήλους »καὶ μολονότι εἶναι τὰ πρῶτα θύματα τῆς Μαφίας, ἐν τούτοις τὴν προστατεύουν διὰ »τῆς σιωπῆς των, τῆς θρυλικῆς «omerta».

»Ἐνδιαφέρον εἶναι νὰ τονισθῆ ὅτι αἱ διακλαδώσεις τῆς Μαφίας δὲν περιορί-»ζονται εἰς μόνην τὴν Σικελίαν, ἀλλ' ἐπεκτείνονται καὶ ἐκτὸς αὐτῆς, εἰς τὴν Γερ-»μανίαν, τὰς Ἡν. Πολιτείας καὶ ἀλλαχοῦ. Ἔτσι αἱ «καταδικαστικαὶ ἀποφάσεις», »αἱ ἀπαγγελλόμεναι ὑπὸ τῆς Μαφίας καὶ τὰ ἀντίποινα τὰ ὁποῖα ἀποφασίζονται ὑπὸ »τῶν διαφόρων ἀνταγωνιζομένων ὁμάδων της, γίνονται ὁλονὲν συχνότερα καὶ πέ-»ραν τῆς Σικελίας. Τὸ Μιλᾶνον, ἡ μεγάλη βιομηχανικὴ πόλις τῆς Βορείου Ἰταλίας »ὅπου ἡ μετανάστευσις ἐκ Σικελίας εἶναι ἰδιαιτέρως ἔντονος, ἐξελίσσεται εἰς σκη-»νὴν ἐπεισοδίων τῆς παρασκηνιακῆς αὐτῆς ζωῆς. Ἕνα ἐκ τῶν πλέον προσφάτων ἦτο »καὶ ἡ δολοφονικὴ ἀπόπειρα δι' αὐτομάτων ὅπλων ἐναντίον τοῦ νεαροῦ Ἄντζελο »Λὰ Μπαρμπέρα εἰς ἕνα τῶν κεντρικωτέρων σημείων τῆς πόλεως. Ὁ Ἄντζελο ἀ-»νῆκεν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἀντιμαχομένας «δυναστείας», αἱ ὁποῖαι διαμοιράζονται τὴν »ἐκμετάλλευσιν τῶν κυριωτέρων συνοικιῶν τοῦ Παλέρμο. Οἱ Γκρέκο κυριαρχοῦν »εἰς τὸν ἀνατολικὸν τομέα, οἱ Λὰ Μπαρμπέρα εἰς τὸν δυτικόν. Ὅλαι αἱ ἐπιχειρήσεις »ἀκινήτων, αἱ οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι, ἡ ζωηρὰ ἐμπορικὴ κίνησις τῶν δύο αὐτῶν ζω-»νῶν ἐλέγχονται καὶ ὀφείλουν νὰ τυγχάνουν τῆς ἐγκρίσεως μιᾶς ἐκ τῶν δύο αὐτῶν »φατριῶν, τῶν ὁποίων ἡ περιουσία ταχέως ἔγινε μυθώδης. Οἱ Γκρέκο ὅμως, φθονή-»σαντες τὰς ἐπιτυχίας τῶν Λὰ Μπαρμπέρα ἠθέλησαν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰ οἰκόπεδά »των. Ἐξ οὗ καὶ σωρεία ἀπαγωγῶν, δολοφονιῶν κ.λ., αἱ ὁποῖαι προεκάλεσαν »ἤδη μίαν εἰκοσάδα θυμάτων ἀμφοτέρων τῶν στρατοπέδων. *(Συνεχίζεται)*

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΕΙΣ ΑΝΩΝΥΜΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ

Ὑπὸ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **Γ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Ἤμεινα κατάπληκτος μὲ τὸν ἐκφυλισμὸ ποὺ ἔβλεπα ἐκεῖ μέσα καὶ πιὸ πολὺ λυπήθηκα ὅταν φάνηκε στὴ πίστα ἡ ὄμορφη καὶ λεπτὴ κοπέλλα τοῦ «πὸστ ρεστάντ» νὰ χορεύῃ σχεδὸν γυμνή.

Καθίσαμε στὸ βάθος σ' ἕνα τραπέζι, ποὺ μπορούσαμε νὰ βλέπουμε καὶ νὰ παρακολουθοῦμε ὅσους ἦταν στὴ σάλα, κι' αὐτοὺς ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἔρχονταν. Πήραμε τὰ πρῶτα ποτά μας, πήραμε τὰ δεύτερα, μὰ σὲ κανένα πελάτη δὲν μπορέσαμε νὰ ἀνακαλύψουμε τὴ φυσιογνωμία ποὺ ἀναζητούσαμε.

Ξημέρωνε. Τὸ κέντρο ἄρχισε ν' ἀδειάζῃ. Εἴχαμε μείνει τελευταῖοι, ὅπως καὶ οἱ ἀγαπητικοὶ ποὺ περίμεναν νὰ συνοδεύσουν τὶς κοπέλλες τους, γιὰ νὰ ἐλαφρώσουν τὰ τσαντάκια τους ἀπὸ τὶς εἰσπράξεις τῆς βραδυᾶς.

Μόνο ἡ Λαρουὰ χωρὶς κανένα συνοδὸ τράβηξε τὸ δρόμο γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο της. Τὴν ἀφήσαμε, προχώρησε λίγο καὶ τὴν πήραμε στὸ κατόπιν. Σκεφθήκαμε ὅτι ἴσως νὰ τὴν περιμένῃ κάπου κανείς. Ὅταν φτάσαμε στὴ Γκρὰν Τεάτρ ὁ Καλβὲ τράβηξε γιὰ ὕπνο κι' ἐγὼ ἀκολούθησα ἀπὸ ἀπόστασι τὴ Λαρουά, μέχρι ποὺ τὴν εἶδα νὰ μπαίνῃ στὸ δωμάτιό της. Ἀμέσως μετὰ μπῆκα κι' ἐγὼ στὸ δικό μου καὶ ἄφησα ἐλάχιστα ἀνοικτὰ τὴν πόρτα, περιμένοντας νὰ ἀκούσω κανένα ψίθυρο, κάποιο θόρυβο. Τίποτε ὅμως, ἀπόλυτη ἡσυχία. Τότε πιὰ ἔκλεισα προσεκτικὰ τὴν πόρτα μου κι' ἔπεσα στὸ κρεβάτι μου ξεθεωμένος ἀπὸ τὸ ξενύχτι. Τὴν ἄλλη μέρα κατὰ τὸ μεσημέρι συναντηθήκαμε μὲ τὸ Γάλλο ἐπιθεωρητή, τοῦ εἶπα τὴ συνέχισι τῆς παρακολουθήσεως καὶ πὼς ἡ παράξενη αὐτὴ τακτικὴ τῆς Πωλὲτ μᾶς φέρνει σὲ δύσκολη θέσι, καὶ κάνει ἀμφίβολες τὶς πληροφορίες ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο «Πατλάν».

Ὁ Καλβὲ ἐξέφρασε τὴ γνώμη νὰ καλέσω τὴ Λαρουὰ καὶ νὰ τὴ ρωτήσω ποὺ βρισκόταν ὁ νέος ποὺ ἔμενε μαζί της στὸ ξενοδοχεῖο «Πατλάν». Μὰ ἡ Πωλὲτ θὰ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, ἢ θὰ μᾶς παραπλανοῦσε καὶ θὰ μᾶς ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴν πραγματικότητα ;

Ἐγκαταλείψαμε τὴ γνώμη αὐτὴ κι' ἀποφασίσαμε νὰ ἐξακολουθήσουμε ἐπίμονα τὴν παρακολούθησί της, γιατὶ στὸ τέλος κάτι θὰ παρουσιαζόταν. Ἔτσι ἀναγκαστικὰ γίναμε κι' ἐμεῖς τακτικοὶ πελάτες τοῦ κέντρου «Βατακλάν». Τὴν Λαρουὰ ὅμως καὶ τὴν ἡμέρα δὲν τὴν ἄφινα ἥσυχη. Ἔγινα ἡ σκιά της, ὅπου κι' ἂν πήγαινε. Ἕνα πρωινὸ τὴν εἶδα νὰ μπαίνῃ σ' ἕνα μικρὸ ἑλληνικὸ μπαράκι. Τὸ μπαράκι αὐτὸ ἦταν κάποιου Χαβιαρίδη, παλιοῦ ναυτικοῦ, ποὺ πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἐγκατέλειψε τὴ θάλασσα καὶ ἔμενε στὴ Μασσαλία.

Μόλις ἡ Λαρουὰ ἔφυγε μπῆκα στὸ μπαράκι κι' ἐζήτησα ἕνα ποτό, ἀφορμὴ γιὰ νὰ γνωρίσω τὸ διευθυντὴ καὶ νὰ πιάσω κουβέντα μαζί του.

Σὰν συμπατριῶτες, ἔδειξα ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴ γνωριμία του. Τὸ ἀπόγευμα πῆγα πάλι ἐκεῖ. Ὁ Χαβιαρίδης ἦρθε στὸ τραπέζι μου, μιλήσαμε γιὰ τὴν πατρίδα, καὶ ὕστερα ἔφερα τὴ κουβέντα γιὰ γυναῖκες, καὶ πὼς ἀφορμὴ ποὺ μπῆκα στὸ μαγαζί του ἦταν μιὰ ὄμορφη Γαλλίδα, ποὺ εἶχε ἔρθει τὸ πρωί.

—Θὰ λὲς γιὰ τὴν Πωλέτ, τὴ χορεύτριά μου, μοῦ εἶπε ὁ ἀγαθὸς θαλασσινός.

—Δὲν ξέρω πὼς τὴ λένε καὶ τί δουλειὰ κάνει, μὰ μοῦ ἄρεσε πολύ.

—Αὐτὴ παιδί μου εἶναι μπλεγμένη μὲ ἕναν δικό μας, τὸν Νικόπουλο, ποὺ λείπει τώρα στὸ Σαὶντ Ἐτιέν.

—Καὶ δὲν θὰ ξανάρθη στὴ Μασσαλία;

—Δὲν ξέρω, ἀναλόγως τὶς δουλειές του.

Χαιρέτησα τὸν καινούργιο φίλο μου κι' ἔτρεξα νὰ συναντήσω τὸν Γάλλο συνεργάτη μου.

—Κύριε Καλβέ, πρέπει νὰ φύγουμε γιὰ τὸ Σαὶντ 'Ετιέν. 'Εκεῖ βρίσκεται ὁ ἄνθρωπός μας τοῦ εἶπα, ἐξιστορώντας πὼς ἔμαθα τὸ σπουδαῖο αὐτὸ νέο.

Ἦταν ξημερώματα 14ης Αὐγούστου ὅταν φθάσαμε στὴ μεγάλη βιομηχανικὴ πόλι Σαὶντ 'Ετιέν. Ποῦ μπορούσαμε ὅμως νὰ τὸν ἀναζητήσουμε; Πήγαμε κατ' εὐθεῖαν στὶς τοπικὲς 'Αρχές. 'Απὸ τὸν ἔλεγχο τῶν ξενοδοχείων σ' ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ Λουὰρ καὶ τὸ κτένισμα στὴ μεγάλη ἑλληνικὴ παροικία τοῦ Σαὶντ Ετιέν, δὲν βρέθηκε κανεὶς μὲ τὸ ὄνομα Νικόπουλος.

Μ' ἕνα νυκτερινὸ τραῖνο, ἄπρακτοι καὶ ἀπογοητευμένοι, γυρίσαμε στὴ Μασσαλία. Ὁ ἐπιθεωρητὴς τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του κι' ἐγὼ στὸ ξενοδοχεῖο «Ριάλτο».

Δὲν εἶχα προλάβει νὰ ξεντυθῶ ὅταν ἄκουσα βιαστικὰ γυναικεῖα βήματα στὸ διάδρομο κι' ἕνα κλειδὶ ν' ἀνοίγη μιὰ πόρτα. Ἔτρεξα ἀπὸ περιέργεια στὸ παρατηρητήριό μου. Ἦταν ἡ Λαρουὰ ποὺ γυρνοῦσε ἀπὸ τὴ δουλειά της. Μπῆκε στὴν κάμαρά της κι' ἔκλεισε μὲ πάταγο τὴ πόρτα πίσω της.

Ὁ παράξενος αὐτὸς τρόπος της μὲ ξάφνιασε καὶ δὲν ἔφυγα ἀπὸ τὴ θέσι μου. Κόλλησα τ' αὐτί μου στὸ ἐλάχιστο ἄνοιγμα τῆς πόρτας μου, καὶ προσπαθοῦσα καὶ τοὺς τοίχους ἀκόμα νὰ διαπεράσω, γιὰ ν' ἀκούσω τὶ γινόταν μέσα στὴν κάμαρά της. Πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ μου πὼς θὰ εἶναι μέσα ὁ φίλος της. Τίποτε ὅμως, οὔτε ἕνας ψίθυρος. Μόνον κάποιοι παράξενοι κρότοι. Κάτι ἔπεσε κι' ἔσπασε, κάποιο ἔπιπλο σύρθηκε καὶ ὕστερα βηματισμοὶ ἀπὸ τὴ μιὰ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου, μέχρι ποὺ πῆρε γιὰ καλὰ ἡ μέρα κι' ἄρχισε ἡ κίνησις στοὺς δρόμους. Τότε ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ βγῆκε ἡ Πωλὲτ φρεσκαρισμένη καὶ βιαστικὴ καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα τοῦ ξενοδοχείου. Ξέχασα καὶ κούρασι καὶ νύστα, ἅρπαξα τὸ καπέλλο μου, καὶ τὴν πῆρα μὲ προφύλαξι στὸ κατόπιν.

Δὲν εἶχε πολὺ προχωρήσει καὶ σὲ μιὰ πάροδο τῆς Γκρὰν Τεὰτρ συνήντησεν ἕνα νέο τριανταπεντάρη μὲ ἁδρὰ χαρακτηριστικά, μίλησαν λίγο καὶ κατόπιν τράβηξαν μαζὶ καὶ πῆγαν στὸ μπαράκι τοῦ Χαβιαρίδη. Κάθισαν σ' ἕνα τραπέζι κι' ἄρχισαν μιὰ ψιλοκουβέντα χωρὶς τελειωμό. Ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ἔφυγαν. Ἡ Πωλὲτ ἔκαμε μερικὰ ψώνια κι' ἐγύρισε μόνη στὸ ξενοδοχεῖο.

Λίγο ἀργότερα, ἔμαθα ἀπὸ τὸν Χαβιαρίδη πὼς ὁ νέος ποὺ συνώδευε τὸ πρωὶ τὴν Πωλὲτ ἦταν ὁ Γιάννης Σήρας, ξέμπαρκος ναυτικὸς καὶ φίλος τοῦ Νικοπούλου.

Ἡ συνάντησις τῆς Λαρουὰ μὲ τὸν Σήρα μοῦ ἔδωσε νέες ἐλπίδες. Ὁ Νίλας κάπου θὰ σκάλωνε ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς ἐπαφές. Κατὰ τὶς ἑπτὰ ἡ ὥρα τὸ βραδάκι συναντηθήκαμε μὲ τὸν Γάλλο ἐπιθεωρητὴ στὸ «καφὲ Ρομάν», τοῦ εἶπα τὰ νεώτερά μου κι ἐκεῖνος τὰ δικά του, ὅτι δηλαδὴ τὴν προηγούμενη νύκτα, τὴν ὥρα ποὺ ἐμεῖς ταξιδεύαμε, ἡ 'Αστυνομία τῆς Μασσαλίας ἦταν ἀνάστατη ἀπὸ μιὰ συμπλοκὴ στὸ κέντρο «Βατακλάν». Οἱ ἀγαπητικοὶ πιάστηκαν μὲ περαστικοὺς πελάτες καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς βρίσκονταν στὸ κρατητήριο.

Αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ ἀνησυχία καὶ ἡ νευρικότητα τῆς Πωλέτ, τὴ νύκτα ποὺ μ' ἄφησε κι' ἐμένα ἄϋπνο;

'Αφοῦ καθίσαμε λίγο ἀκόμα νὰ περάση ἡ ὥρα, ξεκινήσαμε γιὰ τὸ κέντρο «Βατακλάν». Τίποτε δὲν εἶχε ἀλλάξει, ὕστερα ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς προηγουμένης νύκτας. Νέα πρόσωπα φιγουράριζαν καὶ καινούργιες ὄμορφες κοπέλλες πλούτιζαν τὰ κατάμεστα τραπέζια.

Διαλέξαμε καὶ καθίσαμε μὲ τὸν Καλβὲ σὲ τραπέζι κατάλληλο γιὰ παρακολούθησι. Τυχαία βρεθήκαμε πίσω ἀπὸ ἕνα τραπέζι ποὺ καθόταν μιὰ παρέα ἀπὸ Ἕλληνες ναυτικούς. Γνώριζα πολλοὺς ἀπ' αὐτούς. Τὸν πλοίαρχο τοῦ «Ἄνδρος»,

καπετὰν Λουκᾶν, τὸν καμαρῶτο τῆς Α' θέσεως Βελισσάριο καὶ πολλοὺς ἄλλους. Προσπάθησα νὰ τοὺς ἀποφύγω, μὰ ὁ καπετὰν Λουκᾶς μόλις μὲ εἶδε, ἦρθε στὸ τραπέζι μας. Σὲ λίγο τὸν ἀκολούθησαν δυὸ - τρεῖς ἀκόμα ἀπὸ τοὺς γνωστούς μου.

—Πῶς ἐδῶ κ. Γιῶργο; μὲ ρώτησε.

—Περαστικὸς εἶμαι καὶ ἤρθαμε μὲ τὸ Γάλλο φίλο μου νὰ ξεσκάσουμε.

Γύρισαν στὸ τραπέζι τους, ἀφοῦ μᾶς ἔστειλαν καὶ μιὰ φιάλη οὐίσκυ, καὶ συνέχισαν τὸ γλέντι τους μὲ τὶς κοπέλλες ποὺ εἶχαν στὴν παρέα τους.

Περασμένα μεσάνυχτα καὶ τὸ ξεφάντωμα τοῦ «Βατακλὰν» βρισκόταν στὸ φόρτε του. Ξαφνικὰ σὰν νὰ μὲ κτύπησαν χιλιάδες ἠλεκτροφόρα σύρματα. Ἡ καρδιά μου πῆγε νὰ σπάση ἀπὸ τὸ παράξενο ἐκεῖνο καρδιοκτύπι ποὺ νοιώθουν οἱ ἀστυνομικοὶ ὅταν φθάνουν στὸ τέρμα μιᾶς ὑποθέσεως. Εἶδα νὰ μπαίνη ἀπὸ μιὰ εἴσοδο τοῦ κέντρου ἕνας νέος μετρίου ἀναστήματος, μελαχροινός, μὲ κομμένο μαῦρο μουστάκι, μὲ μαῦρα σγουρὰ μαλλιά, νὰ κατευθύνεται στὸ μπουφέ, νὰ χαιρετᾶ τὸν διευθυντὴ τοῦ κέντρου καὶ νὰ κάθεται κοντά του. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη χόρευε στὴ πίστα μισόγυμνη ἡ Πωλέτ. Μὲ τὰ μάτια...δέκα τέσσαρα, παρακολουθοῦσα τὴν κάθε ἔκφρασι σ' αὐτὰ τὰ δύο πρόσωπα.

Ἡ Πωλὲτ Λαρουὰ χορεύοντας, ἔρριχνε στὸ νέο ματιὲς γεμᾶτες λατρεία, ἐνῶ ἐκεῖνος τὴν κοίταζε μὲ θαυμασμὸ καὶ τρυφερότητα. Ἔσπρωξα διακριτικὰ τὸ Γάλλο συνεργάτη μου καὶ μὲ τρόπο τοῦ ἔδειξα τὸν νέο ποὺ καθόταν μαζὶ μὲ τὸν Βύρωνα, τὸν διευθυντὴ τοῦ κέντρου. Ὁ Καλβὲ ἀμέσως κατάλαβε. Ἔβγαλε μὲ προφύλαξι τὴ φωτογραφία τοῦ Νίλα κι' ἔκανε τὴ σύγκρισι.

Δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένουμε ἄλλο. Ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσουμε ἀμέσως. Ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τὸ σκάση, ἂν κάποιος ψιθύριζε πὼς εἶναι καὶ ἀστυνομικοὶ μέσα στὸ κέντρο. Πολλοὶ ἐκεῖ μέσα ἐγνώριζαν τὸν ἐπιθεωρητὴ Καλβέ, καὶ κατὰ διαβολικὴ σύμπτωσι ἐκεῖνο τὸ βράδυ νὰ βρεθοῦν καὶ μερικοὶ νὰ γνωρίζουν κι' ἐμένα.

Σὰν σκιὲς περάσαμε ἀνάμεσα στὰ γεμᾶτα τραπέζια καὶ βρεθήκαμε μπροστὰ στὸ Νίλα. Ὁ Βύρωνας μόλις ἀντίκρυσε τὸν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ θορυβήθηκε. Σηκώθηκε καὶ στάθηκε πλάι στὸ νέο σὰν ἀσπίδα γιὰ νὰ τὸν προφυλάξη.

Ὁ Καλβὲ πῆρε τὸ λόγο καὶ ρώτησε τὸ Νίλα.

—Πῶς λέγεσθε καὶ τὶ εἶσθε;

Ὁ Νίλας, παρὰ τὸ ξαφνικό, δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του.

—Εἶμαι Ἕλληνας καὶ λέγομαι Μητράκος Μιχαήλ.

—Τὸ διαβατήριό σας παρακαλῶ.

Ὅση ὥρα ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔκαμε τὸν ἔλεγχο, ἐγὼ περιεργαζόμουν καὶ παρακολουθοῦσα τὸν Νίλα, ποὺ μὲ τὴ προσποιητὴ ἀπάθειά του, ἤθελε νὰ πείση τὸ Γάλλο ἀστυνομικὸ γιὰ τὴ γνησιότητα τοῦ διαβατηρίου του.

Ἡ Πωλὲτ ποὺ βρισκόταν ἀκόμα στὴν πίστα διέκοψε τὸ χορό της κι' ἔτρεξε ἀνήσυχη κοντά μας.

—Τὶ συμβαίνει; ρώτησε.

—Σεῖς τὶ θέλετε; τῆς εἶπε μὲ αὐστηρότητα ὁ ἐπιθεωρητής.

—Εἶμαι φίλη τοῦ Νικοπούλου.

—Μὰ ὁ κύριος λέγεται Μητράκος, τῆς εἶπεν ὁ Καλβέ.

Ἡ Λαρουὰ τὰ ἔχασε. Κατάλαβε πὼς κάτι τὸ ἀνώμαλο, τὸ σοβαρὸ συνέβαινε στὸ φίλο της, καὶ στάθηκε στὴν ἄκρη, περιμένοντας τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἐν τῶ μεταξὺ ὁ ἐπιθεωρητὴς διέταξε τὸν Νίλα νὰ μᾶς ἀκολουθήση στὴν Ἀσφάλεια. Αὐτὸς τότε ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται καὶ νὰ φωνάζη. Εἶχε ἀσφαλῶς τὸ σκοπό του. Ἤθελε νὰ δημιουργήση θόρυβο καὶ σύγχυσι μέσα στὸ κέντρο γιὰ νὰ τὸ σκάση. Τότε πιὰ δὲν κρατήθηκα ἄλλο. Τὸν ἔπιασα ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τοῦ εἶπα στὴ γλῶσσα μας, καὶ μάλιστα Πειραιώτικα.

—Δὲν τὰ παρατᾶς πιὰ τὰ κόλπα Δημήτρη Νίλα. Ἀρκετὰ μέχρις ἐδῶ. Τώρα πιὰ τελείωσαν ὅλα.

Κλονίσθηκε, σὰν νὰ τὸν κτύπησε κεραυνός, ἀλλὰ μὲ μιᾶς συνῆλθε καὶ μὲ ἀφάνταστο θάρρος κι' ἑτοιμότητα μοῦ ἀπήντησε :

—Λάθος κάνετε κύριε. Δὲν ἔχω ἐγὼ καμμιὰ σχέσι μὲ τ' ὄνομα ποὺ λέτε, καὶ ἀφῆστε με σᾶς παρακαλῶ.

—Πᾶμε τώρα στὴν Ἀσφάλεια κι' ἐκεῖ θὰ ξεκαθαρίσουν τὰ πράγματα.

Μὴ μπορώντας νὰ κάνη διαφορετικὰ καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἴσως ξεγλυστροῦσε, δέχθηκε νὰ μᾶς ἀκολουθήση, ἐνῶ τὸ κέντρο εἶχε γίνει ἀνάστατο.

Καὶ στὴν Ἀσφάλεια ὁ Νίλας ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπιμένη πὼς λέγεται Μητράκος. Σὲ λίγο ὅμως προδόθηκε ἀπὸ μιὰ τρανὴ κι' ἀδιάψευστη ἀπόδειξι. Κατὰ τὴν σωματικὴ ἔρευνα βρήκαμε ἐπάνω του ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν ἀδελφό του Γιάννη Νίλα, ποὺ εἶχε λάβει μέσω τῆς Πωλὲτ Λαρουά.

—Καὶ τώρα Δημήτρη, τοῦ εἶπα, ἀκόμα ἐπιμένεις;

Χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ συντετριμμένος ὡμολόγησεν.

—Ἂς εἶναι. Εἶχα πιὰ κουραστῆ. Τώρα τουλάχιστον θὰ ἡσυχάσω ἀπὸ τὶς περιπέτειες καὶ τὶς ἀγωνίες, εἶπε, καθὼς σωριάσθηκε σ' ἕνα κάθισμα.

—Τὶ νὰ γίνη Δημήτρη, σὲ λυπᾶμαι, ἀλλὰ αὐτὰ ἔχουν οἱ παρανομίες καὶ οἱ κακοκεφαλιές.

Ὅταν συνῆλθε καὶ πέρασε ἡ πρώτη ἐντύπωσις, τὸν ρώτησα γιατὶ πῆγε στὸ Σαὶντ Ἐτιέν.

—Διάβασα στὶς ἐφημερίδες, εἶπε διακεκομμένα, πὼς πιάστηκαν δύο Ἕλληνες κακοποιοὶ ἀπὸ ἀστυνομικοὺς τῶν Ἀθηνῶν. Τρομοκρατήθηκα καὶ πῆγα ἐκεῖ, μπᾶς καὶ τὸ σκάσω, μὰ δὲν μπόρεσα. Ξαναγύρισα, νομίζοντας πὼς πέρασε ὁ κίνδυνος. Γελάστηκα ὅμως κι' ἔτσι ἔπεσα κι' ἐγὼ στὰ χέρια σας.

Ἡ ὑπόθεσις Νίλα ἀπὸ ἑλληνικῆς πλευρᾶς εἶχε τελειώσει. Ἐξετελέσθη τὸ ἔνταλμα συλλήψεως τοῦ Ε' ἀνακριτοῦ Ἀθηνῶν, ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐκδόσεώς του στὴν ἑλληνικὴ δικαιοσύνη, μέσω τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἐπιθεωρητὴς Καλβὲ τοῦ ἀπήγγειλε κατηγορίαν ἐπὶ πλαστογραφίᾳ ταυτότητος. Ἔτσι ὁ Δημήτρης Νίλας κλείσθηκε στὶς φυλακὲς τοῦ Ἐξπροβένς.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 19ης Αὐγούστου 1928 μὲ τηλεγραφικὴ ἀναφορά μου, ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Πειραιῶς ἐπληροφορεῖτο τὶς συλλήψεις Νίλα, Ροδαναίου καὶ Ἄντερσον.

Μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες στὴν παραλία τῆς Μασσαλίας ἀποχαιρετοῦσα τὸν ἐπιθεωρητὴ Καλβέ, μὲ τὶς καλύτερες ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν πολύτιμη συνεργασία του.

***

Τὸν Ὀκρώβριο τοῦ 1928, δύο ἀστυνομικοὶ πῆγαν στὴ Μασσαλία γιὰ νὰ συνοδεύσουν στὴν Ἑλλάδα τοὺς τρεῖς κρατουμένους. Οἱ γαλλικὲς ὅμως Ἀρχὲς παρέδωσαν μόνον τοὺς Ροδαναῖον καὶ Ἄντερσον, γιατὶ ὁ Δημήτριος Νίλας, ἄγνωστον πῶς, πρὶν λίγες μέρες εἶχε κατορθώσει νὰ δραπετεύση ἀπ' τὶς φυλακὲς τοῦ Ἐξπροβὲνς ποὺ ἐκρατεῖτο.

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ὁ Νίλας ξανάπεσε πάλι στὰ χέρια τῆς γαλλικῆς Ἀστυνομίας, γιὰ νὰ δώση λόγο τῶν πράξεών του στὴ γαλλικὴ Δικαιοσύνη, γιὰ ἕνα σωρὸ ἀπάτες καὶ πλαστογραφίες ποὺ εἶχε διαπράξει στὴ χώρα τους.

Γ. ΔΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΕΡΕΥΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΚΤΟΝΙΑΝ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως, ἰατροδικαστοῦ καὶ δικηγόρου κ. LEMOYNE SNYDER, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐ ξ έ τ α σ ι ς κ η λ ί δ ω ν α ἵ μ α τ ο ς. Εὐτυχῶς αἱ ἐξετάσεις τοῦ ἐργαστηρίου ἐπὶ τῶν κηλίδων αἵματος εἶναι λίαν ἱκανοποιητικαί. Συχνὰ εἶναι δυνατὸν νὰ διαπιστωθῇ ἡ ὕπαρξις αἵματος ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχουν ὁρατὰ ἴχνη. Ἐὰν εἷς δολοφόνος βάψῃ τὰς χεῖρας του μὲ αἷμα, ὅσον καὶ ἂν οὗτος τὰς πλύνῃ ἐπιμελῶς, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξαχθῇ ἓν θετικὸν συμπέρασμα ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν τῶν χειρῶν του καὶ μετὰ παρέλευσιν ἀρκετοῦ χρονικοῦ διαστήματος. Ἔτι καὶ μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας—ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς πλύσεις—εἶναι δυνατὸν αἱ χεῖρες νὰ ἀποκαλύψουν τὴν παρουσίαν αἵματος. Ἐὰν ἐπροξενήθησαν κηλῖδες αἵματος ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἢ τῶν ἐπίπλων, αἱ ὁποῖαι ἐν συνεχείᾳ ἐκαθαρίσθησαν, μία ἐργαστηριακὴ ἐξέτασις τοῦ δαπέδου ἢ τῶν ἄλλων ἀντικειμένων, δυνατὸν νὰ διαπιστώσῃ τὴν παρουσίαν τοῦ αἵματος.

Παρ' ὅλον ὅτι αἱ ἀπεξηραμμέναι κηλῖδες αἵματος δυσκόλως ἀφαιροῦνται, τὸ αἷμα δὲν προσκολλᾶται εἰς ταχέως κινούμενα μεταλλικὰ ἀντικείμενα. Π.χ. εἶναι πολὺ δύσκολον καὶ πολλάκις ἀδύνατον νὰ διαπιστώσωμεν τὴν ὕπαρξιν αἵματος ἐφ' ἑνὸς βλήματος, τὸ ὁποῖον διέτρησεν ἕν σῶμα. Ξυράφια καὶ κοπτερὰ μαχαίρια, τὰ ὁποῖα ἐπροξένησαν μίαν βαθεῖαν πληγὴν εἰς ἕν σῶμα, φέρουν ἐλάχιστα ἢ καθόλου ἴχνη αἵματος.

Εἰς τὸ βόρειον Μίσιγκαν μία γυνὴ ἠλίευεν, ἐντὸς λέμβου, εἰς τὸ μέσον μιᾶς λίμνης, ὅταν ὁ ἕλιξ ἑνὸς ἀεροπλάνου, τὸ ὁποῖον ὑπερίπτατο τῆς λίμνης, ἀπέκοψε τὸ σῶμα τῆς γυναικός, σχεδὸν εἰς τὰ δύο. Ἡ προσεκτικὴ ἐξέτασις τῶν ἑλίκων τοῦ ἀεροπλάνου, τὴν ἐπομένην ἡμέραν, εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν μὴ διαπίστωσιν ἰχνῶν αἵματος ἐπ' αὐτῶν.

Ὑπάρχουν διάφοροι μέθοδοι διὰ τῶν ὁποίων εἶναι δυνατὸν νὰ διαπιστωθῇ τὸ αἷμα. Εἶναι ὅμως τεχνικῶς λίαν πολύπλοκοι καὶ διενεργοῦνται μόνον ἀπὸ εἰδικῶς ἐκπαιδευμένον εἰδικὸν καὶ διαθέτοντα καλῶς ἐξωπλισμένον ἐργαστήριον. Μερικαὶ ὑπηρεσίαι ἐκπαιδεύουν τοὺς ὑπαλλήλους των, διὰ νὰ δύνανται νὰ διενεργοῦν τὰς ἐξετάσεις αὐτὰς μόνοι των εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος. Τοῦτο ὅμως εἶναι οὐχὶ μόνον ἀντικανονικόν, ἀλλὰ δυνατὸν νὰ καταστῇ καὶ αἰτία συμφορᾶς. Ὁ ἀστυνομικὸς ἢ ὁ δικαστικὸς θὰ ἐκτιμήσῃ μόνον τὸ τί εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξαχθῇ ἀπὸ τὰς ὑπόπτους αὐτὰς κηλῖδες. Κατόπιν θὰ μεριμνήσῃ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑπόθεσιν ὁ εἰδικὸς τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἐργαστηρίου, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ παραδώσῃ τὰ ἀντικείμενα τὰ φέροντα τὰς κηλῖδας εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ διεξαγάγῃ καλῶς τὴν ἔρευνάν του καὶ νὰ λάβῃ τὰ ἀπαιτούμενα μαρτυρικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐμφανίσῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

Ἀ ν θ ρ ώ π ι ν ο ν α ἷ μ α ἢ α ἷ μ α ζ ώ ο υ ; Ἀφοῦ διαπιστωθῇ ὅτι ἡ κηλὶς εἶναι τῷ ὄντι αἷμα, τὸ ἑπόμενον ἐρώτημα τὸ ὁποῖον θὰ τεθῇ εἶναι, ἐὰν πρόκειται ἢ ὄχι περὶ ἀνθρωπίνου αἵματος. Διὰ νὰ δοθῇ ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπαιτεῖται μία πολυπλοκωτέρα ἐργασία εἰς τὸ ἐπιστημονικὸν ἐργαστήριον, καὶ μόνον ἐὰν ὑπάρχῃ ἐπαρκὴς ποσότης αἵματος, εἶναι δυνατὸν νὰ διαπιστωθῇ ἐὰν εἶναι αἷμα ἀνθρώπου ἢ ζώου. Τοῦτο ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ἐξετάσεως τοῦ ἱζήματος (καθίζησις αἵματος), ἥτις ἀπαιτεῖ λίαν πολύπλοκον ἐργασίαν.

Ὁ μ ὰ ς α ἵ μ α τ ο ς. Ἐὰν ἀποδειχθῇ ὅτι ὡρισμένη οὐσία εἶναι ἀνθρώπινον

αἷμα, δέον ἐπίσης νὰ διαπιστώσωμεν, ἐὰν εἶναι δυνατόν, καὶ εἰς ποίαν ὁμάδα αἵματος ἀνήκει. Τὸ αἷμα ἑκάστου ἀτόμου ἀνήκει εἰς μίαν τῶν τεσσάρων ὁμάδων αἵματος, αἵτινες εἶναι γνωσταὶ ὡς ὁμάδες Ο, Α, Β καὶ ΑΒ. 'Εὰν π.χ. εὑρεθῇ ἕν αἱματωμένον τεμάχιον ὑφάσματος, δυνατὸν νὰ δημιουργηθοῦν ὑπόνοιαι ὅτι ἀνήκει εἰς ἕν ὡρισμένον ἄτομον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ συλληφθῇ. 'Εὰν ἡ ὁμὰς αἵματος εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει ἡ ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος κηλὶς δὲν ἀνήκη εἰς τὴν ὁμάδα εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει τὸ αἷμα τοῦ ὑπόπτου ἀτόμου, το το εἶναι θετικὴ ἀπόδειξις ὅτι ἡ κηλὶς δὲν ἐπροξενήθη ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ ὑπόπτου.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἔχουν ἀνακαλυφθῇ πολυάριθμοι ὑποομάδες αἵματος τῶν τεσσάρων αὐτῶν κυρίων ὁμάδων. Εἷς εἰδικὸς μικροβιολόγος δύναται ἤδη νὰ ἀναγνωρίζῃ πλέον τῶν 300 ἀνεξαρτήτων εἰδῶν τοῦ ἀνθρωπίνου αἵματος. Τοῦτο αὐξάνει τὴν χρησιμότητα τῆς ἐξετάσεως τοῦ αἵματος, ὡς μέσου θετικῆς ἐξακριβώσεως τῆς ταυτότητος. 'Εν τούτοις, ἡ διαδικασία αὕτη εἶναι μία λεπτοτάτη ἐπιστημονικὴ ἐργασία καὶ εἰς ἀναλογίαν ἐλάχιστα ἐργαστήρια διαθέτουν ἐκπαιδευμένον προσωπικὸν καὶ συσκευὰς διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν καὶ διάγνωσιν ὅλων αὐτῶν τῶν ὑποομάδων τοῦ αἵματος.

Διὰ νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐξέτασις αἵματος πρὸς διαπίστωσιν εἰς ποίαν ὁμάδα ἀνήκει τοῦτο, εἶναι ἀπαραίτητον νὰ διαθέτωμεν μεγαλυτέραν ποσότητα αἵματος καὶ ὄχι μίαν μικρὰν μόνον κηλῖδα. Ὅσον περισσότερον αἷμα συλλεγῇ, καὶ ἐὰν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχωμεν μερικὰς σταγόνας, τόσον μεγαλυτέρα θὰ εἶναι ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐξακριβώσεως. Προσοχὴ δέον νὰ καταβληθῇ κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τῶν ἀποτελεσμάτων καὶ τῆς κατατάξεως τῆς ὁμάδος αἵματος. Τὸ ἁπλοῦν γεγονὸς ὅτι τὸ αἷμα ἑνὸς ὑπόπτου καὶ τὸ αἷμα τὸ ἀνευρεθὲν εἰς μίαν κηλῖδα, ἀνήκουν εἰς τὴν ἰδίαν ὁμάδα, δὲν εἶναι καὶ ἀπόδειξις ὅτι τὸ αἷμα τῆς κηλῖδος προῆλθεν ἀπὸ τὸ ἄτομον αὐτό. 'Εὰν διαιρέσωμεν ὁλόκληρον τὸν πληθυσμὸν τῆς γῆς καὶ τὸν κατατάξωμεν εἰς τὰς τέσσαρας ὁμάδας, θὰ ἴδωμεν ὅτι ἑκατομμύρια ἄτομα ἀνήκουν εἰς ἑκάστην ὁμάδα. Εἰδικῶς εἰς τὴν ὁμάδα Ο ἀνήκει σχεδὸν τὸ ἥμισυ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς.

Διαπίστωσις τῆς ὁμάδος τοῦ αἵματος ἐξ ἄλλων ὑγρῶν τοῦ σώματος. Εἰς πολλὰ ἄτομα, ἡ ἰδία οὐσία ἥτις καθιστᾶ εὐχερῆ τὴν διάκρισιν μιᾶς ὁμάδος αἵματος ἀπὸ μίαν ἄλλην, περιέχεται ἐπίσης καὶ εἰς ἄλλα ὑγρὰ τοῦ σώματος, ὡς εἶναι ἡ οὐρίνη, ὁ σίελος καὶ ὁ ἱδρώς. 'Ενίοτε, ὅταν δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ λῆψις αἵματος πρὸς διαπίστωσιν τῆς ὁμάδος εἰς ἣν ἀνήκει, εἶναι δυνατὸν νὰ λάβωμεν ποσότητα ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὑγρῶν, τὰ ὁποῖα θὰ ὑποβληθοῦν εἰς τὴν σχετικὴν ἐξέτασιν. Εἰς μίαν σοβαρωτάτην περίπτωσιν κατέστη δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀκριβὴς προσδιορισμὸς τῆς ὁμάδος αἵματος ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα, ὁ ὁποῖος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τοῦ θύματος. Μερικοὶ εἰδικοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ προσδιορισμὸς τῆς ὁμάδος αἵματος εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ εἰσέτι καὶ ἀπὸ τὸ ὑπόλειμμα ἑνὸς σιγαρέττου. Ἡ δυνατότης τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν ἀπεξηραμμένων ὑπολειμμάτων τῶν ὑγρῶν τούτων οὐδέποτε δέον νὰ παραβλέπεται, ἰδίως εἰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ἐξέτασις τοῦ αἵματος δὲν εἶναι ἐφικτή, λόγῳ ταριχεύσεως τοῦ πτώματος.

Τρόπος λήψεως καὶ διατηρήσεως δειγμάτων αἵματος καὶ ἀποστολὴ τούτου εἰς τὸ χημικὸν ἐργαστήριον. Βασικὸς κανὼν κατὰ τὴν ἀνεύρεσιν κηλίδων, περὶ τῶν ὁποίων ἔχομεν ὑπονοίας ὅτι πρόκειται περὶ αἵματος, εἶναι νὰ ἀποσπάσωμεν τὸ ἴδιον τὸ ἀντικείμενον, ὁμοῦ μετὰ τῆς κηλῖδος καὶ νὰ τὸ μεταφέρωμεν εἰς τὸ ἐργαστήριον. 'Απαγορεύεται, ὑφ' οἱασδήποτε συνθήκας, ἀπόξεσις τῶν κηλίδων τούτων διὰ μαχαίρας, διότι αἱ κηλῖδες τότε δὲν θὰ ἔχουν καμμίαν ἀξίαν. 'Εὰν αἱ κηλῖδες εὑρίσκωνται ἐπὶ τοῦ προβολέως ἑνὸς αὐτοκινήτου ἢ τοῦ ἐπισώτρου, ἀφαιρέσατε τὸ ἐξάρτημα τοῦτο ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ μεταφέρατέ το εἰς τὸ ἐργαστήριον, χωρὶς νὰ ἐγγίσητε τὰς κηλῖδας. 'Εὰν ἡ κηλὶς εὑρίσκεται ἐφ' ἑνὸς ξυλίνου ἀντικειμένου, ἢ ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἑνὸς δωματίου, διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως μιᾶς σμίλης, ἀποκόψατε τὸ τεμάχιον, τὸ ὁποῖον φέ-

ρει τὴν κηλῖδα. Ἐὰν τὸ ἀντικείμενον δὲν δύναται νὰ μετακινηθῇ καὶ νὰ μεταφερθῇ, τότε καλέσατε τὸν εἰδικὸν τοῦ ἐργαστηρίου διὰ νὰ ἐνεργήσῃ ἐπὶ τόπου τὴν ἐξέτασίν του. Ἐὰν αἱ κηλῖδες ἀποξεσθοῦν διὰ μαχαίρας, θὰ προκληθοῦν ἀρκεταὶ ἄλλαι ἀκαθαρσίαι ἀπὸ τὰ χρώματα ἢ ἄλλας γενικῶς οὐσίας, αἱ ὁποῖαι ἀναμιγνύονται μετὰ τοῦ αἵματος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἐξέτασις μὲ θετικὰ ἀποτελέσματα. Ὅταν ἡ κηλὶς εὑρίσκεται ἐπὶ ἐνδύματος, μὴ προσπαθήσετε νὰ ἀποκόψετε τὸ τεμάχιον τὸ φέρον τὴν κηλῖδα, ἀλλὰ μεταφέρατε ὁλόκληρον τὸ ἔνδυμα εἰς τὸ ἐργαστήριον. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ προσκεφάλαια ἢ οἱονδήποτε ἄλλο ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ μεταφερθῇ ἄνευ δυσκολίας. Κατὰ τὴν ἀναζήτησιν κηλίδων αἵματος εἰς ἓν αὐτοκίνητον, δὲν πρέπει νὰ ἐξετάζωμεν μόνον τὰ καθίσματα, ἀλλὰ καὶ τὰ διάφορα πηδάλια, ἐρμάρια κλπ. Ἐὰν ὑπάρχῃ ὑπόνοια ὅτι τὸ αὐτοκίνητον ἔχει τραυματίσει ἕν ἄτομον, μὴν παραλείπετε ποτὲ νὰ ἀνυψώνετε τοῦτο δι' ἀνελκυστῆρος καὶ νὰ ἐξετάζετε μετὰ προσοχῆς τὸ κάτω μέρος αὐτοῦ. Ἐὰν τὸ αὐτοκίνητον ἔχῃ πράγματι παρασύρει ἕν ἄτομον, δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν κηλῖδες αἵματος εἰς τὴν κάτω ἐπιφάνειαν τοῦ ἄξονος, τοῦ κιβωτίου λιπάνσεως ἢ ἄλλων τμημάτων, ὅπου θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ γίνουν ἀντιληπταί, ἄνευ τῆς ἀνυψώσεως τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἄλλος βασικὸς κανὼν εἶναι νὰ διατηρῶνται αἱ κηλῖδες ἀπεξηραμμέναι. Οὕτως, αἱ διάφοροι ἐξετάσεις διὰ τὸν προσδιορισμὸν καὶ τὴν κατάταξιν τοῦ αἵματος, εἶναι δυνατὸν νὰ διενεργηθοῦν ὁποτεδήποτε, ἀσχέτως πρὸς τὴν διάρκειαν τοῦ παρελθόντος χρόνου. Ἐὰν αἱ κηλῖδες ὑποβληθοῦν εἰς ὑγρασίαν, τότε προκαλεῖται βακτηριακὴ μόλυνσις καὶ ἡ κηλὶς καθίσταται ταχέως ἄχρηστος διὰ τὰς ἐξετάσεις μας.

Π ό σ ο ν χ ρ ό ν ο ν ἐ π έ ζ η σ ε τ ὸ θ ῦ μ α μ ε τ ὰ τ ὴ ν ἐ π ί θ ε σ ι ν ; Ἡ ποσότης αἵματος ἡ ὁποία ὑπάρχει πέριξ τοῦ πτώματος, δυνατὸν νὰ μᾶς παράσχῃ σημαντικὰς ἐξηγήσεις, ὡς πρὸς τὸν χρόνον ὑπάρξεως ζωῆς μετὰ τὴν προσβολὴν τοῦ θύματος. Ὅταν ἕνα ἄτομον ἀποθάνῃ, ἡ πίεσις τοῦ αἵματος κατέρχεται, ὡς εἰκός, εἰς τὸ μηδὲν καὶ ἡ ροὴ τοῦ αἵματος παύει. Μὲ ἄλλους λόγους τὰ πτώματα δὲν αἱμορροοῦν. Ἡ μόνη ἐξαίρεσις παρατηρεῖται ὅταν ὑπάρχῃ μία μεγάλη πληγὴ καὶ εἰς τοιοῦτον σημεῖον τοῦ σώματος, ὥστε νὰ προκαλῆται ἡ αἱμορραγία λόγῳ τοῦ νόμου τῆς βαρύτητος. Ἀλλὰ καὶ τότε τὸ αἷμα εἶναι ἀναμεμειγμένον μὲ ὀρὸν ἢ μὲ ἄλλας οὐσίας. Γενικῶς δὲν εἶναι σκούρου χρώματος καὶ συγκεντρώνεται εἰς μεγάλας ποσότητας, ἐὰν ἡ πληγὴ εἶναι μεγάλη. Ἐὰν ἀνεύρωμεν πτῶμα πέριξ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει μεγάλη ποσότης αἵματος, τὸ ὁποῖον προέρχεται ἀπὸ σχετικῶς μικρὰ τραύματα, τοῦτο εἶναι ἀπόδειξις ὅτι τὸ θῦμα ἐπέζησεν ἀρκετὸν χρόνον μετὰ τὸν τραυματισμόν του, εἰς πολλὰς δὲ περιπτώσεις τὰ αἴτια τοῦ θανάτου ὀφείλονται εἰς τὴν ἀπώλειαν μεγάλης ποσότητος αἵματος. Ὀργανισμὸς ἀμύνεται ἐνστικτωδῶς κατὰ τῆς ὑπερβολικῆς αἱμορραγίας. Εὐθὺς ἀμέσως, ἀρχομένης τῆς αἱμορραγίας, ἡ πίεσις τοῦ αἵματος πίπτει αὐτομάτως, μὲ συνέπειαν τὴν ἐπιβράδυνσιν τοῦ ρυθμοῦ τῆς αἱμορραγίας.

Εἰς μίαν πρόσφατον περίπτωσιν ἀνευρέθη τὸ πτῶμα μιᾶς νεαρᾶς γυναικὸς μὲ μίαν πληγὴν πλάτους 1/2 τῆς ἴντσας εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ κρανίου. Εἶχεν ἐπίσης πυροβοληθῇ εἰς τὴν κεφαλὴν μὲ σφαῖραν τῶν 22. Ἐκ τοῦ αἵματος τὸ ὁποῖον ἔρρευσεν ἀπὸ τὴν πληγήν, ἥτις ὑπῆρχεν εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ κρανίου, εἶχε σχηματισθῇ μία μεγάλη λίμνη. Συμφώνως πρὸς τὸ ἐξαχθὲν συμπέρασμα, ὅτι τὸ τραῦμα ἀπὸ τὴν σφαῖραν καὶ ἡ πληγὴ εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς εἶχαν προξενηθῇ ταυτοχρόνως, ἦτο φανερὸν ὅτι τὸ θῦμα θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ζήσει ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον μετὰ τὸν τραυματισμόν του, ἴσως μία ἢ δύο ὥρας, διότι ὅλη ἡ ποσότης ἐκείνη τοῦ αἵματος εἶχε ρεύσει ἀπὸ τὴν μικρὰν πληγὴν τοῦ κρανίου. Τὸ γεγονὸς αὐτό, συνδυαζόμενον μὲ ἄλλα στοιχεῖα, ἦτο μία ἰσχυρὰ μαρτυρία ὅτι ὁ θάνατος ὠφείλετο εἰς αὐτοκτονίαν. Οὕτως ἀπηλλάγη ἓν ἄτομον, συλληφθὲν ὡς ὕποπτον δολοφονίας. Ὅταν ὁ θάνατος ἐπέρχεται ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, ἤτοι ἀμέσως, συνεπεία τραύματος διὰ πυροβόλου ὅπλου εἰς τὴν καρδιακὴν χώραν, ἀνευρίσκεται, συνήθως, ἐλάχιστον αἷμα ἢ καθόλου πέριξ τοῦ πτώματος.

(Συνεχίζεται)

LOS ANGELES

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ — ΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ ὁ κ. Κρούζ μὲ πῆγε στὴν ἀστυνομικὴ Ἀκαδημία, ποὺ βρίσκεται πάνω σ'ἕνα ὕψωμα καὶ περιλαμβάνει ἀρκετὴ ἔκτασι. Ἡ Ἀκαδημία αὐτὴ (ἀστυνομικὴ σχολὴ ἀστυφυλάκων) εἶναι νεόκτιστη καὶ ἱδρύθη πρὸ 5ετίας ἀπὸ τὸν σερίφη (ἀρχηγὸ) κ. Πίτσιο. Κατ' ἀρχὰς ἐπεσκέφθημεν τὸν διοικητή της κ. Πὼλ Μπρούτς, ὁ ὁποῖος εὐγενέστατα μᾶς καλωσώρισε καὶ ἐδήλωσεν ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ μᾶς ἐνημερώσῃ σὲ ὅ,τι ἐπιθυμοῦμε γιὰ τὴ λειτουργία τῆς σχολῆς.

Πρὶν λοιπὸν ἀρχίσουμε τὴν ἐπίσκεψί μας στὴ σχολή, ἐτράβηξε τὴν προσοχή μου μιὰ μεγάλη μεταλλικὴ ἐπιγραφὴ κολλημένη πάνω σὲ ἕνα κομμάτι μάρμαρο, γραμμένη στὰ ἀγγλικά, ἀλλὰ ποὺ στὴ μέση εἶχε, μὲ μεγάλα ἑλληνικὰ πεζὰ γράμματα (ὄχι κεφαλαῖα), τὴ λέξη «Ἐποχή». Παρεκάλεσα τὸ διερμηνέα κ. Ρέλλια νὰ μοῦ ἑρμηνεύσῃ λέξι πρὸς λέξι τὴν ἐπιγραφὴ αὐτή, ποὺ ἀποτελοῦσε, τρόπον τινά, ἕνα ἐπίγραμμα χαρακτηριστικὸ τῆς σχολῆς. Ἔλεγε λοιπὸν ἐν μεταφράσει τὰ ἀκόλουθα: «Ἂς χαιρετίσουμε τὴν Ἀκαδημία αὐτὴ σὰν σύμβολο προόδου ὅπου ἀποκτᾶται ἡ μόρφωσις μέσω τῆς γνώσεως καὶ ποὺ ἱδρύθη ἀπὸ τὴν «ἐποχὴ» τοῦ Πλάτωνος. Ἀναμφισβήτητα προσφέρει ἔργο καλὸ καὶ πρέπον».

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπιγραφὴ στὴν ὁποία τονίζεται ἡ ἐποχὴ τοῦ Πλάτωνος, ἡ ἐποχὴ δηλαδὴ τῆς ἑλληνικῆς σοφίας, ὡς πηγῆς μέχρι σήμερα τῆς γνώσεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἕνας νεαρὸς ἐκπαιδευτὴς τῆς Ἀκαδημίας ἀνέλαβε νὰ μᾶς δείξῃ τὶς αἴθουσες διδασκαλίας, τὸ σκοπευτήριο, τὸ ἑστιατόριο, τὰ μαγειρεῖα, τοὺς βοηθητικοὺς χώρους κλπ. Κατ' ἀρχὴν ἐπληροφορήθημεν ὅτι ἡ σχολὴ αὐτὴ ἐκπαιδεύει μόνον ἀστυφύλακες καὶ ὅτι ἡ ἐκπαίδευσις διαρκεῖ 20 ἑβδομάδες. Ὅταν εἰσαχθοῦν στὴν Ἀκαδημία γιὰ ἐκπαίδευσι προσέρχονται τὸ πρωὶ στὶς 7 καὶ φεύγουν στὶς 5 μ.μ. ὥρα. Τὸ μεσημέρι τρῶνε στὸ ἑστιατόριο τῆς Ἀκαδημίας τὸ φαγητὸ ποὺ φέρνουν μαζί τους. Ὅλοι οἱ μαθηταὶ διαθέτουν αὐτοκίνητα ἰδιωτικά, γιατὶ δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἔλθουν στὴν Ἀκαδημία μὲ ἄλλο μέσο. Γι' αὐτὸ ἡ Ἀκαδημία διαθέτει καὶ τὸ σχετικὸ πάρκο αὐτοκινήτων.

Ἐν συνόλῳ ἐξεπαιδεύοντο 140 ἀστυνομικοὶ σὲ δύο τάξεις. Φέρουν στολὴν ὑπηρεσίας στὴ σχολή, καὶ κανονικὴ στολὴ ἐξόδου. Ἡ στολή τους εἶναι λίαν εὐπαρουσίαστη. Ὑποκάμισο χακὶ καὶ παντελόνι ἐπίσης χακί, βαθυτέρου χρώματος καὶ ἀρίστου ὑφάσματος. Ζώνη μαύρη λουστρίνι μὲ θήκη πιστολίου, φυσιογγιοθῆκες καὶ θήκη γιὰ σημειωματάρια. Πήγαμε πρῶτα στὸ σκοτευτήριο, τοῦ ὁποίου προΐσταται ὑπαστυνόμος, καὶ παρακολουθήσαμε τὶς ἀσκήσεις διὰ πιστολίου τῶν μαθητευομένων ἐξ ἀποστάσεως 25 καὶ 50 μέτρων. Ἐν συνόλῳ ἠσκοῦντο 30 μαθηταί. Στὴ θέσι κάθε σκοπευτοῦ ὑπῆρχε διόπτρα (κυάλια), μὲ τὴν ὁποία παρακολουθοῦσε τὶς ἐπιτυχίες του. Ὁ ἐκπαιδευτὴς εὑρίσκετο μέσα σὲ μιὰ γυάλινη καμπίνα, ἀπ' ὅπου μὲ τὸ μικρόφωνο ἔδινεν ὁδηγίες στοὺς ἀσκουμένους. Κατόπιν κατεγράφοντο οἱ ἐπιτυχίες σὲ εἰδικὲς κάρτες ἀτομικὲς καὶ μὲ μία σειρὰ ἀσκήσεων ἔβγαινε τὸ συμπέρασμα καὶ ἡ τελικὴ βαθμολογία. Τὸ σκοπευτήριο λειτουργεῖ συνεχῶς καὶ οἱ δόκιμοι ἔχουν δικαίωμα νὰ ἀσκοῦνται καὶ κατὰ τὶς ὧρες ποὺ δὲν εἶναι ἀπησχολημένοι μὲ τὰ μαθήματά τους. Ἐνδιαφέρον εἶναι ὅτι τὸ σκοπευτήριο διαθέτει πλῆρες συνεργεῖο κατασκευῆς φυσιγγίων, ποὺ εἶναι ἐγκατεστημένο στὰ ἰσόγεια διαμερίσματα τοῦ οἰκήματος τοῦ σκοπευτηρίου. Ἐκεῖ φυλάσσονται καὶ τὰ ὅπλα μὲ τὰ ὁποῖα ἀσκοῦνται, ἐκτὸς

τοῦ περιστρόφου, καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι αὐτόματα διαφόρων τύπων. Ρώτησα ἂν διαθέτουν αὐτόματα ἢ ἄλλα ὅπλα μὲ σκοπευτικὴ διόπτρα καὶ μοῦ ἀπήντησαν ἀρνητικῶς. Εἶναι περίεργον ὅτι, ἐνῶ διαθέτουν ἄφθονα μέσα ὁπλισμοῦ, δὲν ἔχουν ἀκόμη ἐξοπλισθῆ μὲ τὰ τέλεια αὐτὰ ὅπλα, ἐφωδιασμένα μὲ σκοπευτικὴ διόπτρα.

Μετὰ τὴν παρακολούθησι στὸ σκοπευτήριο μᾶς ὡδήγησαν στὴν αἴθουσα διδασκαλίας. Ἐδίδετο μάθημα Τροχαίας καὶ οἱ μαθηταὶ παρηκολούθουν μὲ προσοχὴ τὸν καθηγητή τους, ὁ ὁποῖος ὑπέβαλε καὶ ἐρωτήσεις ὀνομαστικῶς στὸν καθένα.

Κατόπιν μᾶς ὡδήγησαν στὸ ἐστιατόριο καὶ ἀφοῦ εἴδαμε τὶς ἐγκαταστάσεις τῶν μαγειρείων, ποὺ ἦσαν τελειότατες, μᾶς παρέθεσαν γεῦμα, στὸ ὁποῖο παρεκάθησαν, ἐκτὸς τοῦ ξεναγοῦ μου, ὁ διοικητὴς τῆς σχολῆς κ. Μπρούις, καθὼς καὶ ὁ διοικητὴς τῶν δικαστικῶν φυλακῶν κ. Στρόχ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ διευθυντὴς τῶν δικαστικῶν φυλακῶν (ἕνα εἶδος Τμήματος μεταγωγῶν) μᾶς πῆγε στὰ κτίρια τῶν φυλακῶν, ποὺ περιλαμβάνουν δύο συγκροτήματα, ἤτοι τὸ συγκρότημα τῶν ὑποδίκων, οἱ ὁποῖοι κρατοῦνται ἐκεῖ μέχρις ὅτου εἰσαχθοῦν σὲ δίκη, καὶ τὸ συγκρότημα τῶν καταδίκων, ὅπου κρατοῦνται οἱ κατάδικοι μέχρις ὅτου σταλοῦν στὶς φυλακὲς ἢ δικασθοῦν ἀπὸ ἀνώτερο δικαστήριο στὸ ὁποῖο κατέφυγον. Ὅλη ἡ ἔκτασις τῶν φυλακῶν, ποὺ βρίσκεται δίπλα ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴ Ἀκαδημία, εἶναι φραγμένη μὲ τρεῖς σειρὲς ὑψηλὰ συρματοπλέγματα, γύρω δὲ ὑπάρχουν οἱ πύργοι γιὰ τοὺς φρουρούς. Καίτοι στοὺς ὑποδίκους ὑπάρχει μία σχετικὴ ἐλευθερία κινήσεως (πηγαίνουν μόνοι τους στὸ γιατρὸ κλπ.), δὲν ἔχει σημειωθῆ καμμία δραπέτευσις, γιατὶ τὰ μέτρα ἀσφαλείας δὲν δίνουν σχετικὴ εὐχέρεια. Μπήκαμε στὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς θαλάμου κρατουμένων. Ὡς κτίριο ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς εἶναι πολυτελέστατο. Ὁ θάλαμος εἶχε κρεβάτια γιὰ 40 κρατουμένους. Ὑπῆρχεν ἐξαερισμὸς τελειότατος, ὥστε μέσα στὸ θάλαμο ἐτηρεῖτο δροσερὴ ἡ ἀτμόσφαιρα. Μέσα στὸν ἴδιο θάλαμο ἦταν τὸ γραφεῖο τοῦ ἀξιωματικοῦ ὑπηρεσίας, τὸ ὁποῖο χωρίζεται ἀπὸ τὸ θάλαμο μὲ χοντρὸ τζάμι ἐξωπλισμένο (ἁρμέ), ἀπ' ὅπου παρακολουθεῖ τί κάνουν οἱ κρατούμενοι. Ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ τοῦ γραφείου τοῦ ἀξιωματικοῦ ὑπηρεσίας ὑπάρχουν δύο αἴθουσες, τὶς ὁποῖες παρακολουθεῖ ἀπὸ τὰ κρύσταλλα ποὺ τὶς χωρίζουν ἀπὸ τὸ γραφεῖο του. Ἡ μία εἶναι αἴθουσα ἀναψυχῆς, ὅπου ὑπάρχει τηλεόρασις καὶ ἐκεῖ κάθονται σὲ ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες οἱ κρατούμενοι καὶ παρακολουθοῦν, στὴν ἄλλη αἴθουσα εἶναι ἐγκατεστημένοι οἱ νιπτῆρες, τὰ λουτρὰ (ντοὺς) καὶ τὰ ἀποχωρητήρια. Ἡ αἴθουσα εἶναι ἐνιαία καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ κάνη τίποτε, χωρὶς νὰ τὸν βλέπη ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ὁ βοηθός του. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ πάντα εἶναι ἀπὸ πορσελάνες καὶ οὔτε ἴχνος ὁσμῆς ὑπάρχει πουθενά. Οἱ κρατούμενοι δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ μένουν μέσα στὸ θάλαμο, ἀλλὰ μποροῦν νὰ βγαίνουν ἀπὸ μιὰ πόρτα σ' ἕνα προαύλιο ἀνθόσπαρτο μὲ πολὺ πρασινάδα, ὅπου φυσικὰ ἐπιβλέπονται ἀπὸ τὸν κινούμενο σκοπό, γιατὶ γύρω ἀπὸ τὸ θάλαμο ὑπάρχει συρματόπλεκτος διάδρομος, ὅπου κυκλοφορεῖ μόνον ὁ σκοπὸς καὶ ἐπιβλέπει τοὺς πάντας γύρω ἀπὸ τὸ θάλαμο. Σ' ὅλη τὴν αἴθουσα ἀκούγεται μιὰ εὐχάριστη ἀπαλὴ μουσικὴ ποὺ δὲν ἐνοχλεῖ, ἀπ' ἐναντίας καταπραΰνει τὰ νεῦρα τῶν κρατουμένων. Κατόπιν μᾶς ὡδήγησαν στὰ μαγειρεῖα καὶ τὸ ἐστιατόριο τῶν φυλακῶν. Δὲν εἶναι ὑπερβολὴ ἐὰν εἴπω ὅτι τὶς ἐγκαταστάσεις τῶν μαγειρείων θὰ τὶς ἐζήλευε καὶ τὸ πολυτελέστερο ἐστιατόριο τῶν Ἀθηνῶν. Τὰ πάντα ἀπὸ ἀνοξείδωτο χάλυβα καὶ φορμάϊκες. Ἡ τραπεζαρία ἀπὸ φορμάϊκα, μὲ μουσικὴ ἀπαλὴ καὶ πλῆρες σύστημα ἐξαερισμοῦ. Τὸ φαγητὸ σερβίρεται ζεστό. Δὲν τοὺς δίνουν πηρούνια καὶ μαχαίρια, ἀλλὰ μόνον κουτάλια καὶ μεταλλικὰ ποτήρια. Τὰ πάντα ἀστράπτουν, γιατὶ τὸ προσωπικὸ δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ κρατουμένους, ἀλλὰ εἶναι ὑπάλληλοι μισθωτοί. Ἡ χωρητικότης τῶν φυλακῶν εἶναι γιὰ 820. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψί μας ὑπῆρχαν 641 κρατούμενοι. Παρηκολούθησα καὶ τὸ ἐπισκεπτήριο τῶν κρατουμένων. Ἦταν μιὰ εὐρύχωρη αἴθουσα

σὲ σχῆμα «Π», ποὺ εἶχε κυκλικῶς μία σειρὰ καθισμάτων γιὰ τοὺς ἐπισκέπτες. Ἡ σειρὰ αὐτὴ ἐχωρίζετο μὲ φράγμα ἀπὸ γυαλὶ χοντρό, μὲ ἄλλη σειρὰ καθισμάτων ἐσωτερικὴ γιὰ τοὺς κρατουμένους. Κάθε κάθισμα ἐσωτερικὸ καὶ ἐξωτερικὸ ἐχωρίζετο παράλληλα ἀπὸ τὰ ἄλλα καθίσματα, ὥστε ἐδημιουργεῖτο ἕνα εἶδος ἰδιαιτέρου διαμερίσματος. Ὁ κρατούμενος καὶ ὁ ἐπισκέπτης εἶχαν ἀπὸ ἕνα τηλέφωνο (ἀκουστικὸ) ὁ καθένας καὶ συζητοῦσαν, βλέποντας ταυτοχρόνως ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἔτσι γίνεται ἡ ἐπικοινωνία, χωρὶς νὰ μπορῇ ὁ ἐπισκέπτης νὰ δώσῃ κάτι στὸν κρατούμενο. Τὸ σύστημα εἶναι πολιτισμένο καὶ ἀσφαλές. Τὶς φυλακὲς αὐτὲς τὶς ἀποκαλοῦν «Χοτὲλ Πίτσιος», γιατὶ τὶς ἔκτισεν ὁ σερίφης κ. Πίτσιος. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς δικαστικὲς αὐτὲς φυλακές, ὑπάρχουν στὸ Λὸς Ἄντζελες καὶ ἄλλες φυλακὲς γιὰ 6.000 κρατουμένους. Φαίνεται ὅμως ὅτι καὶ αὐτὲς δὲν ἐπαρκοῦν, γιατί μὲ μιὰ δαπάνη 10.000.000 δολλαρίων ἐκτίσθησαν μέσα στὸ Λὸς Ἄντζελες καὶ κεντρικὲς φυλακές, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἕνα συγκρότημα τελειοτάτων κτιρίων. Αὐτὲς δὲν ἄρχισαν νὰ λειτουργοῦν ἀκόμη, εἶναι δὲ χωρητικότητος 20.000 κρατουμένων.

Ἀκολούθως ὁ κ. Κρούζ μὲ πῆγε στὶς φτωχικὲς συνοικίες τοῦ Λὸς Ἄντζελες, ὅπου ὅμως σὲ ὅλα τὰ μικρὰ σπίτια ἐστάθμευεν ἕνα αὐτοκίνητο καὶ εἶχαν δύο κεραῖες γιὰ δύο συσκευὲς τηλεοράσεως. Μετὰ ἐπήγαμε στὰ ἐγκληματολογικὰ ἐργαστήρια, ποὺ εἶναι ἐγκατεστημένα σὲ ἰδιαίτερο οἴκημα. Ὁ κ. διευθυντὴς προθυμότατα μᾶς ἔδειξε τὴ λειτουργία ὅλων τῶν τμημάτων, τοῦ χημικοῦ, τῆς γραφολογίας, ὅπλων, δηλητηρίων, κλπ. κλπ. Πρὸ δύο ἡμερῶν εἶχε γίνει μία ληστεία μετὰ φόνου γυναικὸς δικαστοῦ καὶ παρηκολούθησα τὴν ἐργασία πάνω στὰ διάφορα ἴχνη τοῦ δράστου. Εἶδα καὶ τὸ τμῆμα ναρκωτικῶν (ἡρωίνης καὶ χασισίου). Φαίνεται ὅτι ὑπάρχουν ἀρκετοὶ τοξικομανεῖς καὶ χασισοπότες, καθὼς καὶ ἀλκοολικοί. Πράγματι σὲ ὡρισμένες συνοικίες ἀντελήφθην ἀρκετοὺς ἀλκοολικούς, καθὼς καὶ ἐπαίτες. Εἶδα δὲ καὶ μπροστὰ σὲ ἕνα μεγάλο κατάστημα τροφίμων ἕνα ζητιάνο, μὲ κυρτωμένα τὰ δυὸ πόδια, νὰ ἐπαιτῇ, κρατώντας τὸ καπέλλο στὸ χέρι. Αὐτὸ βέβαια ἔρχεται σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸν πλοῦτο καὶ τὴν κοινωνικὴ πρόνοια τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὀφείλεται κυρίως, ἂν μὴ ἀποκλειστικῶς, στὸ διεστραμμένο χαρακτῆρα ὡρισμένων ἀτόμων.

Ἡ ξενάγησίς μου ἐτελείωσε μὲ τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐργοστάσια μπύρας. Τελικὰ θέλησα νὰ μάθω τὰ τοῦ μισθοῦ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ μὲ κάθε διακριτικότητα ρώτησα σχετικῶς. Ἡ ἀπάντησις ἦτο ἡ ἑξῆς: Οἱ κατατασσόμενοι ἀστυφύλακες παίρνουν ὡς μισθὸ μηνιαίως 575 δολλάρια (ἤτοι δρχ. 17.250). Τὸ δεύτερο ἔτος φθάνουν μηνιαίως μέχρι 700 δολλάρια (ἤτοι 21.000 δρχ.). Οἱ ἀξιωματικοί, ποὺ ἔχουν δύο βαθμοὺς κάτω ἀπὸ τὸν σερίφη κ. Πίτσιο, λαμβάνουν 1700 δολλάρια μηνιαίως (ἤτοι 51.000 δρχ.). Δηλαδὴ τὸ ἀστυνομικὸ ἐπάγγελμα εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ προσοδοφόρα, ἀλλὰ καὶ τὰ προσόντα ποὺ ζητοῦνται εἶναι ἀρκετὰ (ἀπολυτήριο γυμνασίου, γιὰ τὸν ἀστυφύλακα). Ἡ ἐπίσκεψίς μου στὶς ἀστυνομικὲς ὑπηρεσίες ἐτελείωσε. Μὲ γράμμα μου καὶ προσωπικὰ εὐχαρίστησα καὶ συνεχάρην τὸν ἀρχηγό της κ. Πίτσιο γιὰ τὸν ὁποῖο κάθε Ἕλληνας καὶ Ἑλληνοαμερικανὸς αἰσθάνεται ὑπερηφάνεια.

(Στὸ ἑπόμενο : Πάρκα τῶν ἀπομάχων τῆς ζωῆς — Κοινωνικὲς ἀσφαλίσεις — Οἱ Ἑλληνοαμερικανοὶ ἀπόμαχοι — Τὰ πάρκα τῶν νεκρῶν (νεκροταφεῖα) — Νοσοκομεῖα καὶ ἀναπαυτήρια βετεράνων).

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, στὴν Πάτρα

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**

Ἡ Πάτρα εἶναι μιὰ θαυμάσια πόλη, μὲ ὡραίους, εὐθεῖς δρόμους, μὲ εὐρύχωρες δενδροφυτεμένες πλατεῖες, μ' ἐπιβλητικὰ κτίρια. Εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη πόλη τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος κι' ἕνα νευραλγικὸ ἐμπορικό, βιομηχανικὸ καὶ συγκοινωνιακὸ κέντρο. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ὁ Πατραϊκὸς κόλπος καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ Παναχαϊκὸ ὄρος, πλαισιώνουν γουστόζικα καὶ μὲ πολὺ γραφικὸ τρόπο τὴν πεντακάθαρη καὶ πολυάνθρωπη ἐτούτη πόλη μὲ τὰ πολλὰ καὶ πανέμορφα προάστια, ἐνῶ πλοῖα, τραῖνα κι' αὐτοκίνητα πηγαινοέρχονται ἀδιάκοπα φορτωμένα, δίνοντας ἕνα γρήγορο, πολυθόρυβο ρυθμὸ στὴν ἥσυχη ζωή της . . .

Κι' ὅλα ἐτοῦτα μπερδεύονται μέσα στὴν ταραγμένη ἱστορία της καὶ τοὺς παράξενους θρύλους της . . . Γιατὶ κάθε γωνιά της εἶναι στενὰ δεμένη μὲ τὶς πιὸ λαμπρὲς σελίδες τοῦ ἱστορικοῦ μας βίου, μὲ τὴ μυθολογία μας, μὲ τὶς παραδόσεις μας, καθὼς ὁ ἐπισκέπτης ἀνταμώνει σὲ κάθε του βῆμα ἄφθονα καὶ ἀξιόλογα ἀρχαιολογικὰ μνημεῖα.

Ἡ σύγχρονη Πάτρα ἐντυπωσιάζει μὲ τὴν κοινωνική της πληρότητα. Εἶναι ἕδρα πολλῶν Διοικήσεων . . . στρατιωτικῶν, ναυτικῶν, ἐκκλησιαστικῶν, δικαστικῶν, ἀστυνομικῶν. . . Ἔχει ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπέστερα Δικαστικὰ Μέγαρα, ἕνα ὡραιότατο Δημαρχεῖο, ραδιοφωνικὸ καὶ μετεωρολογικὸ σταθμό, στρατῶνες, νοσοκομεῖα, εὐαγῆ ἱδρύματα, σχολές, τράπεζες, προξενεῖα, κι' ἕνα δικό της ἄρτιο καὶ ἄριστα ἐξοπλισμένο ἠλεκτρικὸ ἐργοστάσιο.

Αὐτὴ εἶναι, μὲ δυὸ λόγια, ἡ Πάτρα. . . . ἡ τρίτη ἑλληνικὴ μεγαλόπολις. Μιὰ σεμνὴ καὶ δημιουργικὴ πόλη ποὺ σφύζει ἀπὸ ζωή, ποὺ χαμογελᾶ στὸν πολιτισμὸ τοῦ αἰῶνος μας, καὶ ποὺ κρατεῖ, συγχρόνως, σὰν ἱερὸ κειμήλιο, τὶς παραδόσεις της.

Ἂν, ὅμως, ζητήσετε ἀπὸ ἕνα Πατρινὸ νὰ σᾶς μιλήσῃ γιὰ τὴν πόλη του, δὲν θὰ περηφανευθῇ γιὰ ὅλα αὐτά, οὔτε θ' ἀρχίσῃ νὰ ἐκθειάζῃ τὶς ὁμορφιές της. Θ' ἀρχίσῃ νὰ σᾶς μιλᾶ γιὰ κάτι ἄλλο, πιὸ σημαντικὸ πού, πραγματικά, τὸν ἐκστασιάζει καὶ τὸν πλημμυρίζει χαρούμενο δέος . . . Θὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του καὶ θὰ σᾶς δείξῃ τὸν τροῦλλο ἑνὸς ἐπιβλητικοῦ ναοῦ ποὺ ὑψώνεται πάνω ἀπ' ὅλα τὰ κτίρια, σὰν τὸ Ὑπέρτατο Οἰκοδόμημα τῶν Πατρῶν . . . Πρόκειται γιὰ τὸν καινούργιο Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ποὺ κτίζεται δίπλα στὸ ὁμώνυμο παλιὸ ἐκκλησάκι. Ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἀνδρέα θ' ἀρχίσῃ τὴν ξενάγησή του, γιατὶ Αὐτὸς εἶναι ὁ Πολιοῦχος καὶ ὁ Προστάτης του . . . Καὶ ἡ ἀφήγηση θἄναι σύντομη . . .

Ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀνήσυχους ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου, ἀφοῦ γύρισεν ἕνα σωρὸ τόπους κηρύσσοντας τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ ἱδρύοντας χριστιανικὲς κοινότητες, κατέληξε, ὕστερα ἀπὸ μακρὰ πορεία, στὴν Πάτρα, ὅπου ἐργάσθηκε μ' ὅλες Του τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ ἱδρύσῃ μιὰ ὑποδειγματική, χριστιανικὴ ἀδελφότητα . . . Κατὰ τὸ μεγάλο ὅμως διωγμὸ τοῦ Κλαυδίου συνελήφθη καὶ θανατώθηκε πάνω στὸ σταυρό, στὸ λιμάνι, ὅπου μέχρι σήμερα διατηρεῖται ὁ τάφος Του... Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε, καὶ ἡ παράδοση Τοῦ ἀποδίδει ἕνα πλῆθος ἀπὸ θαύματα, ποὺ ἐτόνωσαν πιὸ πολὺ τὸ βαθὺ θρησκευτικὸ αἴσθημα τῶν εὐλαβῶν Πατρινῶν.

Μάλιστα, λέγεται, ὅτι ὅταν οἱ Σλαῦοι ἐπολιόρκησαν τὴν Πάτρα στὰ 807 μ.Χ., ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ἐθεάθη ἔφιππος ἐπικεφαλῆς τοῦ Πατρινοῦ στρατεύματος καὶ ἔτρεψε σὲ φυγὴ καὶ διεσκόρπισε τὸν ἐχθρό.

Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ «θαύματα» τοῦ Ἁγίου, ποὺ πολλὲς φορὲς θ' ἀκούσετε ἀπὸ γέροντες στὶς ἀφηγήσεις τους.

. . . Γρήγορα, λοιπόν, θὰ διαπιστώσετε ὅτι ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας εἶναι ὁ ἀφανὴς ἄξονας, γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖον περιστρέφεται ἡ κοινωνικὴ, Πατραϊκὴ ζωή. . . Δὲν ὑπάρχει σπίτι δίχως Ἀνδρέα, καὶ εἰκονοστάσι χωρὶς τὴν μορφή του . . . Ἀξιόλογος εἶναι καὶ ὁ θρησκευτικὸς τουρισμὸς ποὺ ἀναπτύχθηκε μ' ἐπίκεντρο τὴν καινούργια, πελώρια ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου . . . Χιλιάδες κάθε χρόνο οἱ ἐπισκέπτες ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος κι' ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ λαὸς τῶν Πατρῶν, κάθε χρόνο, στὶς 30 Νοεμβρίου, τιμᾶ μὲ ἰδιαίτερη εὐλαβικὴ μεγαλοπρέπεια τὴ μνήμη Του, μέσα σὲ μιὰ κατανυκτικὴ ἀτμόσφαιρα πίστεως καὶ μὲ τὴ συμμετοχὴ ἀναρίθμητων ξένων.

Ἡ μέρα αὐτὴ γιὰ τὴν Πάτρα εἶναι πραγματικὴ ἐθνικὴ ἑορτή, ποὺ παίρνει τὸ χρῶμα καὶ τὶς διαστάσεις ἑνὸς κοσμοπολίτικου, θρησκευτικοῦ πανηγυριοῦ.

Τὴν ζῆ αὐτὴ τὴ μέρα μὲ τὴν καρδιά του ὁ κάθε Πατρινός. Τὴν χαίρεται. Ἀναβαπτίζεται στὰ νάματα τῆς πίστεώς του. Ἡ λουλουδιασμένη ὅμως ἐτούτη γιορτινὴ παρένθεση δημιουργεῖ γιὰ τὴν Ἀστυνομία τῶν Πατρῶν χίλια δυὸ σοβαρὰ καὶ μεγάλα προβλήματα . . . Προβλήματα ἐμφανίσεως τῆς πόλεως . . . προβλήματα ἀσφαλείας . . . προβλήματα τάξεως. . . προβλήματα κυκλοφορίας. . .

Κάθε χρόνο, λοιπόν, ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Πατρῶν δίνει αὐστηρὲς ἐξετάσεις ἱκανότητος ἐνώπιον ἑνὸς μεγάλου, ποικιλόμορφου κοινοῦ . . . Καὶ κάθε χρόνο παίρνει ἄριστα. Καὶ διακρίνεται. Εἶναι μιὰ ὄμορφη ἀλήθεια ἐτούτη γιὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἀκούσης νὰ μιλοῦν οἱ Πατρινοὶ μ' ἐνθουσιασμό. Γιατὶ οἱ κάτοικοι τῶν Πατρῶν ἀγαποῦν τὴν Ἀστυνομίαν τους. Δὲν τὴν φοβοῦνται. Τὴν σέβονται. Καὶ τὴν βοηθοῦν. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ σχέσεις Ἀστυνομίας καὶ Κοινοῦ στὴν Πάτρα βρίσκονται σὲ ζηλευτὸ σημεῖο . . .

. . . . Κατὰ τὶς ἐφετινές, λοιπόν, «ἐξετάσεις» τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πατρῶν ἐνώπιον τοῦ μεγάλου κοινοῦ, στὶς 30 Νοεμβρίου, στὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ὁ ὑποφαινόμενος ἔτυχε νὰ βρεθῆ στὸ δρόμο, σὲ διατεταγμένη ὑπηρεσία, κρινόμενος καὶ κριτής. Καὶ ὅσα εἶδε, ὅσα ἄκουσε, ὅσα ἔζησε, δὲν πρόκειται νὰ τὰ ξεχάση ποτέ . . .

Εἶδε τὴν Ἀστυνομία τῶν Πατρῶν σὲ μιὰ δημιουργική της ἀπόδοση . . .

Ἄκουσε ἐπαίνους γι' αὐτὴν καὶ λόγια θαυμασμοῦ . . . Κι' ἔζησε στιγμὲς διαλεχτές, κυριευμένος ἀπὸ φόβον Θεοῦ καὶ πίστη . . .

Κι' εἶδε ἀκόμα ἐξαπτέρυγα, μουσικές, σχολεῖα . . . Ἀλλά, γι' αὐτὰ ὅλα θὰ μιλήσουμε πάρα κάτω . . .

. . . Ἀπὸ πολλὲς μέρες πρὶν ὁ ἀκούραστος Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Πατρῶν, ὁ κ. Παναγιώτης Καραμπούλης, εἶχεν ἀσχοληθῆ μὲ τὴν τακτοποίηση ὅλων τῶν λεπτομερειῶν τῆς ἑορτῆς, ποὺ ἀπέβλεπαν ἀφ' ἑνὸς μὲν στὴν καλύτερη ἐμφάνιση καὶ παράσταση τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ στὴν ἐξασφάλιση ὅλων ἐκείνων τῶν προϋποθέσεων, μέσα στὶς ὁποῖες ὁ λαὸς θὰ ἠμποροῦσεν ἄνετα νὰ τελέση τὰ θρησκευτικά του καθήκοντα. Λεπτομερεῖς διαταγὲς εἶχαν ἐκδοθῆ καὶ ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Διευθύνσεως εἶχαν τεθῆ σὲ ὑπηρεσία, καθένας στὸ πόστο του.

Καὶ ἡ πιστὴ ἐκτέλεση τῶν διαταγῶν αὐτῶν ἀνατέθηκε στὸ Β' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα, στὴν περιφέρεια τοῦ ὁποίου βρίσκεται ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ἡ διοίκηση δὲ τοῦ τμήματος εἶχε δώσει πρὸς κάθε κατεύθυνση τὶς δέουσες ὁδηγίες. Ἔτσι, τὴν παραμονὴ τῆς ἑορτῆς, ἦσαν ὅλα ἕτοιμα.

Ἀπὸ νωρὶς τὸ ἀπόγευμα μιὰ ἀστυνομικὴ δύναμη ὑπὸ τὸν συνάδελφον κ. Παναγιώτην Χριστόπουλον, ἐκύκλωσε τὸν Ναόν, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ . . . πολιορκεῖται ἀπὸ χιλιάδες προσκυνητές . . . Γυναῖκες ξυπόλυτες, παιδάκια ἄρρωστα, γέροντες, νέοι . . . ἄνθρωποι κάθε τάξεως καὶ κάθε ἐπαγγέλματος κατέκλυσαν σὲ λίγο τὸν Ναό, γιὰ νὰ προσκυνήσουν καὶ νὰ διανυκτερεύσουν προσευχόμενοι . . .

Στιγμὲς ὄμορφες, κατανυκτικὲς ποὺ σὲ πλημμύριζαν συγκίνηση . . .

Ἔτσι, κύλησε τὸ βράδυ, κι' ἔφθασε τὸ χαρούμενο πρωινό . . . Ἡ θεία Λειτουργία . . . Κι' ὕστερα . . .

***

Ἀνοιξιάτικη ἡ μέρα . . . Ὁλόλαμπρος ὁ ἥλιος . . . Χαρὰ Θεοῦ ἡ Πάτρα. Κι' ἡ φύση βοήθησε μ' ὅλες τὶς δυνάμεις στὴν λαμπρότητα τῆς ἑορτῆς.

Ἡ μνήμη τοῦ Πολιούχου τῶν Πατρῶν ἑωρτάσθηκε μὲ μεγαλοπρέπεια καὶ θρησκευτικὴ σεμνότητα.

Ἀπὸ τὶς πρῶτες πρωινὲς ὧρες, χιλιάδες πιστῶν εἶχαν συναχθῆ στὸ Ναό . . Κι' οἱ πιὸ πολλοὶ στάθηκαν ἔξω, γιατὶ ὁ χῶρος τῆς ἐκκλησίας εἶχε καταληφθῆ . . .

Κι' ἀπὸ τὶς δέκα τὸ πρωὶ εἶχαν γεμίσει καὶ τὰ πεζοδρόμια τῶν δρόμων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ περνοῦσε ἡ Λιτανεία τῶν σεπτῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου . . .

Στὶς δέκα καὶ μισὴ ἐτελέσθη ἐπίσημη Δοξολογία, χοροστατούντων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Πατρῶν κ. Κωνσταντίνου, Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Διονυσίου, Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Εὐσταθίου, Κυθήρων κ. Μελετίου, Γρεβενῶν κ. Χρυσοστόμου καὶ Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους κ. Παύλου.

Μετὰ τὴν Δοξολογία, σχηματίσθηκε πομπὴ καὶ ἐπηκολούθησεν ἡ Λιτανεία, τὴν ὁποία παρηκολούθησαν οἱ ἐπίσημοι.

Στὶς ἕντεκα ξεκίνησεν ἀπ' τὸ Ναὸ ἡ πομπή, ποὺ τὴν ἄνοιγαν εὐσταλεῖς Τροχονόμοι. Ἀκολουθοῦσε παιανίζοντας ἡ μουσικὴ τοῦ Δήμου Πατρέων, ἐργατοϋπάλληλοι μὲ τὰ λάβαρα τῶν Σωματείων καὶ Συλλόγων τους, μαθήτριες τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, ἀντιπροσωπεῖες τῶν Ὀρφανοτροφείων Θηλέων καὶ Ἀρρένων (Σκαγιοπούλειον), τῆς Τριαντείου Σχολῆς, μαθηταὶ τῆς Σχολῆς τοῦ Κ.Ε.Τ.Ε.Σ. καὶ ἀντιπροσωπεῖες τῶν γυμνασίων Σωτηρχοπούλου καὶ Ἀρεθείου.

Ἐδῶ ἔκλεινε τὸ πρῶτο τμῆμα τῆς Λιτανείας. Ἐν τῷ μεταξὺ μιὰ παραδειγματικὴ τάξη ἐπικρατοῦσε στὰ πεζοδρόμια. Ἡ Ἀστυνομία τῶν Πατρῶν ἔκανε ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἐπίδειξη τοῦ καλυτέρου ἑαυτοῦ της. Εὐγενικοὶ ὑπαστυνόμοι καὶ ἀρχιφύλακες, χαμογελαστοὶ ἀστυφύλακες, καὶ οἱ κ.κ. Ἀστυνόμοι συνεχῶς ἐπέβλεπαν καὶ ἐπιθεωροῦσαν.

Ἰδιαίτερα μέτρα εἶχαν ληφθῆ κι' ἀπὸ τὸ τμῆμα Γενικῆς Ἀσφαλείας Πατρῶν, ὁλόκληρη ἡ δύναμη τοῦ ὁποίου εἶχε διατεθῆ σὲ ὑπηρεσία.

Πρῶτα ὁ Τίμιος Σταυρός, τὰ ἐξαπτέρυγα, τὰ λάβαρα καὶ οἱ μεγάλες λαμπάδες. Ἀκολουθοῦσε ἕνας μαθητὴς τοῦ Ἀρεθείου, ποὺ ἔφερνε χιαστὶ τὸν Σταυρό, μικρὲς μαθήτριες ὕστερα μὲ καλαθάκια καὶ ἀνθοπέταλα, μαθήτριες καὶ μαθηταὶ τοῦ ἐκπαιδευτηρίου «Παπαδημητροπούλου», μικρὲς μαθήτριες τοῦ ἐκπαιδευτηρίου «Τρεῖς Ἱεράρχαι», ἀντιπροσωπεία τῶν ἰχθυοπωλῶν Πατρῶν καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ χορωδία τοῦ Ναοῦ.

Ἐν συνεχεία ἡ εἰκόνα τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ποὺ τὴν ὑπεβάσταζαν ναῦτες, ὁ σύλλογος ἱεροψαλτῶν, ὁ ἱερὸς κλῆρος, τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ ἡ Οὐρανία, κάτω ἀπὸ τὴν σκέπη τῆς ὁποίας ὁ πρωτοσύγγελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, πανοσιολογιώτατος ἀρχιμανδρίτης κ. Τσαντίλης, κρατοῦσε τὴ χρυσῆ θήκη μέσα στὴν ὁποία φυλάσσονται τὰ σεπτὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου.

Τμήματα στρατοῦ καὶ ἀεροπορίας συνώδευαν τὴν πομπή, ἡ ὁποία πέρασε ἀπὸ τοὺς δρόμους: Ἁγίου Ἀνδρέου, Ἁγίου Νικολάου, Μαιζῶνος, Πλατείας Γεωργίου τοῦ Α', Μαιζῶνος, Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ Ἁγίου Ἀνδρέου.

Κι' ἀκολουθοῦσαν πλήθη κόσμου, ποὺ ἔκλειναν τὴν πομπή.

Ἡ τάξη παραδειγματική. Ἡ στάση τῆς Ἀστυνομίας ἦταν τὸ θέμα τῆς συζητήσεως. Καὶ ἡ εὐλάβεια ποὺ ἐπικράτησε συνέθετε μιὰ εἰκόνα σπάνιας ὁμορφιᾶς.

Ἐνθουσιασμὸ συγκέντρωσε καὶ ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων, ποὺ ἦταν τὸ καλύτερο τμῆμα τῆς πομπῆς. Τὸ πέρασμά της σχολιάστηκε μὲ θαυμασμό.

Εἶναι τόσο εὐεργετικὴ ἡ ἀκτινοβολία ποὺ σκορπᾶ γύρω της, σὲ κάθε ἐμφάνισή της, ἡ Σχολή μας τῶν Ὑπαστυνόμων !!! . . Πόση συγκίνηση νοιώσαμε ἀντικρύζοντάς την !!! Ἐνσαρκώνει ὅλες τὶς ἐλπίδες καὶ τὰ ὄνειρα μας. Τὸ ἀθόρυβο δημιουργικό της ἔργο ἀποτελεῖ μιὰ ἐλπιδοφόρα ἐγγύηση γιὰ ἕνα καλύτερο ὑπηρεσιακὸ αὔριο.

Πόσο περήφανοι πρέπει νἄμαστε γι' αὐτήν !!! . .

Καὶ τὴ γενικὴ συμπάθεια ἀπέσπασεν ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἡ ὁποία ἐπραγματοποίησε στὴν πλατεῖα Γεωργίου τοῦ Α' δυὸ ἐπιτυχημένες ἐμφανίσεις, ἐνώπιον χιλιάδων ἀκροατῶν. Καὶ σκόρπισε συγκίνηση. Καὶ στάθηκε ἀφορμὴ ν' ἀκουσθοῦν οἱ πιὸ ἐνθουσιώδεις ἔπαινοι γιὰ τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα.

. . . Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου στὴν Πάτρα . . . Μιὰ ἀξέχαστη μέρα . . . Ἡ πίστη, στὴν ὡραιότερή της ἔκφραση . . .

Ὅσα χρόνια κι' ἂν περάσουν θὰ φτερουγίζουν πάντα στὴ σκέψη μας οἱ σκηνὲς ποὺ παρακολουθήσαμε αὐτὴ τὴ μέρα στὴ γραφικὴ καὶ φιλόξενη πρωτεύουσα τοῦ Μωριᾶ. . .

ΣΠΥΡΟΣ ΠΗΛΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἔθνος» τῆς 24-12-63, καὶ κατὰ δημοσιογραφικὴν ἀνταπόκρισιν ἐκ Καρδίτσης, ἀνεγράφη ἡ εἴδησις τῆς συλλήψεως συντακτῶν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ περιοδικοῦ «Σπῆγκελ», δι' ἐκβίασιν τοῦ μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος κ. Κυρίλλου καὶ ὅτι μεταξὺ τῶν συλληφθέντων εἶναι καὶ ὁ Χαράλαμπος Γκόνος ...«ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος «Ἀστυνομικὰ Χρονικά».

Πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας ὁ κ. Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ἀνακοινοῖ ὅτι, ὁ ὡς ἄνω Χαράλαμπος Γκόνος, οὐδεμίαν ἀπολύτως σχέσιν ἔχει μὲ τὸ περιοδικὸν «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», τὸ ὁποῖον ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, εἶναι αὐστηρῶς ὑπηρεσιακὸν καὶ ὑπεύθυνος διευθυντὴς συντάξεως εἶναι κατὰ νόμον ὁ τ. Ἀστυν. Δ/ντὴς Α' κ. Νικόλαος Ἀρχιμανδρίτης.

* ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΣΤΗΝ "ΕΘΝΙΚΗ ΕΣΤΙΑ,,
* ΔΥΟ ΩΡΕΣ ΜΕ ΤΟΥΣ "ΔΕΚΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΝΕΓΡΟΥΣ,, ΤΗΣ "ΝΕΑΣ ΣΚΗΝΗΣ,, ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΛΕΙΒΑΔΕΑ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑΪΚΟΥ**

ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΣΤΗΝ «ΕΘΝΙΚΗ ΕΣΤΙΑ»

Τὴν 12ην ὥραν τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου 1963, κατόπιν προσκλήσεως, ἀντιπροσωπεία ἀστυνομικῶν παρέστη στὸν ἁγιασμὸ ποὺ ἔγινε στὴν «Ἐθνικὴ Ἑστία» τοῦ Βασιλικοῦ Ἱδρύματος, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τῶν μαθητῶν τῆς Τουριστικῆς Σχολῆς Κύπρου, ποὺ γιὰ εἴκοσι μέρες θὰ φιλοξενηθοῦν στὴν «Ἐθνικὴ Ἑστία».

Κάθε φορὰ ποὺ βρισκόμαστε στὸ χῶρο τῆς «Ἐθνικῆς Ἑστίας» αἰσθανόμαστε νὰ μᾶς ζωογονῇ μιὰ παράξενη αὔρα, ποὺ τόσο διάχυτα πνέει ἐκεῖ. Ἔχουμε ὑποσχεθῇ ὅτι κάποτε θὰ δώσουμε μιὰ ὁλοκληρωτικὴ εἰκόνα τοῦ ἔργου, ποὺ μέχρι σήμερα ἔχει ἐπιτελέσει ἡ Ἐθνικὴ Ἑστία. Τὴν ὑπόσχεσί μας αὐτὴ δὲν τὴν ξεχνοῦμε.

Σήμερα ὅμως θέλουμε νὰ τονίσουμε ξεχωριστὰ τὰ αἰσθήματα ποὺ νοιώσαμε κοντὰ στοὺς Κυπρίους μαθητάς, μὲ τοὺς ὁποίους πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα ἀνταλλάξαμε γνῶμες καὶ ἀπόψεις. Νοιώσαμε νὰ μᾶς συνδέουν μ' αὐτοὺς τὰ ἴδια αἰσθήματα, τὰ ἴδια ἰδανικά. Κι' ὅταν μετὰ τὸν ἁγιασμό, διάφοροι ὁμιληταὶ ἀπηύθυναν χαιρετισμὸ στοὺς Κυπρίους, οἱ σκέψεις μας πέταξαν νοερὰ στὴν Κύπρο, ἐκεῖ ὅπου ἕνα σημαντικὸ κομμάτι τῆς ἑλληνικῆς σάρκας βρίσκεται ἀκόμη μακρυὰ ἀπὸ τὴν μητέρα Ἑλλάδα. Κι' ὅλων οἱ εὐχές μας κατέληξαν στὸ νὰ γίνῃ κάποτε πραγματικότης τὸ σημερινὸ ὄνειρο τῶν Κυπρίων. Ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος, πιστεύουμε ἀκράδαντα, θὰ εἰσακούσῃ κάποτε τὶς παρακλήσεις μας καὶ τότε ὁ διακαὴς πόθος τῶν Κυπρίων καὶ ὅλων μας θὰ γίνῃ πραγματικότης. Εἶναι τόσο δίκαιο τὸ αἴτημά μας ποὺ θὰ βρῇ σύντομα τὴν ἀναγνώρισί του.

Καλωσορίζουμε κι' ἐμεῖς τοὺς ἀδελφοὺς Κυπρίους καὶ τοὺς διαβεβαιώνουμε ὅτι θὰ εἴμαστε πάντοτε κοντά τους, γιατὶ τοὺς θεωροῦμε, καὶ εἶναι ἀληθινά, κάτι ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μας. Εὐχόμαστε νὰ περάσουν εὐχάριστα τὶς λίγες μέρες τῆς ἐδῶ παραμονῆς των καὶ φεύγοντας νὰ ἔχουν κλείσει γιὰ πάντα στὴν καρδιά τους τὴν Ἑλλάδα. Τότε θὰ νοιώσουν ν' ἀνθίζῃ στὶς ψυχές των κάθε εἴδους μεγαλεῖο.

ΔΥΟ ΩΡΕΣ ΜΕ ΤΟΥΣ «ΔΕΚΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΝΕΓΡΟΥΣ» ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΣΚΗΝΗΣ» ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΛΕΙΒΑΔΕΑ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους—Ἀκαδημίας θεάτρου «Ἀκαδήμεια», καὶ ὁ θιασάρχης τῆς «Νέας Σκηνῆς» κ. Κωστῆς Λειβαδέας, θέλοντας νὰ ἐξωτερικεύσουν ἐμπράκτως τὰ αἰσθήματα ποὺ τρέφουν γιὰ τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, παρεκάλεσαν τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων ὅπως ἀποδεχθῇ πρότασιν, ποὺ ἀφεώρα δωρεὰν ἀποκλειστικὴν θεατρικὴν παράστασιν πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τῶν μελῶν τῶν οἰκογενειῶν των. Ἡ πρότασις ἔγινε ἀποδεκτὴ καὶ ἔτσι τὴν 18ην ὥραν τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου βρεθήκαμε μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ θεάτρου, ὅπου ἀστυνομικοί, παντὸς βαθμοῦ καὶ ἀπὸ κάθε ὑπηρεσία, μὲ τοὺς οἰκείους των εἶχον ἀρχίσει νὰ εἰσέρχωνται στὸ θέατρο. Θέλοντας νὰ εὐχαριστήσουμε διὰ ζώσης τὴν διεύθυνσι τοῦ θεάτρου, τὸν κ. Κωστῆν Λειβαδέα καὶ τὰ μέλη τοῦ θιάσου του, πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς παραστάσεως, καὶ τοῦτο γιατὶ ὁ θιασάρχης κ. Λειβαδέας δὲν θὰ παρευρίσκετο στὸ τέλος τῆς παραστάσεως, ἀπηυθύναμε σ' αὐτοὺς τὰ ἑξῆς εὐχαριστήρια λόγια :

«Θεωροῦμεν ὑποχρέωσί μας νὰ ἐκφράσουμε τὶς θερμές μας εὐχαριστίες πρὸς τὴν Διεύθυνσι τοῦ Θεάτρου «'Ακαδήμεια» καὶ εἰδικώτερα στὸν ἐξαίρετο καὶ πολυσύνθετο καλλιτέχνη καὶ θιασάρχη κ. Κωστῆ Λειβαδέα, καθὼς καὶ στὰ ἐπίλεκτα μέλη τοῦ θιάσου τῆς «Νέας Σκηνῆς, ποὺ ἀπόψε θὰ παίξουν γιὰ μᾶς τὸ ὑπέροχο ἔργο τῆς 'Αγκάθα Κρίστι «Δέκα μικροὶ Νέγροι», ὄχι μόνον γιατὶ αὐτὸ μᾶς τὸ ἐπιβάλλει ἡ στοιχειώδης εὐγένεια, ἀλλὰ γιατὶ στὴν ἐκδήλωσι αὐτὴ τοῦ κ. Λειβαδέα διαβλέπουμε τὴν ἐκ μέρους τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου ἀναγνώρισι τῶν προσπαθειῶν ποὺ νυχθημερὸν καταβάλλουμε ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ γιὰ τὸ καλὸ τῆς Κοινωνίας.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ τονίσουμε ἰδιαίτερα τὸ γεγονὸς αὐτό, γιατὶ ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ καλλιτέχνες προσφέρουμε στὴν κοινωνία ὑπηρεσίες τέτοιες, ποὺ καμιὰ χρηματικὴ ἀμοιβὴ δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ τὶς ἱκανοποιήσῃ. Μὲ τοὺς καλλιτέχνες ὁ ἀστυνομικὸς κόσμος εἶχεν, ἔχει καὶ θὰ ἔχῃ στὸ μέλλον, εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό, πολὺ καλὲς σχέσεις. 'Απὸ τὴν δική μας πλευρὰ προσπαθοῦμε πάντοτε, μέσα στὰ πλαίσια τῶν ἁρμοδιοτήτων μας, νὰ τοὺς παραστέκουμε φιλικά. Καὶ πιστεύω πὼς τὸ ἐπιτυγχάνουμε. 'Απὸ τὴν πλευρὰ τῶν καλλιτεχνῶν γνωρίζω, ἐκ προσωπικῆς ἀντιλήψεως, λόγω τοῦ ὅτι ὑπηρετῶ στὸ Τμῆμα Πνευματικῆς 'Αγωγῆς τοῦ 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας Πόλεων, ὅτι οἱ καλλιτέχνες σὲ κάθε μας πρόσκλησι, εἴτε στὴν ραδιοφωνικὴ ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας, εἴτε καὶ σὲ κάθε ἄλλη γιορταστικὴ ἀστυνομικὴ ἐκδήλωσι, προσέρχονται πρόθυμα καὶ ἐντελῶς ἀφιλοκερδῶς καὶ μὲ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρουν πάντοτε μᾶς καθυποχρεώνουν.

Εὐχόμεθα τὸ παράδειγμα τοῦ κ. Κωστῆ Λειβαδέα νὰ βρῇ ἄξιους μιμητάς, ὄχι μόνον γιατὶ οἱ μιμηταί του θὰ δώσουν τὴν εὐκαιρία στοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ στὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν των νὰ περάσουν κοντὰ στοὺς θιάσους των δύο ὧρες εὐχάριστες καὶ ὁπωσδήποτε ὠφέλιμες, ἀλλὰ καὶ γιατὶ θὰ δικαιώσουν καὶ θὰ ἑδραιώσουν τὴν πίστι μας ὅτι ἡ 'Αθηναϊκὴ Κοινωνία, καὶ ἐν προκειμένῳ ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος τῶν 'Αθηνῶν, μᾶς ἀγαπᾶ καὶ ἀναγνωρίζει πὼς καὶ ἐμεῖς προσφέρουμε κάτι στὴν Κοινωνία.

Ἴσως πολλὲς φορές, ὅπως ἄλλωστε λένε, τὰ πολλὰ λόγια εἶναι φτώχεια. Γιὰ μᾶς ὅμως ἀπόψε, ποὺ κάνουμε κατάχρησι τῆς καλωσύνης τοῦ οἰκοδεσπότου, πιστεύω νὰ μὴ ἔχῃ αὐτὸ ἐφαρμογή. Θελήσαμε νὰ ποῦμε μὲ λίγα ἁπλᾶ λόγια αὐτὰ ποὺ τούτη τὴν στιγμὴ αἰσθανόμαστε.

Νὰ γιατὶ ἡ τόσον εὐγενικὴ ἀποψινὴ χειρονομία τοῦ κ. Κωστῆ Λειβαδέα μᾶς ἔκανε νὰ ποῦμε τὰ ὅσα εἴπαμε.

'Εκφράζοντας, ἐκ μέρους τοῦ 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας Πόλεων, καὶ πάλιν τὶς θερμές μας εὐχαριστίες εὐχόμαστε προκοπὴ καὶ εὐόδωσι καλλιτεχνικὴ σ' ὅλους ἐκείνους, ποὺ ἀπόψε μὲ τὴν πρόσκλησί τους στὸ θέατρο τοῦτο, ἀπέδειξαν περίτρανα πόσο μᾶς ἐκτιμοῦν. Τοὺς διαβεβαιώνουμε ὅμως πὼς καὶ ἐμεῖς τοὺς ἐκτιμοῦμε ἀπεριόριστα, καὶ ὅτι θὰ εἴμαστε πάντοτε οἱ καλλίτεροί των φίλοι».

Τὸ ἔργο, πέρα γιὰ πέρα ἀστυνομικοῦ ἐνδιαφέροντος, συνήρπασε τοὺς θεατάς, οἱ ὁποῖοι καὶ κατεχειροκρότησαν τοὺς ἠθοποιούς, ποὺ καθένας στὸ ρόλο του ὑπῆρξε θαυμάσιος. Συγχαίρουμε αὐτούς, ὅσο καὶ τὸν κ. Κωστῆ Λειβαδέα γιὰ τὴν ὅλη παρουσίασι τοῦ ἔργου τῆς τόσο γνωστῆς 'Αγκάθα Κρίστι. Φύγαμε ὅλοι μὲ τὶς καλύτερες ἐντυπώσεις καὶ μοναδική μας συζήτησις ἦταν ἡ εὐγενικὴ χειρονομία τῆς «Νέας Σκηνῆς» τοῦ κ. Κωστῆ Λειβαδέα.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

Στὸν μεγάλο νεκρό!

Ὑπὸ Ἀστυφύλακος κ. **Β. ΜΑΝΙΑΤΗ**

I

Τζὼν σὲ δολοφόνησαν
χωρὶς καμιὰ αἰτία,
ἄνθρωποι ἀχάριστοι
στοῦ Ντάλλας τὴν πλατεῖα.

Γιὰ πάντα ἐβασίλεψε
στὰ μάτια σου ὁ ἥλιος·
στὰ χείλη σου μαράθηκε
τὸ γέλοιο ποὺ ἀνθοῦσε.

Τὰ χέρια σου ἀκίνητα
ἐμεῖναν καὶ τὰ πόδια·
ἐσώπασε τὸ στόμα σου
ποὺ γιὰ καλὸ μιλοῦσε.

Καὶ ἡ καρδιά σου ἔπαψε
μέσα στ' ἀγνά σου στήθη,
γιὰ τὴν ἀγάπη μοναχὰ
ποὺ πάντοτε κτυποῦσε.

II

Μεγάλε εἰρηνόφιλε,
προστάτη τῶν ἀνθρώπων,
τῶν ἀδυνάτων βοηθὲ
φάρε στὴν τρικυμία.

Τὸ γόνυ τώρα κλείνουμε
μὲ μάτια δακρυσμένα,
μπρὸς στὸ σεπτό σου λείψανο
γεμᾶτοι ἀγωνία.

Καὶ δίνουμε ὑπόσχεσι,
βγαλμένη ἀπ' τὴν ψυχή μας,
ἡ μνήμη σου ἀθάνατε
νὰ μείνη αἰωνία.

III

Ἡ φλόγα ἡ παντοτεινὴ
στὸ μνῆμα σου θὰ καίη,
γιὰ νὰ φωτίζη ὅλους μας
καὶ δυνατὰ νὰ λέη:

Στὸν δρόμο ποὺ ἐχάραξα
βαδῖστε ἀγαπημένοι
Ἀνατολῖτες, Δυτικοὶ
Μαῦροι, Λευκοὶ ἑνωμένοι.

Β. ΜΑΝΙΑΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Κριτοβουλίδου Καλλινίκου.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Ἰωνίας, ἀπέναντι στὸν ἠλεκτρικὸ σταθμὸ «Κάτω Πατήσια».

Ὁ Καλλίνικος Κριτοβουλίδης, Κρὴς λόγιος, πολιτικὸς καὶ ἀγωνιστής, κατήγετο ἀπὸ τὴν ἐπαρχία Ἀποκορώνου τοῦ νομοῦ Χανίων. Στὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821 διεκρίθη ὡς γραμματεὺς τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀποκορώνου Σήφακα. Τὸ 1824 κατέφυγε στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ ἀργότερα ἐπέστρεψε πάλιν στὴν Κρήτη καὶ διωρίσθη μέλος τῆς τριμελοῦς ἐπαναστατικῆς κυβερνήσεως τῆς νήσου. Ἐξέδωσε στὴν Ἀθήνα, μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ «Ἀπομνημονεύματα τοῦ περὶ αὐτονομίας τῆς Ἑλλάδος πολέμου τῶν Κρητῶν». Ἀπέθανε στὴν Ἀθήνα τὸ 1865.

Κρίτωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κρατίνου 78, ἀπέναντι στὴν ἐκκλησιαστικὴ Ριζάρειο Σχολή.

Ὁ Κρίτων, Ἀθηναῖος φίλος καὶ ὁμήλικος τοῦ Σωκράτους, ἦταν πλουσιώτατος καὶ ἐφημίζετο γιὰ τὴν χρηστότητά του. Εἶναι ἀρκετὰ γνωστὸς ἀπὸ τὸν φερώνυμο Πλατωνικὸ διάλογο. Ὁ Κρίτων, θέλοντας νὰ γλυτώσῃ τὸν φίλο του Σωκράτην, ἐδαπάνησε πολλὰ χρήματα γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ στὴν δραπέτευσι ποὺ ἡτοίμαζε, πλὴν ὅμως συνήντησε τὴν ἄρνησι τοῦ Σωκράτους.

Κροκιδᾶ Σωτηρίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λιοσίων 162, κοντὰ στὸν κινηματογράφο «Ἀντινέα».

Ὁ Σωτήριος Κροκιδᾶς, νομομαθὴς καὶ πολιτικός, γεννήθηκε στὴν Σικυῶνα τῆς Κορινθίας τὸ 1852. Τὸ 1880 διωρίσθη ὑφηγητὴς τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου. Ἐξελέγη ὀκτάκις βουλευτὴς Κορινθίας καὶ διετέλεσεν ἐπὶ τριετίαν Γενικὸς Διοικητὴς Κρήτης (1917—1920). Μετὰ τὴν μικρασιατικὴ καταστροφή, ἡ ἐπαναστατικὴ Κυβέρνησις τοῦ ἀνέθεσε τὴν Πρωθυπουργία. Συνέγραψε διάφορα νομικὰ βιβλία καὶ ἀπέθανε στὸ Περιγιάλι τῆς Κορινθίας τὸ 1924.

Κρόνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πολυμνίας 7, κοντὰ στὴ πλατεῖα Κυψέλης.

Ὁ Κρόνος, παλαιότατος θεὸς τῶν Ἑλλήνων, ἦταν γυιὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς

Γαίας καὶ σύζυγος τῆς Ρέας. Ἐθεωρεῖτο ὡς προσωποποίησις, κατ' ἄλλους μὲν τοῦ χρόνου, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ σίτου. Σύμφωνα μὲ τὴ μυθολογία ὁ Κρόνος κατέπιε τὰ ἀρτιγέννητα παιδιά του (Ἑστίαν—Δήμητρα—Ἥραν—Πλούτωνα καὶ Ποσειδῶνα), φοβούμενος μὴ τοῦ πάρουν τὴν ἐξουσία. Ὅταν ὅμως ἐγέννησε τὸν Δία, ἡ Ρέα ἔδωσε σ' αὐτόν, ἀντὶ τοῦ ἀρτιγεννήτου βρέφους, ἐσπαργανωμένο λίθο. Ὅταν ὁ Ζεὺς ἠνδρώθη ἠνάγκασε τὸν Κρόνο νὰ ἐξεμέσῃ τοὺς καταποθέντας ἀδελφούς του καὶ συγχρόνως τὸν ἐξεθρόνισε, κρημνίζοντάς τον στὰ ἔσχατα θεμέλια τοῦ σύμπαντος. Ἔτσι κατέλαβε τὴν ἐξουσία. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Κρότωνος.

Πάροδος τῆς λεωφ. Βουλιαγμένης 121, μία στάσι πρὶν τὸν «Ἅγιο Ἰωάννη».

Ἡ Κρότων ἢ Κροτώνη ἢ Κροτωνεία (σήμερα Κοτρόνε), ἦταν στὴν ἀρχαιότητα περιώνυμη πόλις τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος (Κάτω Ἰταλίας). Ἀχαϊκὴ ἀποικία, ἱδρύθη περὶ τὸ 710 μ. Χ. Τὸ 194 π. Χ. κατέστη ρωμαϊκὴ ἀποικία.

Κρουαζὲ Ἀλφρέδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κρουμπάχερ στὸ Γαλάτσι.

Ὁ Ἀλφρέδος Κρουαζέ, Γάλλος φιλόλογος καὶ ἑλληνιστὴς γεννήθηκε στὸ Παρίσι τὸ 1845. Τὸ 1885 ἐγένετο καθηγητὴς τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τῶν Παρισίων καὶ τὸν ἑπόμενο χρόνο ἐξελέγη μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιγραφῶν. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Α' παγκοσμίου πολέμου, ὡς πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως πρὸς ὑπεράσπισι τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἠγωνίσθη γιὰ τὴν πραγματοποίησι τῶν ἑλληνικῶν πόθων καὶ δικαίων καὶ ἐδημοσίευσε (1919) τὸ βιβλίο του «Ἡ ἀθάνατος Ἑλλάς», διαπνεόμενο ἀπὸ θερμότατο φιλελληνικὸ πνεῦμα. Ἀρκετὰ γνωστὸ εἶναι τὸ ἔργο του: «ἡ Ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνίας», τὴν ὁποία συνέγραψε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Μαυρικίου. Ἀπέθανε στὸ Παρίσι τὸ 1923.

Κρουμπάχερ Καρόλου.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Γαλατσίου 66, δυὸ στάσεις πρὶν τοῦ τέρματος τῶν λεωφορείων «Γαλάτσι».

Ὁ Κάρολος Κρουμπάχερ, Βαυαρὸς βυζαντινολόγος καὶ νεοελληνιστής, ἐκ τῶν θεμελιωτῶν τῆς βυζαντινολογικῆς ἐπιστήμης, γεννήθηκε στὸ Κίρναχ (κωμόπολις κοντὰ στὴ Κέμπτεν) τὸ 1856. Διετέλεσε τακτικὸ μέλος τῆς Βαυαρικῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν καὶ ἀνεμίχθη στὸ γλωσσικὸ ζήτημα μὲ τὸ ἀκαδημαϊκό του ἔργο «Τὸ πρόβλημα τῆς νεοελληνικῆς γραπτῆς γλώσσης», ὑποστηρίζοντας τὴν δημοτικὴ γλῶσσα. Ἀπέθανε τὸ 1909.

Κρουσίου Μαρτίνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λαγουμιτζῆ 20, ἀπέναντι στὴ «Παιδικὴ Χαρὰ» τοῦ Κουκακίου.

Ὁ Μαρτῖνος Κρούσιος, Γερμανὸς φιλόλογος καὶ ἑλληνιστής, γεννήθηκε στὴν Βαμβέργη τὸ 1526. Τὸ 1559 διωρίσθη καθηγητὴς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς καὶ λατινικῆς γλώσσης, τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ρητορικῆς στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Τυβίγγης, ὅπου καὶ ἐδίδαξε μέχρι τὸ 1592. Ὁ Κρούσιος εἶναι ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ ἐδίδαξαν στὴ Δύσι τὴν νεοελληνικὴ γλῶσσα. Ἄριστο θεωρεῖται τὸ ἔργο του «Turcograecia» (1584), ποὺ εἶναι σημαντικωτάτη πηγὴ πληροφοριῶν γιὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας καὶ τοὺς δύο πρώτους αἰῶνες τῆς τουρκοκρατίας στὴν Ἑλλάδα. Ἀπέθανε στὴν Τυβίγγη τὸ 1607.

Κρουσόβου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ὀρμινίου 20, ὄπισθεν (ΝΑ) τοῦ ξενοδοχείου «Χίλτον».

Τὸ Κρούσοβον, πόλις σήμερα τῆς Σερβίας, ἦταν ἐπὶ τουρκοκρατίας μία ἀπὸ

τὶς ἀκμαιότερες ἑλληνικὲς ἑστίες καὶ ὑφίστατο σημαντικὲς καταστροφὲς ἀπὸ τὶς βουλγαρικὲς συμμορίες, ὡς ὁρμητήριο τῶν ἑλληνικῶν ἀνταρτικῶν σωμάτων.

Κρυστάλλη Κωνσταντίνου.

Πάροδος τῆς πλατείας Παπαδιαμάντη στὴ συνοικία «Κυπριάδου» (Ἄνω Πατήσια).

Ὁ Κώστας Κρυστάλλης, εἰδυλλιακὸς καὶ βουκολικὸς ποιητὴς τοῦ περασμένου αἰῶνος, γεννήθηκε στὸ Συρράκον τῆς Ἠπείρου τὸ 1868. Τὸ σύντομο ποιητικό του ἔργο (ἀπέθανε φυματικὸς τὸ 1896 σὲ ἡλικία 28 χρόνων) προεκάλεσεν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσι καὶ συνέβαλε στὸ νὰ καταστῆ συμπαθὴς ἡ δημοτικὴ γλῶσσα. Νὰ πῶς ὁ λογοτέχνης Μ. Περάνθης σὲ λίγες λέξες ὁμιλεῖ γιὰ τὸν Κρυστάλλη: «Πέθανε σκλάβος ἀοιδὸς τοῦ ἐλεύθερου τόπου, ἄρρωστος ψάλτης τῆς ὑγείας, ὀνειροπόλος τσομπάνος χωρὶς πρόβατα». (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ συνοικισμοὺς καὶ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Κρωπίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγίας Σοφίας 14, ὄπισθεν τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ Πελοποννήσου.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν συνώνυμο δῆμο τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς, ποὺ ἀνῆκε στὴν Λεοντίδα φυλὴ καὶ εὑρίσκετο μεταξὺ Πάρνηθος καὶ Αἰγαλέω.

Κτενᾶ Παναγῆ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Εὐαγγελιστρίας 10, ὄπισθεν τῆς ἐκκλησίας «Εὐαγγελίστρια».

Ὁ Παναγῆς Κτενᾶς, γνωστὸς μὲ τὸ παρωνύμιο Μπατζακάτσας, Ἀθηναῖος ὁπλαρχηγὸς τοῦ 1821, διηύθυνε τὴν πρώτη πολιορκία τῆς Ἀκροπόλεως (1821-1822), τῆς ὁποίας καὶ διετέλεσε φρούραρχος. Μετὰ τὸν ἐξ ἐκρήξεως θάνατό του, τὸν διεδέχθη ὁ ἀδελφός του Σπῦρος, ὁ ὁποῖος ὅμως, ἐξ αἰτίας τοῦ χαρακτῆρος του, σύντομα ἐξεδιώχθη καὶ στὴ θέσι του διωρίσθη ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδροῦτσος.

Κτησιβίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἐρατοσθένους 15, κοντὰ στὸν «Ἅγιο Σπυρίδωνα» Παγκρατίου.

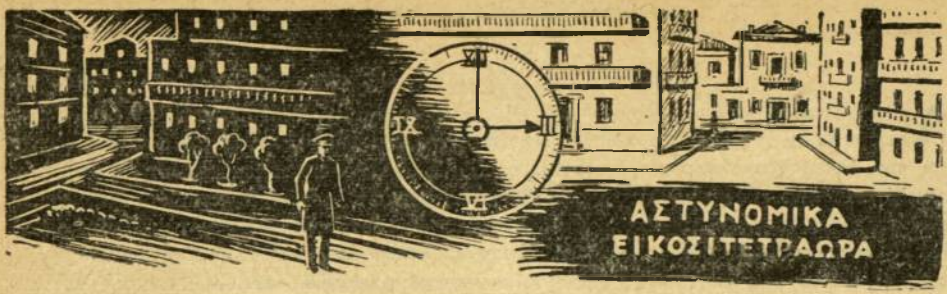
Ὁ Κτησίβιος, ἕνας τῶν σημαντικωτέρων μηχανικῶν τῆς ἀρχαιότητος ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ἔζησε τὸν 3ο π.Χ. αἰῶνα καὶ διεκρίθη ἰδιαιτέρως στὴν πολεμικὴ μηχανική.

Κτησίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πτολεμαίων, κοντὰ στὴ πλατεῖα Προσκόπων τοῦ Παγκρατίου.

Ὁ Κτησίας, περιώνυμος γιατρὸς καὶ ἱστορικὸς συγγραφεὺς ἀπὸ τὴν Κνίδο, ἔζησε τὸν Ε΄ - Δ΄ π.Χ. αἰῶνα. Διετέλεσε βασιλικὸς γιατρὸς τοῦ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος,τὸν ὁποῖον καὶ ἐθεράπευσεν, ὅταν ἐπληγώθη ἀπὸ τὸν Κύρο στὴν παρὰ τὰ Κούναξα μάχη. (401 π.Χ.). Συνέγραψε τὰ «Περσικὰ» καὶ τὰ «Ἰνδικά».

(Συνεχίζεται)

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

Ενας χρόνος ἔφυγε, ἕνας ἄλλος γεννήθηκε. Μία στιγμὴ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν αἰωνιότητα ποὺ τὴν τιμοῦμε μὲ αἰσθήματα χαρᾶς ἀνάμικτα μὲ λύπη, ἀφοῦ κάθε καινούργιον χρόνο ἀνατέλλουν καὶ νέες ἐλπίδες, νέες προσδοκίες, ἀλλὰ καὶ δὲν μᾶς διαφεύγει ὅτι ἐσημειώσαμε ἕνα ἀκόμη βῆμα πρὸς τὸ μεγάλο τέρμα τῶν ἐγκοσμίων . . .Ὁπωσδήποτε, εὐχὴ ὅλων μας εἶναι νὰ ἔλθουν καλύτερες ἡμέρες μὲ τὸ 1964, νὰ ἐπαληθεύσουν οἱ προσδοκίες καὶ οἱ ὁραματισμοὶ δι' ἕνα εὐτυχέστερον αὔριον καὶ ἡ Ἀστυνομικὴ Ἰδέα νὰ λαμπρύνῃ περισσότερον τὰ ὅσα καθιέρωσε ἐδῶ καὶ 43 χρόνια ἀπὸ τῆς μεγάλης ἐκείνης ἀφετηρίας της . . .

***

«Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ» λοιπόν. Ἀρχὴ τοῦ 44ου ἔτους ἐκπολιτιστικῆς δράσεως τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, μία ἀρχὴ ποὺ στηρίζεται εἰς τὰ τόσα λαμπρὰ στάδια τῶν προηγουμένων ἐτῶν καὶ προοιωνίζει περισσότερον λαμπρὰν καὶ ἔνδοξον τὴν πορείαν. Ἀρχὴ νέων ἀγώνων εἰς τὴν μεγάλην μάχην τοῦ καλοῦ ἐναντίον τοῦ κακοῦ, ἀρχὴ νέων μόχθων διὰ τὴν περιφρούρησιν ὅσων μὲ τόσας θυσίας ἀπεκτήθησαν καὶ καθιερώθησαν εἰς τὰς κοινωνίας τῶν μεγαλοπόλεων, ἀλλὰ καὶ διὰ μεγαλύτερα ἐπιτεύγματα, ὑψηλότερα ἀνεβάσματα. Καλούμεθα ὄχι μόνον νὰ διαφυλάξωμεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὰ πολύτιμα ἀποκτήματα τοῦ χθές, τὰ πράγματι μεγάλα εἰς περιεχόμενον καὶ ὄγκον ἐπιτεύγματα, ἀλλὰ νὰ δημιουργήσωμεν νέας ἐπάλξεις· καὶ νὰ ἐπιτύχωμεν νὰ ἀρθῇ ἡ ἀστυνομικὴ ἀποστολὴ εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο ποὺ τὰ τελειότερα ἀνθρώπινα ἰδανικὰ ἐπιτάσσουν.

***

Τελευταῖα βήματα τοῦ ἔτους ποὺ ἔφυγε οἱ σελίδες αὐτὲς τῶν «Εἰκοσιτετραώρων». Κατὰ κυριολεξίαν ὄχι ἀκριβῶς τὰ τελευταῖα, ἀφοῦ εἶναι τεχνικῶς ἀδύνατον νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὸ τεῦχος αὐτὸ καὶ τὰ γεγονότα τοῦ τελευταίου δεκαημέρου. Ας μοῦ ἐπιτραπῇ ὅμως μία πρόβλεψις: Ὅτι τὸ 1963 κλείνει πλέον μὲ αὐτὰ τὰ δύο σοβαρὰ κατὰ τῆς ζωῆς ἐγκλήματα τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ἤτοι μὲ τὸν φόνον τῆς Ἰουλίας Συρεγγέλα ἀπὸ τὸν Πέρσην ἀξιωματικὸν Ρεζᾶ Μιρτολουΐ, εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ τὴν ὑπόκυψιν εἰς τὰ θανατηφόρα τραύματά του τοῦ ἐργάτου Θ. Ἀντωνοπούλου, εἰς τὸν Πειραιᾶ. Κλείνει μὲ δύο σοβαρώτατα ἐγκλήματα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἕνα διελευκάνθη πλήρως εἰς ἐλάχιστον χρόνον καὶ τὸ ἕτερον ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ μᾶς ἀπασχολῇ ὡς πρὸς τὰς συνθήκας καὶ τὸν δράστην. Βέβαιον εἶναι ὅμως, εἰς ὅ,τι ἀφορᾶ τὰ τῆς ζωῆς τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἀστυνομικῶν, ὅτι τὸ ἔτος ποὺ μᾶς ἔφυγε ἔκλεισε ὁριστικὰ μὲ τὴν σπανίαν περίπτωσιν αὐτοκτονίας ἑνὸς ἀστυφύλακος, θύματος ψυχοδιανοητικῶν καταστάσεων εἰς τὰς ὁποίας εἶναι μοιραῖον νὰ ὑπόκειται ὁ ἄνθρωπος οἱασδήποτε ἐποχῆς. Κατὰ τὰ ἄλλα, οὐδεμία πρόβλεψις ἀποτολμᾶται ἀπὸ τὸν γράφοντα καὶ οὐδεμία βεβαιότης εἶναι δυνατή. Ἂς ἔλθωμεν λοιπὸν εἰς τὰ γνώριμα ἐδάφη τῆς τελευταίας πραγματικότητος, εὐχόμενοι ὑπὲρ ἀλλήλων τὸ αἴσιον καὶ τὸ εὐτυχὲς τοῦ νέου ἔτους ποὺ ἀνέτειλλε.

***

Ασεμνα θεάματα ἀπὸ τῆς ὀθόνης καὶ ἄσεμνοι ἐπιδείξεις ποικιλότροποι εἰς ἄνθησιν τὸν τελευταῖον καιρόν. Ὑπερτολμηραὶ καὶ ἐμετικαὶ σκηναὶ ἐφάνησαν ἀπὸ τὸν ἐγχώριον ἰδίως κινηματογράφον, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν κινητοποίησιν τῶν ἀστυνομικῶν καὶ δικαστικῶν ἀρχῶν καὶ τὴν προσαγωγὴν εἰς τὸ αὐτόφωρον μονομελὲς ἑπτὰ διευθυντῶν κεντρικῶν καὶ μὴ κινηματογράφων, οἱ ὁποῖοι προέβαλον σκηνὰς ποὺ εἶχαν περικοπῆ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐλέγχου κινηματογραφικῶν ταινιῶν. Ἐν τῷ μεταξὺ σύσσωμος ὁ τύπος ἐξηγέρθη καί, μὲ χρονογραφήματα, σημειώματα, σχόλια καὶ παρατηρήσεις ἐκαυτηρίασε τὸ φαινόμενον ποὺ δὲν ἀπευθύνεται κἂν εἰς ἀνθρώπους. «Ὅ,τι »τὸ χυδαιότερον συναντᾶ κανεὶς εἰς περιοδικὰ καὶ ἀπηγορευμένα βιβλία», σημειώνει μία ἐφημερίς, «τὸ βλέπομε ἁπλωμένο στὶς τεράστιες μοντέρνες ὀθόνες καὶ γιὰ νὰ » παρασυρθῆ ὁ θεατὴς ὑπάρχουν πάντα αἱ ἀηδεῖς διαφημίσεις ἔξω ἀπὸ τοὺς κινημα» τογράφους . . . Εἴδαμε ἀπὸ τῆς ὀθόνης ἑλληνικὴν ταινίαν ἡ ὁποία δείχνει νὰ κι» νοῦνται ρεαλιστικὰ τὸ ἕνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου μικρὰ παιδιά, ἐνῶ ὁ δῆθεν καλλιτεχνικὸς » φακὸς ἠγωνίζετο ἐπὶ δίωρον—πάντα ὅμως ἐπιτυχῶς—νὰ συλλάβη τὸ ἀνώριμον » στῆθος τῆς 11ἐτίδος πρωταγωνιστρίας. Εἴδαμε οἶκον ἀγοραίου ἔρωτος νὰ προσφέρη » ἄσυλον εἰς τρία συγχρόνως πρόσωπα, ποὺ κλείνονται εἰς ἓν καὶ μόνον δωμάτιον » μέ, προφανῶς, διαθέσεις κάθε ἄλλο παρὰ κοσμικές . . . Τὸ κακὸ κορυφώνεται. » Οἱ δρόμοι τῶν Ἀθηνῶν γίνονται ἀδιάβατοι ἀπὸ τὶς διαφημίσεις, οἱ κινηματογράφοι » ἁπλησίαστοι. Ὡς πότε θὰ συνεχισθῆ τὸ κακό;». Καὶ ἀλλοῦ, ἀπὸ ἄλλας στήλας: «Ἄσεμνες, σκανδαλοεμετικές, ἀλλὰ καί . . . «διδακτικές», ἀφοῦ σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς » τὶς σκηνές, μία τρόφιμος τοῦ ἀναμορφωτηρίου, διὰ τῆς ἐποπτικῆς παιδαγωγικῆς » μεθόδου, διδάσκεται τὰ τῶν τρόπων καὶ μεθόδων τῆς διαιωνίσεως τοῦ εἴδους . . .».

***

Τὰ ἰδικά μας σχόλια ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω, καὶ ὅσων ἄλλων ἀνεγράφησαν ἀκόμη ἀπὸ τὸν τύπον, νομίζω ὅτι περιττεύουν. Τὸ ἴδιον περιττεύει καὶ οἱαδήποτε ἀπόπειρα τοῦ νὰ λεχθῆ τι εἰς ὅλους μας ἐπιβάλλεται. Ας λεχθῆ μόνον ὅτι τὰ ἄσεμνα γενικῶς εὑρίσκουν μεγάλην ἀπήχησιν μεταξὺ τῶν νέων, οἱ ὁποῖοι, ὅταν δὲν καταφεύγουν εἰς ἀνάλογα κινηματογραφικὰ θεάματα εὑρίσκουν ἄλλους τρόπους ἱκανοποιήσεως, τῆς «περιεργείας» τουλάχιστον. Παράδειγμα . . . ἀθωότατον αἱ μαθήτριαι γυμνασίου θηλέων τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὁ 18ετὴς Α.Τ. ἐπεδείκνυεν ἀσέμνους φωτογραφίας ποὺ ἐγένοντο ἀνάρπαστοι. Ἂς λεχθῆ ἀκόμη ὅτι αἱ ἄσεμνοι ἐπιδείξεις «ἐκ τοῦ φυσικοῦ» φαίνεται νὰ πληθύνωνται. Δύο ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα κρούσματα ἐπ' αὐτοῦ εἶναι ἐκεῖνο κεντρικοῦ κινηματογράφου καὶ τὸ ἄλλο κεντρικωτάτης πλατείας τελευταίως.

***

Τὰ ὅσα ἐγράφοντο εἰς τὰς στήλας αὐτὰς τῶν δύο προηγουμένων τευχῶν, ἀναφορικῶς μὲ τὸ ἐν ὄψει τῶν ἑορτῶν βέβαιον κῦμα τῶν πάσης μορφῆς παρανόμων ἐράνων, λαχειοφόρων ἢ φιλανθρωπικῶν ἀγορῶν κ.λ. κ.λ., εὗρον ἀπήχησιν καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν ὁλοκλήρου τοῦ τύπου, ὑποδεικνύοντος τὸ ἄτοπον τοῦτο ποὺ κάθε χρόνον μᾶς ἀπασχολεῖ σοβαρώτατα αὐτὴν τὴν ἐποχήν. Πρὸς τοῦτο καὶ ἐγκύκλιος τοῦ Ὑφυπουργείου Ἐσωτερικῶν πρὸς τὰς ἀστυνομικὰς διευθύνσεις καὶ διοικήσεις χωροφυλακῆς, διὰ τῆς ὁποίας συνιστᾶται ἡ αὐστηρὰ ἐφαρμογὴ τῶν σχετικῶν νόμων τῶν ἀπαγορευόντων ἀπολύτως τοὺς πάσης μορφῆς ἐράνους, τὰς λαχειοφόρους ἢ φιλανθρωπικὰς ἀγορὰς καθὼς καὶ τὴν διὰ παντὸς ἄλλου τρόπου συλλογὴν χρημάτων ἢ ἀντικειμένων, ὡς λ.χ. ἡ πώλησις βιβλίων, περιοδικῶν, ἐφημερίδων, ἡμερολογίων κ.λ. διὰ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς. Φυσικά, οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν δύναται νὰ διανοηθῆ ὅτι ἄνευ τῶν σχο-

λίων τοῦ τύπου καὶ τῆς ὑπουργικῆς ἐγκυκλίου,πολὺ δὲ περισσότερον ἄνευ τῶν παραινέσεων τῶν «Εἰκοσιτετραώρων», τὸ θέμα τοῦτο θὰ ἀφήνετο εἰς τὴν τύχην του. Ἡ 'Αστυνομία εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἀφαρμόζῃ πάντοτε τοὺς νόμους, αἱ ἐπὶ τούτου δὲ διαταγαὶ τῶν προϊσταμένων ἀρχῶν καὶ τὰ σχόλια τοῦ τύπου ἁπλῶς ὑπομιμνήσκουν, ὑποδεικνύουν καὶ γενικῶς τονίζουν μίαν ὑποχρέωσιν ἐκ τῶν πραγμάτων ἐπιτακτικήν. 'Απομένει νὰ ἴδωμεν κατὰ πόσον αἱ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου παραβάσεις θὰ μειωθοῦν κατὰ τὴν ἐφετινὴν ἑορταστικὴν περίοδον, ἄν, ὡς εἶναι εὐχῆς ἔργον καὶ ἐπιθυμία ὅλων μας, δὲν ἐκλείψουν παντελῶς.

***

'Απήχησιν εὗρον καὶ τὰ ὅσα ἐγράφοντο ἐδῶ διὰ τοὺς ἐπαίτας καὶ τοὺς μικροπωλητάς, πλήν, διὰ τοὺς τελευταίους, ὅλως ἀντιστρόφως . . . Φαίνονται ἀποφασισμένοι οἱ συμπαθεῖς αὐτοὶ βιοπαλαισταὶ νὰ κατακλύζουν πάντοτε τοὺς δρόμους, νὰ ὀξύνουν ἔτι περισσότερον τὸ πρόβλημα ἀντιμετωπίσεώς των, ἀλλὰ καὶ νὰ δημιουργοῦν λίαν δυσμενεῖς καταστάσεις προβάλλοντες παθητικὴν ἀντίστασιν ἢ ἐπιτιθέμενοι καὶ χειροδικοῦντες κατ' ἀστυνομικῶν. Χαρακτηριστικὸν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἐπεισόδιον τῆς ὁδοῦ 'Ακαδημίας, κατὰ τὸ ὁποῖον δύο μικροπωληταὶ ἀφοῦ ἐξύβρισαν, ἠπείλησαν καὶ ἐβλασφήμισαν ἀστυνομικὸν ὄργανον ποὺ τοὺς συνέστησε νὰ ἀπομακρυνθοῦν μὲ τὰ χειραμάξιά των, ἐπετέθησαν ἐναντίον του μὲ σουγιά, τοῦ ἑνὸς μάλιστα αὐτοτραυματισθέντος ὡς συνήθως διὰ πρόκλησιν ἐντυπώσεων. Τὸ δικαστήριον βεβαίως ἐπέβαλε τὴν ἁρμόζουσαν ποινήν. Χαρακτηριστικὸν καὶ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ δικηγόρου ποὺ ἐπενέβη προκλητικώτατα ὑπὲρ συλληφθέντος καὶ εἰς τὸ Τμῆμα ὁδηγουμένου μικροπωλητοῦ. 'Ο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Θέμιδος τεταγμένος ἐξύβρισεν τοὺς ἀστυνομικούς, προέβαλεν ἀντίστασιν καὶ ἐπέτυχε τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ μικροπωλητοῦ. Γεγονότα δηλαδὴ ποὺ ἀποδεικνύουν ὅτι τὸ λίαν δυσάρεστον, ὅσον καὶ ἀκανθῶδες καὶ περίπλοκον θέμα τῶν μικροπωλητῶν, παραμένει εἰς τὸ ἀκέραιον.

***

Κρούσματα ἐπιθέσεως κακοποιῶν καὶ μή, κατ' ἀστυνομικῶν ὀργάνων ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν καθηκόντων των, ἐλάμβανον χώραν εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ εἰς ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη τῆς ὑδρογείου. "Αλλοτε περισσότερα καὶ ἄλλοτε ὀλιγώτερα, εἰς ὡρισμένας χώρας πολλὰ καὶ εἰς ἄλλας ἐλάχιστα. Γενικῶς, οὐδεμία ἐποχὴ καὶ οὐδεμία χώρα δύνανται νὰ διεκδικήσουν ὑπὲρ αὐτῶν παντελῆ ἔλλειψιν τοῦ, παλαιοῦ ὅσον καὶ αἱ πολιτισμέναι κοινωνίαι, φαινομένου τῆς ἔργῳ θρασύτητος κατὰ τῶν τηρητῶν τοῦ νόμου. 'Εκεῖνο ποὺ προκαλεῖ ἐντύπωσιν ὅμως, εἰς τὰ «καθ' ἡμᾶς», εἶναι ὁ λ ό γ ο ς διὰ τὸν ὁποῖον ὡρισμένα ἄτομα ἐπιτίθενται κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν. 'Ιδοὺ λοιπὸν μερικοὶ «λόγοι» ἀπὸ τὴν τελευταίαν συγκομιδὴν ἐπιθέσεων ἐναντίον μας: 'Επετέθη κατὰ τοῦ ἀρχιφύλακος περιπολικοῦ τῆς 'Αμέσου Δράσεως ὁ Κ.Α., εἰς τὴν ὁδὸν 'Αγίου Κωνσταντίνου, διότι π α ρ ε τ η ρ ή θ η ὡς πρωταίτιος ἐπεισοδίου (καὶ ὅταν συνελήφθη ἔσπασε μὲ «κουτουλιὰ» τὸ τζάμι τοῦ περιπολικοῦ). 'Επετέθησαν εἰς τὴν Δάφνην κατ' ἀστυφύλακος οἱ Ν.Α. καὶ Χ.Μ. διότι ἐπίσης π α ρ ε τ η ρ ή θ η σ α ν. Καὶ ἀκόμη διότι π α ρ ε τ η ρ ή θ η σ α ν ἐπειδὴ τραγουδοῦσαν καὶ ἀνησυχοῦσαν τοὺς περιοίκους εἰς τὴν λεωφόρον Κηφισιᾶς, ἐπετέθησαν κατὰ περιπολοῦντος ἀστυφύλακος οἱ Β.Π., Ν.Ρ. καὶ Δ.Μ. . . . Θλιβερὰ γεγονότα δηλαδή, τὰ ὁποῖα δεικνύουν ὅτι πολὺ ἐπικινδύνους ἀντιλήψεις ἔχουν μερικοὶ «κύριοι» διὰ τὴν ἔννοιαν καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ **ἀνθρώπου**. 'Οπωσδήποτε, ὁ χαρακτηρισμὸς «ὑπάνθρωποι» εἶναι ὁ πλέον ἐπιεικὴς διὰ τὴν περίπτωσίν των. Διότι ὁ πραγματικὰ πωρωμένος ἐγκληματίας —ὁ αἱμασταγὴς φονεύς, ὁ ἀμετανόητος διαρρήκτης, ὁ στυγνὸς λαθρέμπορος ναρκωτικῶν ἢ σωματέμπορος κ.λ.—ἔχει τὸ ἐλαφρυντικὸν τουλάχιστον ὅτι ἐπιτίθεται διὰ

νὰ ἐπιβιώσῃ ἢ νὰ ἀποφύγῃ αὐστηροτάτην ποινήν, καὶ ὁπωσδήποτε ὁ ἀστυνομικὸς ἔχει κατὰ νοῦν ὅτι ἠμπορεῖ νὰ ἐκδηλωθῇ ἐπίθεσις ἐναντίον του ἀπὸ ἕνα παρόμοιον κοινωνικὸν ἀπόβρασμα. Ἀπὸ τὸν ἐλαφρῶς παρεκτραπέντα ὅμως, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπευθύνονται συστάσεις, τί ἠμπορεῖ νὰ ἀναμένῃ ὁ ἀστυνομικός;

***

Ἔργα σεβαστὰ καὶ ἡμέραι ποικίλαι κλεπτῶν-διαρρηκτῶν. Ἄστρον λαμπερὸν εἰς τὸ πάνθεον ὁλοκλήρου τῆς συγκομιδῆς κλεπτῶν-διαρρηκτῶν τοῦ ἔτους ποὺ ἔφυγε, ὁ Γ.Τ. τῶν 27 ἐτῶν. Γόνος καλῆς οἰκογενείας ὁ ἄνθρωπος καὶ χωρὶς τίποτα νὰ προδίδῃ τὸ ἐγκληματικόν του τάλαντον—ἔφεσιν πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν εἶχε, μῖμος ἄριστος ἦτο κ.λ.κ.λ.—ἐπραγματοποίησε 14 κλοπὰς αὐτοκινήτων καὶ αὐτοκινητικῶν εἰδῶν τὸν τελευταῖον καιρὸν μὲ πολλὰς πρωτοτυπίας. Μία πρωτοτυπία του ἦτο ἡ τελεία μεταμόρφωσις τῶν ἑκάστοτε κλεπτομένων αὐτοκινήτων, μὲ ἀφαιρέσεις ἀλλὰ καὶ προσθήκας εἰδῶν καὶ ὀργάνων ἀπὸ τὴν πλουσίαν παρακαταθήκην ἐκ κλοπῶν ποὺ διέθετε. Καὶ τὴν τελείαν αὐτὴν μεταμόρφωσιν ἔκαμνε πλέον τελειοτέραν ἡ προσθήκη τοῦ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντος ἀριθμοῦ κυκλοφορίας, εἰς βαθμὸν μάλιστα νὰ καλοῦνται οἱ ἰδιοκτῆται-θύματα καὶ νὰ μὴ ἀναγνωρίζουν τὸ κλαπὲν ὄχημά των. Ἄλλαι πρωτοτυπίαι τοῦ ἀνδρὸς ἀρκεταί, ἀλλὰ ὁ χῶρος ἐπιτάσσει νὰ σταματήσω ἐδῶ μὲ μόνην τὴν προσθήκην ὅτι Γάλλος καὶ Ἰταλὸς παθόντες ἐξεφράσθησαν λίαν εὐμενῶς διὰ τὴν Ἀστυνομίαν, ὅταν ὁ δράστης περιῆλθεν εἰς χεῖρας μας καὶ ἅπαντα τὰ κλαπέντα ἀνευρέθησαν καὶ παρεδόθησαν. Ἄλλα ἄστρα τῶν τελευταίων ἡμερῶν: Οἱ νεαροὶ Ε.Χ. τῶν 16 ἐτῶν, Γ.Τ. τῶν 18, Φ.Κ. τῶν 19 καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς δυσωνύμου σπείρας των Δ.Ν. τῶν 20 ἐτῶν. Δώδεκα διαρρήξεις δι' ἀνοικτοῦ φεγγίτου εἰς καταστήματα τῶν Ἀθηνῶν κοσμοῦν τὴν τελευταίαν δρᾶσιν των, ἄλλαι διαρρήξεις εἰς οἰκίας τῆς Φιλοθέης καὶ τοῦ Ψυχικοῦ, κ.λ.κ.λ. Χαρακτηριστικὴ ἡ δρᾶσις τοῦ «μικροῦ» τῆς σπείρας, τοῦ Ε.Χ. τῶν 16 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος μεταξὺ τόσων ἄλλων ἔχει καὶ τοῦτο εἰς τὸ ἐνεργητικόν του: Ἐπήδησε ἀπὸ τὸν ἀνοικτὸν φεγγίτην εἰς καθαριστήριον καὶ ὁ θόρυβος ἐξύπνησε τὴν ἐκεῖ κοιμωμένην γυναῖκα. Κατώρθωσεν ἐν τούτοις νὰ κρυφθῇ εἰς κάποιον σημεῖον, μετὰ πάροδον δὲ τριῶν ὡρῶν καὶ ὅταν ἡ γυναῖκα εἶχεν ξανακοιμηθῇ, αὐτὸς δὲ εἶχε κουρασθῇ νὰ περιμένῃ τὴν εὐκαιρίαν διαφυγῆς του, ἐξύπνησε τὴν κοιμωμένην καὶ τῆς ἐδήλωσε: «Εἶμαι ἀστυνομικός. Ἔχω κρυφθῇ ἐδῶ ἀπὸ ἐνωρὶς διότι παρακολουθῶ κάποια σπεῖρα ποὺ πρόκειται νὰ διαρρήξῃ τὸ μαγαζὶ ἀπόψε. Ἄνοιξέ μου νὰ βγῶ καὶ νὰ δῶ τί γίνεται ἔξω!...» Καὶ ἐκείνη τοῦ ἄνοιξε... καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐκοιμήθη μέχρι πρωΐας... Ἄλλοι: Οἱ 18ετεῖς Ρ.Π., Ι.Π. καὶ Χ.Κ., οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦντες ἄλλην σπεῖραν διέπραξαν ἀπὸ 8μήνου 18 κλοπὰς μοτοποδηλάτων, σκοῦτερς καὶ διαφόρων εἰδῶν ἐκ σταθμευμένων αὐτοκινήτων, τοῦ Ι.Π. μάλιστα φέροντος καὶ περίστροφον κατὰ τὴν σύλληψίν του, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφαιρέσει ἀπὸ αὐτοκίνητον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λιοσίων.

***

Ὡχριοῦν ὡστόσον πολλαὶ σπεῖραι τοῦ 1963 ἐμπρὸς εἰς τὴν τελευταίαν τῶν δέκα, τὰ μέλη τῆς ὁποίας εἶχαν συμπήξει τὸ «Τέντυς Κλάμπ No 3» καὶ ἠσχολοῦντο περισσότερον μὲ τὰ συναρπαστικὰ σπὸρ κλοπῶν αὐτοκινήτων καὶ γυναικείων τσαντῶν. Πομπώδη ψευδώνυμα καὶ μεγάλες ἐγκληματικὲς φιλοδοξίες εἶχαν οἱ νεαροὶ αὐτοὶ τέντυ-μπόϋς τῶν 15—25 ἐτῶν, χαρακτηριστικὸς δὲ ὁ Δ.Μ. τῶν 20 ἐτῶν, ἀκούων εἰς τὰ ἠλίθια ψευδώνυμα «Λαροντάμα», «Λαράντας», «Δονανίτο» κ.λ. καὶ ἔχων ἀπεικονίσει εἰς τὸ δωμάτιόν του, πλὴν τοῦ ἐμβλήματος «Τέντυς Κλὰμπ No 3», καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ὡς νεκροκεφαλές, νυκτερίδες κ.λ. Δρᾶσται τῶν τευλευταίων ἁρπαγῶν τσαντῶν οἱ νεαροί, πολλῶν κλοπῶν αὐτοκινήτων καὶ μοτοποδηλάτων καὶ μικροκλοπῶν ἀπὸ καταστήματα καὶ οἰκίας, συνελήφθησαν εὐτυχῶς πρὶν συστηματοποιήσουν τὴν δρᾶσιν των καὶ πραγματοποιήσουν τὰ σατανικὰ πράγματι σχέδια ἐπὶ σχεδίων. Ἂς

καμαρώσωμε καὶ τοὺς ἄλλους ἐννέα μὲ ὀλίγα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά των καὶ ἐξ ἴσου ἠλίθια μὲ τὸν πρῶτον ψευδώνυμα: Γ.Λ. ἢ Μπουρμπουλήθρας τῶν 15 ἐτῶν, Γ.Ρ. ἢ Λάλας τῶν 16, Μ.Μ. ἢ 'Αγελάδας τῶν 17, Δ.Μ. ἢ Μύγας τῶν 17, Π.Π. τῶν 18, Ν.Μ. ἢ Ντελαρόζας ἢ 'Αμερικάνα τῶν 19 ,Χ.Π. ἢ Μανουέλο τῶν 19, Σ.Σ. ἢ Νανεὺς τῶν 21, καὶ Γ.Β. ἢ 'Αγριομπουνιᾶς τῶν 25 ἐτῶν . . . Ἕνα μεγάλο «εὖγε» λοιπὸν εἰς τοὺς 10 τοῦ «Τέντυς Κλάμπ Νο 3» . . .

***

«Αστυνομικοὶ διέσωσαν αἰωνόβιον ἐκ τῶν φλογῶν. Σκηναὶ αὐτοθυσίας εἰς τὸ Περιστέρι», γράφει ἐν ἐπικεφαλίδι μία ἐφημερὶς καὶ δίδει ὡς ἑξῆς μέρος τοῦ συμβάντος: « . . . Αἰφνιδίως περὶ τὴν 9.30' ἐξερράγη πυρκαϊὰ εἰς τὸ ἐργαστήριον καὶ αἱ » δύο ἀδελφαί, κατοικοῦσαι μετὰ τῆς μάμμης των εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς, ὥρμησαν » εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν διὰ νὰ περισώσουν πᾶν ὅ,τι ἠδύναντο. » Τὰς δύο γυναίκας ἠκολούθησε καὶ ἡ αἰωνόβιος μάμμη των, ἀλλὰ ἀπὸ τὰς ἀναθυ- » μιάσεις κατέπεσεν ἀναίσθητος. Αἱ δύο γυναῖκες ἤρχισαν τότε νὰ καλοῦν εἰς βοή- » θειαν.Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατέφθασαν οἱ ἄνδρες τοῦ ΙΖ' Τμήματος καὶ τοῦ Α.Π. » 394 περιπολικοῦ καὶ ἀψηφοῦντες τὸν κίνδυνον ὥρμησαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν » καὶ ἀνέσυραν τὴν γραῖαν . . .». Ἡ λαμπρὰ παράδοσις λοιπὸν τῶν ἀστυνομικῶν μας, ποὺ ἄρχισε μὲ τὴν θυσίαν καὶ τὸ ὁλοκαύτωμα τοῦ ἀστυφύλακος Καζῆ 'Ιωάννου τὸ 1922 εἰς τὰς Πάτρας, συνεχίζεται ἀμείωτος.

***

Χαρακτηριστικὰ περιστατικὰ ἀπὸ τὴν μεγάλην καὶ μικρὰν παρανομίαν ὅλων τῶν τομέων: * «Τὸ τρὶς ἐξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρός... λαθρεμπόρου». 'Επιλήσμων τοῦ σοφοῦ τούτου προστάγματος ὁ Τ.Ν., ἐχρησιμοποίησε κουτιὰ μαρμελάδας, κουτιὰ τάλκ, πουδριέρες, τὰ μανίκια τοῦ παλτοῦ του καὶ ὅ, τι ἄλλο ἠμποροῦσε νὰ φέρῃ ἐπ' αὐτοῦ «καμουφλαρισμένον» διὰ νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητα ἀπὸ τὴν ξένην 188 δακτυλίδια, 91 ὡρολόγια, 5 καρφίτσες, 5 βραχιόλια, 124 κουμβιὰ μανικετιῶν, 2 ζεύγη σκουλαρίκια κ.λ., ὅλα χρυσᾶ. Μόνον ποὺ οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ τελωνειακοὶ τῆς Κερκύρας ἦσαν «ἀγενεῖς» καὶ τὸν ἠρεύνησαν, διὰ νὰ ἀνακαλύψουν τὸν κεκρυμμένον θησαυρὸν ποὺ προωρίζετο «γιὰ δῶρα λόγω τῶν ἑορτῶν»... * Τὸν δέχθηκε μὲ φιλοφρονήσεις εἰς τὸ σπίτι της καὶ τοῦ ἔδωσεν... ἐλπίδες, ἰσχυρίζεται ὁ Ι.Ε. τῶν 93 ἐτῶν διὰ μίαν 30ετίδα. 'Αλλά, φεύγοντας ἀνεκάλυψεν ὅτι τοῦ ἔλειπε τὸ πορτοφόλι του... * Ἦλθεν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη ὁ Σύρος ἐστιάτωρ Ο.Ν. τῶν 41 ἐτῶν καὶ ἐπεβιβάσθη ταξὶ διὰ νὰ μεταβῇ εἰς ξενοδοχεῖον. Καθ' ὁδόν, ἰσχυρίζεται, ἐξεμυστηρεύθη εἰς τὸν ὁδηγὸν ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ νυμφευθῇ 'Ελληνίδα καὶ ἐκεῖνος ἐπροθυμοποιήθη νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ. Τὸν ὡδήγησε λοιπὸν τὴν ἑπομένην εἰς χήραν ἡλικίας 41 ἐτῶν καὶ τὸν συνέστησεν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν θυγατέρα της 18 ἐτῶν. 'Ο ἄνθρωπος ἔκαμε ἀμέσως πρότασιν γάμου, μετέβη καὶ ἠγόρασεν εἴδη 4.200 δραχμῶν καὶ ἐποίησε μνηστείαν. 'Αλλά, πάντοτε κατὰ τὸν παθόντα, φεύγοντας ἀνεκάλυψεν ὅτι εἶχαν ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του 5.000 δραχμαί... * 'Ελευθερίων ἠθῶν ἡ νέα, εἰσῆλθεν μετὰ νεαροῦ Λιβανέζου κτηματίου εἰς λαϊκὸν ξενοδοχεῖον τοῦ Πειραιῶς. Ἔλαβε τὴν συμφωνηθεῖσαν ἀμοιβὴν προκαταβολικῶς, ἔλαβε καὶ ὁ ξενοδόχος δύο δολλάρια, πλήν, ἡ νέα ἐγένετο ἄφαντος πρὸ τῆς τελετουργίας. Δι' ὃ καὶ διαπληκτισθεὶς μὲ τὸν θυρωρὸν ποὺ «ἄφησε τὴν γυναῖκα νὰ φύγῃ», ἔλαβεν πλῆγμα διὰ σουγιὰ ὁ σερβιτόρος ποὺ παρενέβη ὑπὲρ τοῦ θυρωροῦ... * Στρὶπ-τὴζ ἐν μέσῃ ὁδῷ, παρουσία τοῦ φίλου καὶ ἄλλων τὴν 3ην πρωϊνήν. Θιασώτης τοῦ Βάκχου ὅμως καὶ ἁπλῆ οἰκοκυρὰ ἡ δρᾶστις, ποὺ τὸ περιπολικὸν τὸ ὁποῖον ἔσπευσε ἐσπευσμένως τὴν μετέφερε εἰς Σ.Α.Β. καὶ ἐκεῖθεν εἰς 'Ιπποκράτειον...* Ὅταν τὸ ἐγκαταλελειμμένο φορτοταξὶ φιλοξενεῖ τὸν ἔρωτα, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα... καίγεται ἀπὸ ἀχαριστίαν. Αὐτὸ ὅταν τὸ ζευγάρι ἐγκαταλείπει ἐκεῖ μέσα ἀνημμένο σιγαρέττον καὶ ἀπέρχεται... * Κ.λ., κ.λ....

ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ «Χ»

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένων κενῶν ὀργανικῶν θέσεων καὶ ἐκ τῶν ἐν ἰσχύι πινάκων προήχθησαν: 1) ὁ Ὑπαστυνόμος Α΄ τάξεως κ. Θεόδωρος Τζίμας, κατ' ἐκλογὴν, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β΄ τάξεως καὶ 2) ὁ Ἀρχιφύλαξ κ. Ἀνδρέας Σπηλιωτόπουλος, κατ' ἐκλογήν, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀνθυπαστυνόμου.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ - ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ - ΔΙΑΓΡΑΦΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Μαργαρίτης Θεοδοσίου, Βασίλειος Μαριόλης, Ἀναστάσιος Μαρόπουλος καὶ Ἰωάννης Κατσοπρῖνος.

—Ἀπελύθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος: 1) οἱ Ἀρχιφύλακες κ.κ. Κωνσταντῖνος Παπαδόπουλος καὶ Νικόλαος Κάντας, διὰ λόγους ὑγείας, καὶ 2) οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Εὐθύμιος Τσιλαλῆς, Ἀναστάσιος Μεθενίτης, Βασίλειος Σταθόπουλος καὶ Ἀπόστολος Τάγιος, διὰ λόγους πειθαρχίας.

—Διεγράφη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἡ Ἀστυφύλαξ Θέμις Κουρεντῆ, λόγῳ ὁρίου ἡλικίας.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἐχορηγήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς: 1) Ἀνθυπαστυνόμον κ. Νικόλαον Μαούνην καὶ 2) Ἀστυφύλακας κ.κ. Κωνσταντῖνον Παπουτσῆν, Κωνσταντῖνον Γιαννακάκον, Νικόλαον Γουζιλόπουλον καὶ Νικόλαον Κοτσώνην, διότι, ἅπαντες ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, δραστηριότητος καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχον τὴν 1-9-63 τὴν σύλληψιν τῶν κακοποιῶν Ἰωάννου Μακρῆ καὶ Μιχαὴλ Μάτσα καὶ τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτῶν διαπραχθεισῶν κλοπῶν αὐτοκινήτων.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπηνέθη ὁ Ὑπαστυνόμος Α΄ κ. Ἀπόστολος Καφίρης, διότι, προϊστάμενος τυγχάνων τοῦ ΛΒ΄ Παραρτήματος Ἀσφαλείας, κατηύθυνεν ἐπιδεξίως τοὺς ὡς ἄνω ὑπ' αὐτὸν ὑπαλλήλους, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν σύλληψιν τῶν ἀνωτέρω κακοποιῶν.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ εἰς τοὺς ἑορτάζοντας Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς Α΄ κ. κ. Ἰωάννην Καραχάλιον καὶ Ἰωάννην Νιχογιαννόπουλον, εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς Β΄ κ.κ. Ἰωάννην Κεφαλᾶν, Βασίλειον Δημόπουλον, Βασίλειον Γιαννόπουλον, Βασίλειον Σακελλαρίου, Ἰωάννην Σαρρῆν καὶ Ἰωάννην Παπαϊωάννου, ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς κ.κ. ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

ΠΕΝΘΗ

Ἰωάννης Παπαποστόλου

Τὴν 17ην Δεκεμβρίου 1963 ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις ὁ πρώην ὑγειονομικὸς Διευθυντὴς Β΄ τάξεως Ἰωάννης Παπαποστόλου. Ἡ κηδεία τοῦ ἐκλιπόντος ἐγένετο τὴν ἐπομένην ἐκ τοῦ Α΄ νεκροταφείου. Παρέστησαν πολλοὶ ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἐν συντάξει ἀστυνομικοί, ἰατροὶ καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας. Τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ ὑγειονομικὸς Διευθυντὴς Β΄ τάξεως κ. Νικόλαος Κιούπης, ὅστις καὶ κατέθεσε στέφανον ἐκ μέρους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Ὁ Ἰωάννης Παπαποστόλου ἐγεννήθη εἰς τὸ Παλαιοξάριον Δωρίδος τῷ 1890. Τῷ 1925, πτυχιοῦχος ὢν τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, κατετάγη εἰς τὸ νεοσύστατον Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ὡς ὑγειονομικὸς ἀξιωματικός, μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β΄ τάξεως. Τῷ 1930 προήχθη εἰς Ἀστυνόμον Α΄ τάξεως καὶ τῷ 1943 εἰς Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β΄ τάξεως Τῷ 1950, καίτοι ἔδει νὰ ἀποχωρήσῃ λόγῳ ὁρίου ἡλικίας, παρετάθη ἡ ἐν τῷ Σώματι παραμονή του δι' ἓν εἰσέτι ἔτος. Οὕτως ἀπεχώρησε τῆς Ἀστυνομίας τὸ τέλος τοῦ 1951, ἀπονεμηθέντος αὐτῷ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ὑγειονομικοῦ Διευθυντοῦ Α΄ τάξεως.

Ὁ Ἰωάννης Παπαποστόλου, ἐκ τῶν πρώτων ἰατρῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς, διακεκριμένος παθολόγος, μικροβιολόγος καὶ μαιευτὴρ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι θητείας του προσέφερεν ἀληθῶς πολυτίμους ὑπηρεσίας. Ἐπιστήμων ἄριστος, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος προσηνέστατος καὶ ἐμφορούμενος ὑπὸ ἀνωτέρων ἀνθρωπιστικῶν ἰδεωδῶν, ἔχαιρεν ἰδιαιτέρας ἐκτιμήσεως καὶ ἐξαιρέτου σεβασμοῦ, τόσον ἐν τῷ Σώματι τῆς Ἀστυνομίας, ὅσον καὶ ἐν τῷ ἰατρικῷ καὶ ἐπιστημονικῷ, γενικῶς εἰπεῖν, κόσμῳ τῆς πρωτευούσης.

Παλαιοὶ καὶ νεώτεροι ἀστυνομικοί, ἅμα τῷ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου του, ἠσθάνθησαν λύπην μεγάλην. Ἐνεθυμήθησαν τὸν καλὸν φίλον, τὸν ἄριστον ἰατρόν, τὸν εἰλικρινῆ καὶ ὑπέροχον ἄνθρωπον. Ὁ ἐκλιπών, ὑπηρετήσας πιστῶς καὶ εὐόρκως τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα, ἠγάπα τοῦτο ἰδιαιτέρως καί, ὅταν εἰσέτι ἀπεχώρησε τούτου, περιέβαλε μὲ στοργὴν καὶ ἐνδιαφέρον οὐ μόνον τοὺς ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἐν συντάξει ἀστυνομικούς, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν των καὶ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους των.

Ὁ Ἰωάννης Παπαποστόλου, ὁ φίλος ἰατρός, ἀπέθανεν. Ἡ μνήμη του ὅμως θὰ παραμείνῃ αἰωνίως εἰς τὰς σκέψεις μας. Συλλυπούμεθα βαθύτατα τοὺς οἰκείους του καὶ εὐχόμεθα εἰς αὐτοὺς τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν. Ὁ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἐνσαρκωθεὶς Θεὸς τῆς ἀγάπης, ἂς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ κοιμηθέντος Διευθυντοῦ ἐν σκηναῖς δικαίων. Τὸ χῶμα τῆς Ἀττικῆς γῆς, τὸ καλῦψαν τὴν σεπτὴν σορόν του, ἂς εἶναι ἐλαφρόν.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀλησμόνητε ἰατρέ.

Γεώργιος Κορδοπάτης

Τὴν 12ην Δεκεμβρίου 1963 ἐν τῷ Δημοτικῷ Νοσοκομείῳ Ἀθηνῶν ἀπέθανεν ὁ τέως Ἀστυνόμος Α΄ τάξεως Γεώργιος Κορδοπάτης. Κατὰ τὴν ἐκφορὰν τῆς σοροῦ τοῦ ἀποθανόντος, ἥτις ἐγένετο τὴν ἐπομένην ἐκ τοῦ Γ΄ νεκροταφείου, κατέθεσε στέφανον ἐκ μέρους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος καὶ ὡμίλησεν ὁ Α΄ Ὑποδιευθυντὴς τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ τάξεως, κ. Εὐάγγελος Ἀναστασίου, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

«Ἀείμνηστε συνάδελφε Γεώργιε Κορδοπάτη.

Ἡ ἐκκλησία μας μὲ τὰ θεῖα λόγια τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας σὲ προπέμπει εἰς τὴν τελευταίαν σου κατοικίαν.

Ὅλοι ἡμεῖς, συγγενεῖς, φίλοι καὶ συνάδελφοί σου, συγκεντρωθέντες σήμερον γύρω ἀπὸ τὸ νεκρικό σου κρεβάτι, σοῦ ἀπευθύνομεν τὸ τελευταῖον χαιρετισμόν, τὸ τελευταῖον χαῖρε.

Ὑπῆρξες ἕνα ἀπὸ τὰ ἱκανὰ στελέχη τοῦ Σώματος Ἀστυνομίας καὶ εἰργάσθης διὰ τὴν πάταξιν τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ κράτους τοῦ Νόμου.

Ὑπῆρξες ἀγαπητὸς εἰς ὅλους μας, ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν, ἡ ὁποία ηὐτύχησεν, ἐπὶ μακρὰ ἔτη, νὰ δρέψῃ τοὺς ἀγαθοὺς καρποὺς τῆς θερμουργοῦ πνοῆς καὶ τῆς δημιουργικῆς δραστηριότητός σου, καὶ ἡ ὁποία εἶμαι βέβαιος σὲ θρηνεῖ ἤδη ὡς ἰδικήν της μεγάλην ἀπώλειαν.

Ὁ ζῆλος σου καὶ ἡ ἀφοσίωσίς σου πρὸς τὸ καθῆκον θὰ εἶναι δι' ἡμᾶς φωτεινὰ παραδείγματα.

Τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τὸ ὁποῖον τόσον ἠγάπησες, καταθέτει δι' ἐμοῦ, ἐπὶ τῆς σοροῦ σου τὸν στέφανον τοῦτον εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς προσφερθείσας εἰς τοῦτο ὑπηρεσίας σου, ὄχι μόνον καθ' ὃν χρόνον ἐτέλεις ἐν ἐνεργείᾳ, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐκτὸς Ὑπηρεσίας διατελῶν συνέχιζες ἀπὸ νέας ἐπάλξεις, τώρα πνευματικάς, νὰ τὸ ὑπηρετῆς, δημοσιεύων ἄρθρα καὶ πραγματείας, ἀπὸ τῶν στηλῶν ἐπαγγελματικῶν περιοδικῶν καὶ ἐφημερίδων, διὰ τῶν ὁποίων ἐπεδίωκες νὰ μεταλαμπαδεύσῃς εἰς τοὺς νεωτέρους συναδέλφους τὴν φλόγα καὶ τὸ χριστιανικὸν κάλλος τῆς αὐαισθήτου, τῆς ὡραίας ψυχῆς σου.

Ὁ Θεὸς ἂς παρηγορῇ τὴν ἀπορφανισθεῖσαν οἰκογένειάν σου.

Τὸ χῶμα τῆς Ἀττικῆς γῆς, τὸ ὁποῖον σὲ λίγο θὰ σὲ καλύψῃ, ἂς εἶναι ἐλαφρόν.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀείμνηστε συνάδελφε Γεώργιε Κορδοπάτη».

Ὁ Γεώργιος Κορδοπάτης ἐγεννήθη τῷ 1900 εἰς τὸ χωρίον Λιασίνοβα, τῆς ἐπαρχίας Καρδαμύλης τοῦ Νομοῦ Λακωνίας. Τῷ 1923 κατετάγη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ τῷ 1925 προήχθη εἰς Ἀρχιφύλακα. Τῷ 1930 προήχθη εἰς Ὑπαστυνόμον Β΄ τάξεως, τῷ 1934 εἰς Ὑπαστυνόμον Α΄ τάξεως, τῷ 1943 εἰς Ἀστυνόμον Β΄ τάξεως καὶ τῷ 1952 εἰς Ἀστυνόμον Α΄ τάξεως. Ἀπεχώρησε τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος τῷ 1956, λόγῳ ὁρίου ἡλικίας, ἀπονεμηθέντος αὐτῷ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β΄ τάξεως.

Διακρινόμενος διὰ τὸν ἐξαιρετικὸν πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν ζῆλον, τὸ θάρρος, τὴν ἐνεργητικότητα, τὴν φιλομάθειαν, τὴν διοικητικήν, ἐπαγγελματικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν κατάρτισιν, τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν προθυμίαν, ἐξετιμᾶτο ἰδιαιτέρως τόσον ὑπὸ τῶν συνεργατῶν του, ὅσον καὶ ὑπὸ τῆς Πατραϊκῆς κοινωνίας, ἣν ἐπὶ 25ετίαν πιστῶς ὑπηρέτησεν.

Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ μεταστάντος Ἀστυνόμου καὶ χαρίσῃ βάλσαμον παρηγορίας εἰς τοὺς οἰκείους του.

Αἰωνία ἡ μνήμη σου ἀλησμόνητε Ἀστυνόμε.

Παναγιώτης Καρακατσάνης

Τὴν 18ην Δεκεμβρίου 1963 ἀπεβίωσεν ἐν τῷ Νοσοκομείῳ «Ἀλεξάνδρα», ὑποκύψας εἰς τὴν ἐπάρατον τῆς ἐποχῆς μας νόσον, ὁ ἐν ἐνεργείᾳ Ἀστυνόμος Β΄ τάξεως Παναγιώτης Καρακατσάνης. Ἡ κηδεία του ἐγένετο τὴν ἑπομένην ἐκ τοῦ Γ΄ νεκροταφείου. Παρέστησαν πολλοὶ ἀστυνομικοί, ἐν συντάξει καὶ ἐν ἐνεργείᾳ, ὡμίλησε δὲ καὶ κατέθεσε στέφανον, ἐκ μέρους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ὁ Ἀστυνόμος Α΄ τάξεως κ. Κωνσταντῖνος Τσιοῦγκος.

Ὁ Παναγιώτης Καρακατσάνης ἐγεννήθη τῷ 1914 εἰς τὸ Κάτω Παλαιοξάριον Δωρίδος. Τῷ 1937 κατετάγη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων, τῷ 1940 προήχθη εἰς Ἀρχιφύλακα, τῷ 1943 εἰς Ὑπαστυνόμον Β΄ τάξεως, τῷ 1947 εἰς Ὑπαστυνόμον Α΄τάξεως καὶ τῷ 1959 εἰς Ἀστυνόμον Β΄ τάξεως. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς 26ετοῦς ἀστυνομικῆς του ὑπηρεσίας, ὑπηρέτησεν εἰς διαφόρους ἀστυνομικοὺς ὑπηρεσίας τῶν Ἀστυνομικῶν Διευθύνσεων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Τελευταίως ὑπηρέτει εἰς τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν.

Τίμιος, ἠθικός, ἀξιοπρεπής, ἐχέμυθος καὶ ἀπολύτως ἀφωσιωμένος τῇ ὑπηρεσίᾳ διεκρίνετο διὰ τὴν ἐνεργητικότητα καὶ διοικητικήν του ἱκανότητα. Ἐξετιμᾶτο ἰδιαιτέρως τόσον ὑπὸ τῶν προϊσταμένων του, ὅσον καὶ ὑπὸ τῶν ὑφισταμένων του. Ὁ τόσον ἀδόκητος θάνατός του ἐλύπησε βαθύτατα φίλους, συνεργάτας καὶ γνωστούς.

Συλλυπούμεθα βαθύτατα τοὺς οἰκείους του καὶ εὐχόμεθα τὴν αἰωνίαν, ἐν σκηναῖς δικαίων, ἀνάπαυσιν τοῦ κοιμηθέντος Ἀστυνόμου.

Αἰωνία ἡ μνήμη σου ἀλησμόνητε Ἀστυνόμε.

Ἠλίας Τσούμπελης

Τὴν 25ην Δεκεμβρίου 1963 ἀπεβίωσεν ἐν τῷ Γενικῷ Κρατικῷ Νοσοκομείῳ ὁ πρώην Ἀστυνόμος Β΄ τάξεως Ἠλίας Τσούμπελης. Κατὰ τὴν κηδείαν του, ἥτις ἐγένετο τὴν ἑπομένην τοῦ θανάτου του ἐκ τοῦ Α΄ νεκροταφείου, παρέστη ἀντιπροσωπεία ἀστυνομικῶν καὶ ἄλλοι, φίλοι καὶ παλαιοὶ συνεργάται τοῦ ἐκλιπόντος. Ἐπὶ τῆς σοροῦ κατετέθη στέφανος ἐκ μέρους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Ὁ Ἠλίας Τσούμπελης ἐγεννήθη τῷ 1898 εἰς Λάγεια Γυθείου καὶ τὸν Μάρτιον τοῦ 1921, φοιτητὴς ὢν τῆς Νομικῆς, κατετάγη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων. Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ ἰδίου ἔτους προήχθη εἰς Ἀρχιφύλακα, τῷ 1923 εἰς Ὑπαστυνόμον Β΄ τάξεως, τῷ 1924 εἰς Ὑπαστυνόμον Α΄ τάξεως καὶ τῷ 1934 εἰς Ἀστυνόμον Β΄ τάξεως. Ἀπεχώρησε τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος τῷ 1940, τῇ αἰτήσει του. Μὲ τὴν κήρυξιν τοῦ ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου ἐπανῆλθεν ὡς ἔφεδρος Ἀστυνόμος Β΄, ἀπολυθεὶς μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ πολέμου. Ὁ μεταστάς, ἐκ

τῶν πρώτων στελεχῶν τῆς Ἀστυνομίας, προσέφερε πολλὰς ὑπηρεσίας κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀστυνομικῆς του σταδιοδρομίας.

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» συλλυποῦνται τοὺς οἰκείους του καὶ εὔχονται ὅπως ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ κοιμηθέντος.

Αἰωνία του ἡ μνήμη.

Ἀπόστολος Παναγιωτόπουλος

Τὴν 12ην Δεκεμβρίου 1963 ἀπέθανεν ἐνταῦθα καὶ ἐκηδεύθη τὴν ἐπομένην, ὁ τέως Ὑπαστυνόμος Α΄ τάξεως Ἀπόστολος Παναγιωτόπουλος. Παρέστη ἀντιπροσωπεία ἀστυνομικῶν καὶ ἄλλοι, φίλοι καὶ παλαιοὶ συνεργάται τοῦ ἐκλιπόντος.

Ὁ ἀποθανὼν συνάδελφος ἐγεννήθη τῷ 1902 εἰς τὸ Καρτερόγλιον Μεσσηνίας καὶ τῷ 1930 κατετάγη εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα. Τῷ 1943 προήχθη εἰς Ἀρχιφύλακα, τῷ 1944 εἰς Ἀνθυπαστυνόμον, τῷ 1946 εἰς Ὑπαστυνόμον Β΄ τάξεως καὶ τῷ 1950 εἰς Ὑπαστυνόμον Α΄ τάξεως. Ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας τὸ τέλος τοῦ 1956, καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀστυνομικῆς του ὑπηρεσίας ἐπεδείξατο ἱκανοποιητικὴν ὑπηρεσιακὴν ἀπόδοσιν καὶ διοικητικὴν ἱκανότητα, γεγονὸς διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐξετιμάτο ὑπὸ πάντων. Παραλλήλως πρὸς τὰ ἀστυνομικά του καθήκοντα ἐφοίτα εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, λαβὼν τὸ πτυχίον τοῦ φιλολόγου καθηγητοῦ.

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», συλλυπούμενα τοὺς οἰκείους του, εὔχονται ὅπως ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ μεταστάντος συναδέλφου.

Αἰωνία ἡ μνήμη σου ἀλησμόνητε συνάδελφε.

